

PARTİ BAYRAĞI

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin!

7

eylül 1978

PARTİ BAYRAĞI

● *Aylık Dergi* ● Sahibi: *Semih Orcan* ● Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: *Nuran Saygılı* ● Yönetim Yeri: *Babiali Cad. Seyhan İş Hanı No: 30, Kat 4, D. 25 Cağaloğlu, İSTANBUL* ● Yazışma Adresi: *P.K. 623, Sirkeci, İSTANBUL*
● Baskı: *Ze Matbaası* ● Abone Şartları: *Yıllık 240 TL., Altı Aylık 120 TL., Yurt dışı İki katı* ● İlan Şartları: *Tam sayfa 500 TL., Yarım sayfa 250 TL.*
● Genel Dağıtım: *YURT-DA, Şeftali Sok. No. 10/4, Sultanahmet, İSTANBUL*

İÇİNDEKİLER

★ BİR OLAY VE ARDINDAKİLER	3
★ REVİZYONİZM VE «ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»	22
★ İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN KÜÇÜK BURJUVA, MACERACI GÖRÜŞLERİNİN ELEŞTİRİSİ	81

Bir Olay ve Ardındakiler

30 Temmuz günü Adana'nın Meydan Mahallesinde iki genç proleter devrimci, bir grup saldırgan tarafından bıçak ve satırlarla boğazları parçalanarak katledildi. Bu saldırı, devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın her geçen gün kızıştığı ve boyutlarının genişlediği ülkemizde özellikle devrimci safların öncü ve en tutarlı kesimini oluşturan proleter devrimci hareketin mensuplarına ve taraftarlarına, karşı-devrimciler tarafından hemen her gün bir çok defalar tezgahlanan saldırılardan bir yönüyle ayrılıyordu; bu kez saldırganlar, karşı - devrimin yeni kuvveti «üç dünyacı» TİKP - Aydınık revizyonizminin mensuplarıydı. Ve olay bu yönüyle iki yoldaşımızın katledilmiş olmasından da öte bir önem taşıyordu.

Olayı Doğuran Kaynaklar

Modern revizyonizmin bir türü olan «Üç Dünya Teorisi»; uluslararası Marksist - Leninist hareketin bağrına sızmış bir avuç revizyonist tarafından Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele **bahanesiyle** uluslararası Marksist - Leninist hareketi ve Marksist - Leninist partileri tasfiye etmek, proletarya ve halkları emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türden gericiliğin kuyruğuna takmak ve devrim davasını baltalamak amacıyla ortaya atılmış karşı-devrimci bir teoridir. Bu teoriyi özellikle tehlikeli kılan şey, bir avuç revizyonistin tıpkı Kruşçev revizyonizminin Sovyetler Birliği'nde yaptığı gibi; ÇKP ve ÇHC'nin yönetimini komplocu ve darbeci yöntemlerle ele geçirmiş ve onu bir süreden beri bütün karşı-devrimci sonuçlarıyla birlikte uygulamaya başlamış olmalarıdır. Proletarya ve halklara, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere her türden gericilikle birleşmeyi öğütleyen bu teori, her yerde felaketli sonuçlara yol açmakta, en başta onu vaaz edenlerin kendileri genel olarak emperyalizm, özel olarak da Amerikan emperyalizminin saflarına geçmiş bulunmaktadır.

Bugün dünyaya baktığımızda, gerek Hua-Teng kliğinin gerekse onun çeşitli ülkelerdeki takipçilerinin Amerikan emperyalistleriyle, Bonn intikamcılarıyla, eski Nazilerle, Şah Pehlevi, Pinoşe, Mobutu vb. ile gitgide daha fazla kolkola girer ve bütünüyle dünya karşı-devrim cephesinin bir parçası haline gelirken; bununla tamamen uyumlu olarak, proletarya ve halklara, sosyalist ve ilerici - demokratik ülkelere ve Marksist - Leninist parti ve örgütlere düşmanlıklarının arttığını ve bu güçlere karşı çok yönlü, azgın bir saldırıyı başlattıklarını görüyoruz. Gerçekten de Amerikan emperyalistleriyle onların kendi çıkarlarını zedelemekten ve bu çıkarlar doğrultusunda birleşebilmek için özel olarak bu emperyalizme karşı mücadele eden halkların kurtuluş mücadelelerinin ezilmesine katılmak; «ikinci Dünya»nın dokunulmazlığını ilan edebilmek ve Şimit'ler, ve Ştraus'larla koyun koyuna yaşayabilmek için, gerek Alman proletaryasını ve gerekse Alman emperyalizminin yayılmacılığına karşı mücadele eden halkları susturmak; ve Şahları, Pinoşeleri, Mobutuları ve onların kanlı faşist rejimlerini yaşatabilmek için onların ezdiği halklara ihanet etmek gereklidir. Hua-Teng kliği ve dünyanın çeşitli ülkelerindeki «Üç Dünyacı» revizyonist yardakçıları bu gerekliliği kavramışlardır ve bu yüzden dünyanın her yerinde karşı-devrimci bir rol oynamaktadırlar.

BİR EMPERYALİZME KARŞI ÇIKARKEN DİĞERİNE DAYANMAK, KARŞI-DEVRİME HİZMETE GÖTÜRÜR

Bugün onlar, bunu, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele gerekçesinin ardına sığınarak yapıyorlar; ama bir kere bu yol izlenmeye ve karşı-devrim cephesinin bir parçası olarak bir emperyalizme karşı diğerinin koltuğu altına girilmeye başlandı mı, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele edilse bile bunun adına «anti-emperyalist mücadele» değil; emperyalistler arası mücadelede bir tarafın aleti olmak demir. Ve bugün bir tarafın aleti olanlar, yarın diğer tarafın da aleti olabileceği gibi, sonunda kendileri de emperyalistler ve faşistler haline gelirler.

Kruşçev revizyonizminin evrimi ve gelişme çizgisi bunun yaşanmış bir örneğidir. Onlar da işe Amerikan emperyalizmine teslimiyetle başlamışlar ama sonunda Sovyetler Birliği'ni kapitalist - emperyalist bir ülkeye haline getirmişler ve sosyal-faşist bir diktatörlük kurmuşlardır. Kruşçev ve Brejnev de önceleri halklara yalnızca Amerikan emperyalizmine karşı mücadele etmemelerini öğütüyorlardı. Ama giderek bununla yetinemez hale geldiler ve sonunda kendi hesaplarına silah elde, halkların kurtuluş mücadelelerini bastırmaya koyuldular. Bugün açıkça görünen bir gerçek «Üç Dünyacı» Hua-Teng revizyonist kliğinin Kruşçev ve Brejnev'in yolundan gittiğidir. Onlar şimdilik, dünya proletaryası ve halklarına devrim davasından vazgeçmelerini, teslimiyeti ve uslu köle-

ler olarak efendilerine itaat etmelerini öğütlüyorlar, sosyalist Arnavutluk'a ve ilerici-demokratik ülkelere yardımı kesiyor ve büyük devlet şövenizmi ile onları tehdit ediyorlar. Ama, bu yol onları kaçınılmaz olarak yarın askeri müdahaleciliğe, silah tüccarlığına, emperyalizme götürecektir ve bizzat kendileri sosyal-faşistler haline geleceklerdir.

ULUSLARARASI YENİ BİR KARŞI-DEVİRİM OCAĞI

Adana olayını bütün boyutlarıyla kavrayabilmek için büyük bir sosyalist ülkede parti ve devlet yönetiminin revizyonist bir klik tarafından gaspedilmesinin sonuçlarının diğer sosyalist ülke ve Marksist - Leninist partilerde nasıl yansıtacağı üzerinde de durmak gereklidir.

Sovyetler Birliği'nde Kruşçev kliğinin iktidarı ele geçirmesi ve kapitalizmi restorasyonu, onu doğrudan hegemonyacılığa ve emperyalizme götürürken, Sovyetler Birliği'nin hegemonyacı emellerini gerçekleştirebildiği tüm sosyalist ve halk demokrasisi ülkelerinde proletarya diktatörlüğü tasfiye edilmiş ve bu ülkeler, Sovyet sosyal-emperyalizminin sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri olan kapitalist ülkeler haline getirilmişlerdir. Bu ülkelerden bazıları daha sonra Amerikan emperyalistlerine yaklaştığında Sovyet revizyonistleri bu durumu önlemek için ülke içindeki işbirlikçilerini de kullanarak çeşitli baskı, müdahale, şantaj ve komplolara başvurmuş ve bunun da yetmediği yerde Çekoslovakya'da olduğu gibi, askeri müdahaleye başvurmaktan kaçınmamışlardır. Bunun yanı sıra onlar, bir zamanlar uluslararası komünist hareketin önderliğini yapan bir partinin yönetimini ele geçirmiş olmanın avantajlarından da yararlanarak Marksist - Leninist partileri yozlaştırmak ve bu partileri dünya çapında kendi revizyonist ve emperyalist siyasetlerinin bir aleti haline getirmek için de ellerinden gelen çabayı harcadılar. Şunu hemen belirtmek gerekir ki, Sovyet revizyonistlerinin politikası, doğru Marksist - Leninist bir çizgi izleyen gerçek Marksist - Leninist partiler, böyle partiler tarafından yönetilen Arnavutluk ve Çin gibi proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü ülkeler (AEP Merkez Komitesi tarafından açıklanmakta olan belgeler, ÇKP yönetiminin izlediği çizginin dümdüz gelişmiş bir çizgi olmadığını ve ÇKP yönetiminin çeşitli dönemlerde yalpaladığını ortaya koyuyor.) ve dünya proletaryası ve halklarının devrimci mücadelesinin karşısında iflas etti.

Modern revizyonizmin egemen olduğu partilere gelince, bunları ikiye ayırmak mümkündür. (1) Kapitalist emperyalist ülke partileri, (2) Sömürge ve yarı-sömürge geri ülkelerdeki partiler.

Kapitalist - emperyalist ülkelerdeki komünist partileri ve özellikle İkinci Dünya Savaşını izleyen dönemde emperyalizmin ve işçi aristokrasisinin yozlaştırıcı etkilerine karşı doğru bir mücadele yürütememiş ve oportünizmin etkisi altına girmişlerdir. Sovyetler Birliği'ndeki Kruşçev'in

karşı-devrimci darbesinden sonra onlar tamamen modern revizyonist partiler haline geldiler ve proletarya partisi olmak vasıflarını kaybederek işçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisi sosyal temelini dayanan yeni tipte sosyal-demokrat, karşı-devrimci küçük burjuva reformcu partilere dönüştüler. Kruşçev revizyonizmi, Amerikan emperyalizmine karşı teslimiyetçi bir politika izlediği sürece onlar, hem Kruşçev revizyonistlerinin, hem Amerikan emperyalistlerinin, hem de kendi emperyalist tekeli burjuvazilerinin politikalarını bağdaştırabiliyorlardı. Ama Sovyet sosyal-emperyalistleri, emperyalist bir süper devlet olarak Batı Avrupa'ya ve Amerikan emperyalizminin diğer nüfuz alanlarına giderek artan ölçüde el atmaya ve Amerikan emperyalizminin başını çektiği Batılı emperyalistler de Doğu Avrupa'ya karşı aynı politikayı izlemeye başlayınca, emperyalistler arasındaki çelişmeler derinleşmeye ve buna bağlı olarak Avrupa'daki revizyonist partiler de dayandıkları sosyal tabakaların çıkarları doğrultusunda kendi emperyalist burjuvazilerine daha fazla yaklaşmaya başladılar. Bu eğilimin çeşitli Batı Avrupa ülkelerinde yansımaları, bugün «Euro-Komünizm» denen akımı doğurdu.

Yarı-sömürge geri ülkelerde ise, modern revizyonizmin egemen olduğu bir kısım partiler, çoğunlukla reformcu, sosyal-demokratik, millî burjuva partileri halinde yozlaşırken; devrimci proletaryadan ve yoksul köylülükten koparılmış, fakat ülke içinde diğer herhangi bir sosyal tabaka ile kaynaşmamış (deklase) ve birçoğu Sovyetler Birliği'nde ya da Doğu Avrupa'da yaşayan küçük mülteci gruplardan ibaret bir kısım küçük parti de sosyal-emperyalizmin doğrudan uzantıları ve çeşitli ülkelerdeki «beşinci kol»ları sosyal-faşist partiler haline dönüştüler. Sovyet sosyal-emperyalizmi, çeşitli yarı-sömürge ülkelerde sermaye ihracı ve diğer çeşitli yöntemlerle bağımlılık ağları ve komprador - feodal işbirlikçi klikler yarattıkça, bu sosyal - faşist partiler, kendi ülkelerindeki hakim sınıflarla daha fazla kaynaşıyor ve çoğu zaman, darbeci, terörist bir faaliyet yürütüyorlar.

Sahte «TKP», bu tip partilerin iyi bir örneğidir. 1970'lere gelinceye kadar «TKP»nin Türkiye'de adı bile duyulmazdı ve ülkemizdeki Sovyet yanlısı modern revizyonistler, pasifizmleri ve barışçı mücadele yöntemlerine düşkünlükleriyle tanınırlardı. Ama o tarihlerden beri dünyada ve ülkemizde Sovyet yayılmacılığının gelişmesine bağlı olarak «TKP», komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sosyal-faşist bir partisi olarak «zuhur etti». Ve, Kruşçev - Brejnev yanlısı modern revizyonistler «militanlaşarak» sosyal - faşistler haline geldiler. Şimdi bunlar, Kruşçev döneminde «sağ hatalar» buluyorlar ve Brejnev döneminde «enternasyonalizmin geliştirilmesi», «millî kurtuluş mücadelelerine aktif yardım geleneklerinin canlandırılması» ve «hareketin militanlaşması» ile övünüyorlar. Gerçekte ise bütün bunlar, sosyal-emperyalizmin azgınlaşması,

hakim sınıflarla bütünleşerek halka karşı şiddet uygulamasından başka bir anlama gelmiyor.

HUA-TENG kliğinin ÇKP ve ÇHC yönetimini gaspetmesi, Kruşçev'in SKBP ve SB yönetimini gaspetmesiyle özünde aynıdır. Bu klik tamamen Kruşçev'in yolunu izliyor ve Kruşçev ne yaptıysa hepsini yapıyor. Bir yandan Amerikan emperyalizmiyle işbirliği, diğer yandan kapitalizme dönüş ve Çin'i emperyalist bir süper devlet haline getirme arzusu; sosyalist ülkelere karşı kurulan komplolar ve şantajlar, hegemonyacı girişimler, dünya proletaryası ve halklarına ihanet ve uluslararası Marksist-Leninist hareket saflarında tepeden inme tasfiyecilik.

Ancak bir fark var. Uluslararası Marksist - Leninist hareket, dünya proletaryası ve halklar, Kruşçev'den bu yana son derece değerli deneylerden geçti ve tecrübe kazandı. Hua-Teng kliğinin peşinden giden ve «Üç Dünya Teorisi»ni hayata geçirenlere bir bakın: çoğu hiç bir zaman Marksist - Leninist bir parti olma özelliğini kazanamamış bir avuçluk küçük burjuva aydın grupları. Ülkemizdeki TİKP - Aydınlik grubu da bunların en iyi bir örneği.

AYDINLIK REVİZYONİZMİ: KARŞI-DEVİRİMİN TAZE KANI

Bu grup, 1970'lere gelirken doğdu. Başlangıçta revizyonist «kapitalist olmayan yol» tezinin savunucusu, darbeci, şöven milliyetçi görüşler taşıyordu ve zengin burjuva, toprak ağası ailelerden gelen üniversite asistanlarının başını çektiği küçük bir entellektüeller grubuydu. Bunlar daha sonra öğrenci çevrelerinde haklı olarak kendilerine vurulan pasifist damgasını silebilmek için «Mao Zedung Düşüncesini» keşfettiler ve dergilerinde keskin ama sahte «halk savaşı» çıgıllıkları atmaya başladılar. Bu yeni durum, bunların bu kez de «kampus maocusu» damgasını yemelerinden başka bir sonuç doğurmadı. Doğuramazdı, çünkü bunların niyeti, Mao Zedung'un yaptığını yapmak değil, ama yalnızca parsa toplamak amacıyla asistan odalarında ve dergi bürolarında «Mao Zedung Düşüncesi» üzerine gevezelik yapmaktı. 12 Mart döneminde sindiler ama yine de sıra kendilerine gelince, faşist diktatörlük, bunların hepsini bir ay içinde toparladı. Tekkenin şefi, poliste ve MİT'te konuşma rekorunu kıranlardan biriydi. O baskı gördüğü gerekçesiyle mahkemede arkadaşlarının durumunu hafifletecek bir ifade bile vermeyi reddetti. Ama daha sonra af yasasının çıkması kesinleşince, içinde reformist görüşlerin savunulduğu lafta keskin bir savunma yaparak ilerisi için yatırım yapmaktan da geri durmadı. Bunlar, sonunda kendileri için biçilmiş kaftan olan «Üç Dünya Teorisi»ne sarıldılar ve yozlaşmanın batağına iyice gömüldüler. Aydınlik hareketi, o zamana kadar tutarsız ve sallantılı bir biçimde de olsa, emperyalizme, iki süper devlete ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı yönleri olan bir reformist ve milli bur-

juva hareketi özelliği taşıyordu ama, «Üç Dünya Teorisi»ne kapılanıp, Rus sosyal-emperyalizmine karşı olmak bahanesiyle Amerikan emperyalizmi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla birleşerek, mevcut yarı-sömürge, yarı-feodal yapının en hararetli savunucusu kesilince, giderek karşı-devrimci ve halk düşmanı bir siyasi akım haline geldi. Bu durumun sonucu olarak bugün o, yozlaşmış bir provakatörler topluluğundan başka bir şey değildir ve bu haliyle ileride Amerikan emperyalizminin ya da emperyalist süper bir güç olarak dünya sahnesine sıçramaya heveslenen bir başka devletin beşinci kolu, sosyal-faşist bir akım haline gelmesi kaçınılmazdır. Adana olayı, bunun açık bir belirtisidir.

Hayat, «TKP» ve İGD ile TİKP ve DGB arasındaki çarpıcı benzerlikleri her geçen gün daha fazla ortaya koyuyor.

PROLETER DEVRİMCİ HAREKET : KARŞI-DEVRİMCİLERİN BOY HEDEFİ

Faşist diktatörlüğün resmi güçleri, ve faşist sivil güçlerin yanı sıra TKP ve TİKP neden başka bir güce değil de, «Halkın Kurtuluşçuları»na böylesine azgınca saldırıyorlar? Neden TKP'liler adam öldürmeye proleter devrimci militanları katlederek başladılar ve yine neden TİKP'liler ilk siyasi cinayetlerini proleter devrimcilere karşı işlediler? Bu sorunun bir tek cevabı var; bunlar, faşist diktatörlüğe hizmet amacıyla halk safları arasında karışıklık, bozgunculuk yaratmak ve bu safları parçalamak amacıyla faaliyet gösteren karşı-devrimci ve provakatör topluluklarıdır. Ve bu faaliyetlerinin her adımında genel olarak devrimci safların en tutarlı, en kararlı ve en güçlü bölümünü oluşturan ve onları sürekli teşhir ve tecrit eden proleter devrimci hareket ile çatışmak zorunda kalıyorlar. Şimdiye kadar bir TKP'linin bir TİKP'liyi öldürdüğü, ya da tersi görülmemiştir. Ama bu sözde düşman kardeşler, kallesçe ve hunharca yöntemlerle proleter devrimcileri katletmekte birleşiyorlar. Sosyal - emperyalistler ve TKP'liler, her fırsatta proleter devrimcileri hedef alarak «maocu faşistler»in verdikleri zarardan söz ediyorlar; aynı şekilde, Doğu Perinçek geçenlerde Aydınlık gazetesinde proleter devrimcileri hedef alarak «Rus uşaklarını» «yenilgiye uğratmadan» bir adım bile ilerlenemeyeceğini yazıyordu. İşte onları «militanlaştıran» ortak neden budur. Onlar arkalarını faşist diktatörlüğe dayadıkça ve hakim sınıfların desteğini aldıkça genel olarak devrime ve halka, özel olarak da proleter devrimcilere karşı azgınlaşıyorlar. Her şeyin olduğu gibi şiddetin ve cesaretin de bir sınıf temeli vardır. Tüm karşı-devrimciler, hem korkak hem «cesur»durlar. Onların «cesareti», arkalarını emperyalizme ve faşizme dayamalarından ve halka karşı duydukları düşmanlıktan ileri gelir; ama onlar halkın intikamından ve emperyalist ve komprador - feodal efendilerinden ölesiye korkarlar. Onlar halka karşı gerici şiddet uygular, ama kendilerine şiddet uygulanmasından ödleri kopar.

Yoldaşlarımızı katleden «TKP» - İGD'lere bakın. Tümü de çevrelerinde korkaklıkları ve kişiliksizlikleri ile tanınmış kimseler; yoldaşlarımızın hepsi silahsız ve savunmasız durumda katledildi. Ve yine, Adana'daki TİKP - Aydınlıkçı canilerin kişiliklerine bakın; faşistler karşısında teslimiyetçilikleri ve korkaklıklarıyla tanınmış, onlara karşı alabildiğine barışçı ve uzlaşmacı olmakla ünlü kimseler. Katledilen yoldaşlarımız ise özellikle seçilmiş, yiğit halk ve gençlik önderleri; her biri geride mücadele dolu bir hayat bıraktılar.

«SOLCULARIN ÇATIŞMASI» DEĞİL, DEVRİM VE KARŞI-DEVİRİM ARASINDAKİ ÇATIŞMA

Gerici ve faşist basın, gerek «TKP»liler, gerekse TİKP'liler yoldaşlarımızı katlettiğinde sistemli bir biçimde «sol fraksiyonlar birbirine girdi» temasını işledi. Bazıları ise, son Adana katliamını gerçekleştirenlerle devrimciler arasındaki çelişkilerin halk içindeki çelişkiler olarak ele alınması gerektiğini savunuyor. Bu iddialar kesinlikle gerçek dışıdır. Şimdiye kadar hiçbir proleter devrimci, solcu gruplar ya da halk içindeki siyasi hareketler tarafından öldürülmedi. Ve gerek «TKP»lilerle, gerekse TİKP'lilerle aramızdaki çelişki, devrimcilerle karşı-devrimciler; proletarya ve halk ile, halk düşmanları arasındaki çelişkidir. Bazılarının kendilerine «solcu», «devrimci», hatta «komünist» sıfatlarını yakıştırmaları neyi değiştirir; Hitler de partisine Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi adını takmıştı; ama, ne sosyalizmle ilgisi vardı, ne de işçi sınıfıyla. «TKP» komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sosyal-faşist bir partisidir. TİKP ise, şimdiye kadar milli burjuvazinin reformcu politikasını izliyordu, ama biz bu akımın bu sınıfla dahi kaynaşmayı başaramamış olduğuna sürekli dikkat çektik. Nitekim, özellikle «Üç Dünya Teorisi»ne sarıldığından beri o iyice yozlaşmanın batağına batmış ve karşı-devrimci bir provaktörler topluluğu haline gelmiştir. Bu niteliği ile kaçınılmaz olarak Amerikan emperyalistlerinin ve hakim sınıfların gizli servislerinin elinde bir alet, yeni, Amerikancı, sosyal-faşist bir akım haline de gelecektir.

Olayın Hazırlanması

İşte Adana katliamı, böyle bir siyasi çerçeve içinde meydana geldi. Ama bu olayın dikkat çeken bir yanı daha vardır; o, mevcut durumda kendiliğinden patlak vermedi; ama bir ucu D. Perinçek'e, diğer ucu ise canilere kadar uzanan bir cinayet şebekesi tarafından adım adım tezgahlandı ve gerçekleştirildi.

D. Perinçek ve diğer TİKP'li yazarlar, uzunca bir süreden beri Aydınlık gazetesine proleter devrimcileri «Rus uşağı» olarak göstermeyi hedef alan bir «kampanya» sürdürmektedirler. Böylesi bir kampanyayı yürüt-

meye kalkışanların utanmazca yalan söylemeyi adet haline getirmiş, demagog, ve soysuzlaşmış bir tabiata sahip olmaları gerekir ve D. Perinçek ve diğer Aydınlik yazarları tam da böyledirler. Onlar, Halkın Kurtuluşu'nun bağımsız ve demokratik bir Türkiye'nin kurulması için yalnızca iki süper devletin kovulmasının yeterli olmadığı noktasından hareket ederek, «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye» sloganının yerine, dünya halklarının baş düşmanı iki süper devletle birlikte diğer emperyalistleri ve gericileri de hedef alan sloganlar getirmesini, hayasızca, «Halkın Kurtuluşu'nun artık Rusya'ya karşı çıkmaktan vazgeçtiği» şeklindeki demagojik kampanyalarına malzeme yapmaya kalkıştılar. Doğu Perinçek'in başyazısından, bir dizi dönemin gazetede bu konuda fikir beyan etmesine kadar, bu koskoca yalan üzerine sayfalarca yazı yazdılar. Halkın Kurtuluşu'nun her sayısı 30 bin civarında satılır ve en az yüz bin aşkın insan tarafından okunur. Bunca insanı hiçe sayarak bir yalan üzerine şatolar inşa etmeye kalkışan Doğu Perinçek gibilerinin piri Göbels'dir. Böylesine utanmazca yalan, demagoji ve aldatmaca en yozlaşmış, en çürümüş karşı-devrimciler olan faşistlere ve onlara özenenlere hastır.

HER ŞEY EMPERYALİSTLER ARASI ÇATIŞMADAN MI İBARETTİR?

Meselenin bir diğer yönü de, sosyal-emperyalizmin uzantısı olan «TKP» ve Amerikan emperyalizminin elinde alet olan TİKP'in tabiatlarının ve sınıf yapılarının gereği olarak dünyaya nasıl yalnızca emperyalistler arası çelişkiler açısından baktıkları ve gözlerinin nasıl emperyalistlerden başka kimseyi görmediğidir.

Proleter devrimci hareket, genel olarak emperyalizme ve özel olarak da iki süper devlete karşı mücadele etmekte ve bu mücadelede süper devletlerden birine karşı diğerine dayanmayı ya da bunlar arasında esasa ilişkin bir ayırım yapmayı reddetmektedir. O, bu mücadelede, belirli bir anda şu ya da bu emperyalizme veya süper devlete karşı mücadele ederken, diğerinin kendisi hakkında ne düşüneceği değil, devrimin ve halkın menfaatlerini esas alır. Proleter devrimci hareketin Amerikan emperyalizmini hedef alan mücadelesinden Rus sosyal-emperyalistleri memnurluk duyarlarsa, bu onların bileceği bir şeydir; aynı şekilde onun Rus sosyal-emperyalizmini hedef alan mücadelesinden Amerikan emperyalistleri memnun olurlarsa, bu da onların bileceği bir şeydir. Bizim için önemli olan, her şart altında kime karşı olursa olsun, devrimin ve halkın çıkarlarını savunmaktır.

Tabii madalyonun bir de ters yüzü vardır: Proleter devrimciler, belirli bir mücadelede somut olarak Amerikan emperyalizmini hedef aldığı anda tek meseleleri Rus düşmanlığı olan Amerikan emperyalizminin uşaklarının korusu, -faşistlerden «üç dünyacı» revizyonistlere kadar uzanan bir koro- hep bir ağızdan bağırıp çağırmaya başlamakta, ve şöyle

demektedirler: «Bize ve efendimiz olan Amerikan emperyalizmine kim hücum ediyor? Rusya. Demek ki sen, Rus uşağısın.» Ve ardından hareketimize kendilerince müthiş suçlamalar yöneltmektedirler. Faşistlere göre bu, komünistliğin kanıtıdır, «üç dünyacı» revizyonistlere göre ise, revizyonistliğin!

Ama aynı şekilde hareketimiz, Rus sosyal - emperyalizmini ve onun ülkemiz üzerindeki sömürü ve baskısını hedef aldığı anda, bu kez de Rus uşakları ayağa kalkmakta ve aynı mantıkla suçlamaları ard arda sıralamaktadır, «maocu faşist», «CIA ajanı», «Amerikan uşağı» vb. Çünkü onlara göre de tüm dünya, Amerikan emperyalizmiyle Rus sosyal emperyalizmi arasındaki çelişmeden ibarettir ve Rusyadan yana olmayan Amerikadan yanadır!

Lenin, Birinci Dünya Savaşı sonunda Alman emperyalistleriyle Brest-Litovsk barışının imzalanmasını savunduğunda «solcu» geçinen bir sürü burjuva, böyle bir barışın emperyalistler arasında taraf tutmak ve Alman emperyalizmine yardımcı olmak anlamına geleceği gerekçesiyle buna karşı çıktı. Lenin, o zaman, diğer pek çok şeyin yanı sıra, bu sahte «solcu»lara, Alman emperyalizmine karşı savaşa devam etmenin İngiliz emperyalizminin tarafını tutmak ve ona yardım etmek anlamına gelip gelmeyeceğini sordu. Ve bu sahte ikilemi, bu burjuva mantığını alabildiğine eleştirerek yerle bir etti; esas olanın devrimin proletaryanın ve halkın çıkarlarının savunulması olduğunu bundan başka bir ölçünün olamayacağını belirtti.

İşte Aydınlık revizyonizminin ve onun başı papaz D. Perinçek'in Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleden el çekmedikleri için içerde proleter devrimci hareket, dışarda ise AEP ve ASHC'ne yönelttiği «Rusya'ya yanaşma» (!), «Rus uşaklığı» (!) suçlamalarının ardında yatan, Marksizm-Leninizm tarafından defalarca yerle bir edilmiş olan bu cürümüş burjuva mantığıdır. Bu mantığın tüm faşistler ve gericilerin mantığıyla aynı olmasına ve «üç dünyacı» revizyonistler ve D. Perinçek'i en azgın faşistlerle birleştirmesine şaşılabilir mi?

PROVAKATÖRLER ÇETESİ, KATLIAMI NASIL TEZGAHLADI?

Aydınlık bir yandan böyle rezil bir kampanyayı sürdürürken, diğer yandan da TİKP temmuz ayı içinde özellikle Adana Meydan Mahallesi'nde yoğunlaşan bir dizi kışkırtma ve provakasyona girişti. Bu kışkırtmaların Aydınlık gazetesiyile tam bir uyum içinde gerçekleştirilmesi dikkat çekicidir.

Olaylar şöyle gelişti :

7 Temmuzda, Aydınlıkçılar, önceden bu konuda söylentiler ve haberler yaydıktan sonra, proleter devrimcilerin afişlerinin üzerini kendi afişleriyle kapatmaya giriştiler. Buna engel olmak isteyen proleter devrim-

cilerle Aydınlıkçılar arasında kavga çıktı.

8 Temmuzda, Adanadaki tüm güçleri olan 40-50 kişiyi toplayarak aynı işi gazetenin çıkacağını bildiren beş ay önceki afişlerle tekrarlardılar.

9 Temmuzda Aydınlık gazetesi, 7 temmuzdaki kavgayla ilgili olarak beş devrimciyi polise ihbar etti. Devrimcilerin katillerini yakalamak için parmağını oynatmayan polis, ihbar üzerine derhal harekete geçerek iki devrimciyi tutukladı ve diğer üçünü de aramaya başladı. Devrimciler, Aydınlık'ın polis tavrını teşhir ettiler. Daha sonra Faysal yoldaşı katledecek olan DLB başkanı Bülent Aloğlu, bu yayın hakkında ne düşündüğü kendisine sorulduğunda «İsimlerin yayınlanması yanlış olmuş, bu polisliktir» dedi. Fakat daha sonra, Aydınlık gazetesi, proleter devrimcilerin Aydınlıkçılardan özür dilediği şeklinde tamamen uydurma bir haber verdi ve ardından iki devrimciyi daha polise ihbar etti.

D. Perinçek ve Aydınlık gazetesi. bu girişimlerden bir sonuç elde edemeyince yeni bir kışkırtmaya giriştiler.

TİKP-Aydınlıkçılar, 28 Temmuzda, yirmi gün önce geçen ve artık unutulmuş olan olaylara ilişkin bir bildiriye kalabalık bir topluluk halinde, yalnızca Meydan mahallesinde ve devrimcilerin eline geçecek şekilde dağıtıldılar. DGB imzalı bildiride devrimcilere «Rus uşakları» vb. sıfatlarla hitap ediliyor ve ağır bir dille küfrediliyordu. Devrimciler tahriklere kapılmadılar ama bu olay mahallede Aydınlıkçılara yönelen kızgın ve gergin bir ortam yarattı.

Dört gün sonra 30 temmuzda TİKP-Aydınlıkçılar, planladıkları canice katliamı gerçekleştirdiler.

«Halkın Kurtuluşu yolunda GENÇLİK» dergisi olayı şöyle anlatıyor :

«30 Temmuz pazar günü, sayıları yirmiyi aşan TİKP-Aydınlık taraftarı, Adananın meydan mahallesine geldi. İçlerinde iki de kız bulunuyordu. Bu kızların elinde Aydınlık gazetesi vardı. Onların önünde DGB başkanı Namık Kemal Koç bulunuyordu. Diğerleri bu kızların arkasında yürüyorlardı. Bir kısmının elinde gazete kağıdına sarılmış paketler vardı. Ailece Meydan mahallesinde oturan Oktay ve Faysal, Aydınlıkçıların dışarıdan mahallelerine Aydınlık gazetesi satmaya geldiklerini duyunca bir kaç arkadaşı ile birlikte, kendileri ile konuşmaya gittiler. Oktay, gazete satanlara, «Aydınlık gazetesi, son bir ayda yedi proleter devrimciyi polise ihbar etti. Bunlardan ikisi tutuklanarak cezaevine kondu. Diğer beş kişi ise polisce aranmaktadır. Bu karşı-devrimci polisiye tavrı açıkça mahkum edilmeden mahallemizde bu gazeteyi satamazsınız.» dedi. Bu uyarıya karşılık, mahalleye kalabalık bir şekilde gelen grubun başı DGB başkanı Namık Kemal Koç, kışkırtıcı bir tavır takınarak: «biz buraya gazete satmaya değil, ölmeye veya öldürmeye geldik. Bu prestij meselesidir.» dedi. Bu sözlerin ardından başta bu kişi olmak üzere, DLB başkanı ve diğerleri ellerindeki paketleri açarak bıçak, satır vb. aletlerle Oktay, Faysal ve diğer proleter devrimcilere saldırdılar. Bülent Aloğlu, elindeki aletle Faysal'ın sağ koluna vurarak derin bir yara açtı. Aynı kişi, daha sonra elindeki aleti arkadan Faysal'ın boynuna sapladı. DGB başkanı Namık Kemal Koç ise,

Oktay yoldaşa saldırdı. Bu kişi de Bülent Aloğlu gibi. elindeki bıçağı, Oktay'ın boynuna sapladı. Diğer saldırganlar, yine boyunlarından iki proleter devrimciyi daha yaraladılar. Saldırıya uğrayan proleter devrimciler kalabalık olan ve ellerinde satır, bıçak ve benzeri saldırı aletleri bulunan gruba karşı yiğitçe direndiler. Çevreden yetişen halkla birlikte, saldırganlar püskürtülerek kovalandı. Boynundan ve çeşitli yerlerinden ağır yaralanan dört proleter devrimciden ikisi, hastaneye kaldırılırken öldü.» (HKYG - S. 36, s. 2)

Böyle bir olay, neden başka bir yerde değil de Adana Meydan Mahallesi'nde meydana geldi?

Daha önce proleter devrimci hareketin TİKP revizyonistlerinin karşı-devrimci emellerinin önünde yıkılmaz bir engel olduğunu ve bu durumun bu karşı-devrimci hareketle olan çelişmeleri olağanüstü arttırdığını belirtmiştik. TİKP revizyonistleri, yıllardan beri Adana'da kendilerine bir kitle tabanı oluşturmaya çalışıyorlar; ama hem revizyonist halk düşmanı siyasetleri ve hem de onların bu siyasetlerini sürekli teşhir eden proleter devrimci hareketin mücadelesi sonucu, bu hesaplarını bir türlü gerçekleştirip devrimciler ve halk tarafından etraflarına örülmüş olan tecrit çemberini kıramadılar. Onlar bu çabalarını özellikle Adana'nın en büyük mahallelerinden biri olan ve proleter devrimcilerin etkinliğinde olan Meydan Mahallesi'nde yoğunlaştırmışlardı.

Sonuç olarak, TİKP-Aydınlikçı provakatörler, ister ahmakça bir hesaplama ile böyle bir katliamla devrimcileri yıldıracaklarını düşünmüş olsunlar; isterse Türkesşvari bir planla bu katliamın ardından mahallede estirilecek polis terörü ile proleter devrimci hareketin etkinliğinin kırılacağını ve kendilerine yolun açılacağını hesaplamış olsunlar, düşündükleri gerçekleşmemiştir. Gerçi, hesapları bir yönüyle tutmuş ve polis bu olayı fırsat bilerek, katillerin başkanlığını yaptığı DGB ve DLB'ye dokunmazken, öldürülen yoldaşların üye oldukları Adana YDGD şubesi ve lokalleriyle ALÖB'ü kapatmıştır. Ama Adana halkının öfkesi ve kızgınlığı karşısında onlar, polisin dokunmadığı partilerini ve derneklerini kapatarak Adana'dan kaçmak zorunda kalmışlardır ve bir daha da Adana'da bir iş görebilecekleri şüphelidir.

Olay Sonrasında Aydınlik, Polis ve Faşist Basının Halka ve Devrimcilere Karşı Yürüttükleri Ortak Faaliyet

AYDINLIK-TİKP PROVAKATÖRLERİNİN OLAYDAN SONRAKİ TUTUMU

Katliamdan sonra Aydınlik gazetesi olayı tamamen tersyüz edilmiş bir biçimde sunmayı ve proleter devrimcileri kışkırtmayı amaçlayan bir yayını ısrarla sürdürdü. Aydınlik tam da kendine ve faşist demagoglara

yaraşır bir biçimde, çok kısa bir zaman süresi içinde, olayı üç değişik biçimde (tabii üçü de gerçeği hiçbir şekilde yansıtmıyordu) anlattı.

Cinayetlerinin iğrençliği karşısında Aydınlık'ın ilk tutumu, olayın sorumluluğunu faşistlerin üzerine yıkmaya çalışmak oldu. 31 Temmuz tarihli Aydınlık gazetesi, faşist komandoların Halkın Kurtuluşu satan YDGD üyelerine saldırdığını, iki devrimcinin satır darbeleriyle öldürüldüğünü ve polisin Namık ve Bülent adlı faşist komandoları aradığını yazdı. Ama yüzlerce insanın gözleri önünde cereyan eden olayın gerçek yüzü çok kısa zamanda ortaya çıktı ve yaygınlaştı. Ajanslar katillerin kimliğini ve katillerin cinayeti işlemeden önce Aydınlık gazetesi sattıklarını kısa zamanda merkezlerine bildirdiler. Bundan da öte, katillerden biri Adana DGB'nin diğeri ise DLB'nin başkanı idi. İşte bu noktada Aydınlık-TİKP şefleri tamamen devreye girdiler ve olayın gerçek niteliğini halk yığınlarından gizleyebilmek amacıyla **bizzat** yürüttükleri faaliyetle cinayetlerin planlayıcısı ve katillerin suç ortakları olduklarını ortaya serdiler. Aydınlık şefleri, faşist-burjuva basın mensupları ve polis, hep birlikte çalışarak olayı günlük burjuva basınında tamamen çarpıtılmış bir biçimde yansıtmayı başardılar. Bu faaliyetleri yürütenlerin başında bizzat D. Perinçek geliyordu. O, 31 temmuz akşamı, panik içinde Oktay'ın Niğde Cezaevinde yatan «üç dünyacı» «İşkıcı» ağabeyine ve Niğde Cezaevindeki Aydınlıkçılara telefon ederek ilk gün «yanlış istihbarat alınması nedeniyle» (!) olayın gazetede gerçeği yansıtmayan bir biçimde verildiğini, ertesi gün çıkacak gazetede haberin «düzeltileceğini» (!) o gün Adana'da yapılan cenaze töreni ve yürüyüşte «katil Perinçek», «hesap sorulacak» vb. sloganlar atıldığını, Halkın Kurtuluşu taraftarlarının intikamcı davranmalarını için Aydınlıkçıların çevrelerine telkinde bulunmaları gerektiğini vs. söyledi. Oktay'ın ağabeyi, Halkın Kurtuluşu taraftarları, Aydınlıkçılara saldırdıysa neden ölen ve yaralanan dört kişinin hepsinin Halkın Kurtuluşu taraftarı olduğunu sorduğunda, bu çürümüş demagog, «bizden de yaralı var» diye yalan söyledi. Oktay'ın ağabeyini kendi tarafına kazanmak için katledilen Oktay yoldaşın kişiliğini övücü sözlerle ona yağ çekti.

Ertesi gün yayınlanan 1 Ağustos tarihli Aydınlık gazetesinin sabah ve akşam baskıları olayı yine farklı farklı ve gerçeğe tamamen aykırı bir biçimde verdi. Suçluluğun telaşı ve panik içinde yapılan düzeltme de olsa olsa bu kadar olurdu. Aydınlık'ta anlatılan hikayelerden birincisine inanmak gerekirse, Halkın Kurtuluşu taraftarları, Aydınlık gazetesi satanlara bıçak ve satırlarla saldırmaya kalkışmışlar (!), içlerinden bazıları bu saldırıya karşı çıkmış ve Aydınlıkçılar, olay çıkmasın diye halkın arasına karışırken (!) saldırgan Halkın Kurtuluşu taraftarları, saldırıya karşı çıkan Halkın Kurtuluşu taraftarlarını satırlarla doğramışlardı!

Doğu Perinçek, Göbels'lerden, Türkeşlerden çok şey öğrendiğini

kanıtlıyordu. Bu haberin, faşist basının faşistlerin işledikleri cinayetleri ört bas etmek için imal ettikleri «komünistler birbirlerine girdi şu kadar ölü var» ya da «Lenincilerle Maocular birbirini öldürdü» türünden haberlerden hiçbir farkı yoktu. Olayın teferruatı ise, tamamen Doğu Perinçek'in hastalıklı kafasının ürünüydü .

Aynı günün tarihini taşıyan Aydınlık gazetesinin bir başka baskısında ise işin teferruat kısmından vazgeçiliyor ve yalnızca Halkın Kurtuluşu taraftarlarının saldırısı sonucu çıkan kargaşalıkta iki kişinin öldüğü yazılıyordu.

Gerçek devrimcidir. Çöken, çürüyen, yok olmaya mahkum karşı-devrimciler ise tıpkı ışıktan korkan yarasalar gibi, her zaman gerçeklerden korkar, yalan ve demagojinin ardına sığınmaya çalışırlar. Çağımızda yalan ve demagoji üzerine kurulmuş propagandanın uzmanları ve bunu en son derecesine kadar geliştirenler, faşistlerdir. Bu doğaldır. Çünkü onlar burjuva gericiliğinin ve çürümüşlüğüünün en son raddesini temsil ederler. Yalan ve demagojiye onlardan daha fazla ihtiyaç duyabilecek kimse yoktur.

Tarihi biraz bilenler, Hitler Almanyasında «Göbels tipi propaganda» denilen yalan haber imalciliğinin nasıl bir uzmanlık dalı haline getirildiğini bilirler. Reichstag davası böyle bir komplo ve balon üzerine kurulmuştu. Uzağa gitmeye gerek yok; 12 Mart dönemindeki sıkıyönetim bildirilerini herkes hatırlar. Aydınlık gazetesinin son olay üzerine imal ettiği yalan haberler, sıkıyönetim bildirilerini bile gölgede bırakacak cinstendi; halkımız Doğu Perinçek gibi «tek ayağı üzerinde kırk yalan söyleyen»lere ar damarı çatlamış der. Ve gerçekten de böylelerini tanımlamak için bundan iyi söz bulunamaz.

Olay sonrasında Aydınlık gazetesinin yayın politikasının önemli bir unsuru yine kışkırtıcılık olmaya devam etti. Doğu Perinçek, içine battığı çirkeften bir çıkış yolu bulabilmek ve kendini mağdur durumda gösterebilmek için «Halkın Kurtuluşu taraftarlarının hiç olmazsa bir Aydınlıkçı öldürmeleri için elinden geleni yaptı. Olayı izleyen günlerde Aydınlık gazetesinin sayfaları her gün Halkın Kurtuluşu taraftarlarının Aydınlık taraftarlarına yaptıkları (!) silahlı saldırıların haberleriyle doldu. Söylemeye bile gerek yok ki, bunlar abartılmış ve çoğu sahte haberlerdi; ama Halkın Kurtuluşu taraftarlarına «faşist», «Rus uşağı», «kontrgerilla ajanı» gibi sıfatlarla saldıran küfürnamelerle birleştiğinde bu haberler ve yayın, açıkça sıradan Aydınlık taraftarlarını, Halkın Kurtuluşu taraftarlarına hedef olarak göstermeye ve devrimcileri bireysel intikam yöntemlerine sevk etmeye yönelikti. İşte Doğu Perinçek, gizlendiği köşesinden taraftarlarının kanı ve canıyla kumar oynayan böylesine adi bir kumarbazdır.

Aydınlık provakatörleri, yürüttükleri kışkırtıcı kampanyalarında kendilerini kontrgerillaya karşı mücadele eden kahramanlar; proleter dev-

rimci hareketi ise kontrgerillanın elinde bir alet gibi göstermeye çalıştılar.

Gerçekten, Aydınlıkçı provakatörlerin kendileri faşist diktatörlük, MİT ve kontrgerilla içiçedir. Onlar bu noktada «yalan» (!) diye ayağa fırlayıp gazetelerinin kontr-gerilla konusunda yürüttüğü yayın faaliyetini göstereceklerdir. Aydınlık gazetesinin kontr-gerillaya karşı yürüttüğü yayın faaliyetinin muhtevasına bir bakın; o, halkımızın emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğü mücadeleyi. özünde iyi olan devlet ve hatta istihbarat örgütleri içine sızmış bir avuç sadist, kötü ruhlu insanın temizlenmesi için yürüttüğü bir mücadeleye dönüştürerek tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. *Aydınlıkçı provakatörler, hemen, «Halkın Kurtuluşçuları işkencecilerin teşhirine karşı çıkıyor» yollu bir demagojiye sarılmaya kalkışacaklar.* Hayır, biz işkencecilerin teşhirine karşı değiliz. Ama böylesi bir faaliyetin her türden emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi saptırmak amacıyla yürütülmesine ve kötü Hamza Görgüç gitti, «iyi» (!) Adnan Ersöz geldi masallarıyla halkın uyutulmasına karşıyız. Aydınlık'ın «anti kontr-gerilla kampanyası», faşist diktatörlük ve MİT içerisindeki kliklerin çekişmesine ve Aydınlık'ın «Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı devleti sağlamlaştırmak» amacına hizmet etmektedir. Böylesi bir kampanya, 12 Mart döneminde Özel Harp Dairesinin (kontr-gerilla) ele geçirmiş olan faşist kliğe karşı olan bir başka faşist klik ya da MİT'in bir diğer kanadı tarafından da yürütülebilir ve muhtemelen de yürütülmektedir. Nitekim, bizzat Aydınlık gazetesinde «bir MİT yetkilisi kontr-gerilla yayınıımız üzerine işkencecilerin paniğe kapıldığını bildirdi» türünden haberler de yayınlamaktadır. Açıktır ki bu tür haberlerle hedeflenen bir takım sadistler ve MHP'liler temizlenirse MİT'in aslında kötü bir kurum olmadığı yolunda bir izlenim yaratmak içindir. Ve böyle bir tutum, Aydınlık'ın genel siyasetine tamamen uygundur. Gerçekte son olayla ilgili olarak faşist polis ve faşist basının tavrını ele aldığımızda; bunların Aydınlık'ın tam olarak desteklediğini göreceğiz ve zaten Aydınlık, Nazlı Ilıcak, Rauf Tamer gibi faşist yazarların kendisini destekleyen yazılarını övünerek basmaktadır. Aydınlık, halkın gözünü boyayabilmek amacıyla gazetesinin iki sayısı toplatıldı diye nasıl büyük baskılara göğüs gerdiğini anlata anlata bitiremiyor; biz yalnız şu kadarını hatırlatalım ki, Aydınlık her ay devletten «resmi ilan geliri» adı altında milyonlarca lira almakta ve bu para sayesinde ayakta durabilmektedir. Kontr-gerillanın aleti dediği Halkın Kurtuluşu gazetesinin ise şimdiye kadar çıkan 124 sayısının tümü toplatılmıştır ve gazetenin eski yazı işleri müdürü beş yüz yılı aşan bir ceza istemi ile uzun bir süreden beri tutuklu olarak yargılanmaktadır.

Aydınlık, proleter devrimci hareketi karalayabilmek amacıyla ikide bir Turgut Bulut'un ajanlığını ileri sürüyor; ve bu konu üzerine demagoji

amacıyla gazetesinin iki sayısı toplatıldı diye nasıl büyük baskılara göğüs gerdiğini anlata anlata bitiremiyor; biz yalnız şu kadarını hatırlatalım ki, Aydınlık her ay devletten «resmi ilan geliri» adı altında milyonlarca lira almakta ve bu para sayesinde ayakta durabilmektedir. Kontr-gerillanın aleti dediği Halkın Kurtuluşu gazetesinin ise şimdiye kadar çıkan 124 sayısının tümü toplatılmıştır ve gazetenin eski yazı işleri müdürü beş yüz yılı aşan bir ceza istemi ile uzun bir süreden beri tutuklu olarak yargılanmaktadır.

Aydınlık, proleter devrimci hareketi karalayabilmek amacıyla ikide bir Turgut Bulut'un ajanlığını ileri sürüyor; ve bu konu üzerinde demagogi yapıyor.

Şu bir gerçektir ki, hakim sınıflar, her devrimci siyasi akım içine ajan sokabilirler. Önemli olan ajanların bir siyasi akım içinde ne yapıp ne yapamayacakları ve onlara karşı takınılacak tavidir.

Turgut Bulut ne yaptı? İki devrimcinin silahlarıyla birlikte kaldıkları yeri polise ihbar etti. İlhan ve Mehmet Ali ne yaptılar? Onlar ne D. Perinçek gibi polise teslim oldular, ne de onun gibi sopayı yiyince bütün arkadaşlarını ele verdiler; silahlarıyla devrimci onurlarını, namuslarını ve şereflerini korudular, mensubu oldukları örgütün belgelerini düşmana teslim etmediler; bizzat Kara Kuvvetleri Komutanı tarafından yönetilen binlerce askere, polise karşı günlerce direndiler. Öldüler, ama yenilmediler. Turgut Bulut, Aydınlık yazarlarının kendilerinin de itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi, henüz ajan olduğu açığa çıkmadığı halde, ser-seri ve lumpen özellikleri nedeniyle proleter devrimci saflarda barınmadı ve o safların dışına atıldı. Daha sonra ajan olduğu açığa çıktı. Peki daha sonra ne oldu? Bu ajan, can güvenliğinin sağlanması için Aydınlık gazetesine sığındı ve orda hüsnü kabul gördü.

Doğu Perinçek, Halis Özkan'ı çok iyi hatırlar. Bu adam, 1969-70 yıllarında Filistin'de ajan olarak bir sürü dolap çevirdikten sonra Türkiye'ye geldi. Deşifre oldu ve teşhir edilerek devrimci safların dışına atıldı. Doğu Perinçek ve takımı da, bunun ajanlığı üzerine söylenmedik söz bırakmayanlardandı. Ama çok geçmedi, 1970'in sonlarına doğru Halis Özkan Aydınlıkçılara yaklaştı ve derhal, bizzat Doğu Perinçek tarafından temize çıkarılarak İzmir bölgesinde PDA'nın en önde gelen adamlarından biri haline geldi. İbrahim Kaypakkaya arkadaş, bu adamın cümle alem tarafından bilinen ajanlığını ileri sürerek onun PDA'ya alınmasına karşı çıktığında Doğu Perinçek Halis Özkan'dan yana tavır aldı ve ona tekkesi içinde sorumlu mevkiler verdi. Sonra 12 Mart döneminde Halis Özkan, TİİKP davasında mahkemeye çıktı ve Doğu Perinçek'in «aile sırlarına» varıncaya kadar her şeyi anlatıp, her türlü adiliği yaptıktan sonra tahliye edildi. Doğu Perinçek o zaman Halis Özkan'ın ajanlığını yeneden hatırladı.

Bu da bir örnek. Ve hiç de iç açıcı olmayan örnekleri alt alta yazmaya kalkışsak, bunların yekünü bir hayli tutar. Ama bizim polisiye hikayelerle uğraşmaya niyetimiz yok. Önemli olan şudur: Aydınlık, bugün Rus sosyal-emperyalizmine karşı Amerikan emperyalizminin, Amerikan- ci faşistler, komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla; Rus sosyal-emperyalizminin beşinci kolu dışında şeytanla bile birleşmeye hazırdır. Ve bu siyaset, onu bir siyasi akım olarak Amerikancı faşistlerin elinde bir alet, ve objektif olarak bir provakatörler topluluğu haline getirmektedir. İstihbarat örgütlerinin onun içine ajan sokmaya bile ihtiyacı yoktur. Çünkü bu akımın kendisi, faşistleşme süreci içindeki ve başlıca fonksiyonu devrime karşı mücadele etmek olan karşı-devrimci bir karakter kazanmıştır.

Aydınlık'ın kontr-gerilla konusundaki yayınının bir diğer amacı da, Yusuf Küpeli, M. Ramazan Aktolga, İrfan Uçar gibi 12 Mart dönemleri tarafından en açık bir şekilde piyasaya sürülmüş olan «provakasyon teorisi»ni hortlatmaktır. Aydınlık, kontr-gerilla adı altında her şeyi denetleyen, herşeye hakim, son derece güçlü bir heyula yaratmakta ve faşist diktatörlüğün meşruiyet sınırlarını aşmaya yönelik her türlü girişimi provakasyon yapmak amacıyla kontr-gerilla tarafından tezgahlanmış komplolar olarak sunmaya; bir takım bireysel terör hareketlerini hedef alarak, genel olarak devrimci mücadeleyi karalamaya çalışmaktadır.

Aydınlık'ın olayı izleyen yayını, yalan ve demagojiye dayanan her şey gibi çelişmelerle doludur. O, olayı her gün değişik bir biçimde anlatmasının yanı sıra, bir yandan olayla ilgilerinin olmadığını iddia ederken, diğer yandan da sahtekarca D. Perinçek'in «intikamcılık yapmayın» yollu makalelerini yayınlıyor. Suçları yoksa, neyin intikamının alınmasından korkuyorlardı?

Yine D. Perinçek, bir yandan olayla ilgilerinin olmadığını iddia ederken, diğer yandan «olayı araştıracağız» yollu açıklamalar yapmaktadır. Bu açıklamalar, iyice sıkışınca kaçmak için bırakılmış açık bir kapıdır. D. Perinçek, bugün suç ortağı olduğu bu cinayeti, tamamen örtbas edemeyeceği gerçeğini görmektedir. İleride işler kendi sorumluluğunu ortaya koyacak bir biçimde gelişirse, o, tıpkı Türkeş gibi gerçekte zavallı maaşlardan başka bir şey olmayan iki caniyi feda edecek ve bunları teşhir ederek kendisinin onlarla ilişkisinin olmadığını iddia edecektir. Ama Doğu Perinçek, bu işe boğazına kadar batmıştır ve kendisini kurtarmak için girişeceği tüm çabalar iflas etmeye mahkumdur. Türkeş de köşeye fena sıkıştığı zaman barış havarisi kesilerek bu tür taktikler uyguluyor. Ama bu taktikler, ne Türkeş'in ne de Doğu Perinçek'in ellerinin kanlı olduğu gerçeğini ortadan kaldıramaz.

OLAYDAN SONRA FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE POLİSİN TAVRI

Olay yüzlerce kişinin önünde cereyan etmiş olduğu ve mahiyeti herkes tarafından bilindiği halde bizzat Adana emniyet müdürü, yaptığı «açıklamayla» olayın basına çarpıtılmış bir biçimde yansıtılması için çaba harcadı ve Oktay yoldaşı «Aydınlıkçı» olarak gösterdi. Polis, katillerin kimliğini bildiği halde onları yakalamak için hiçbir çaba göstermedi.

Bilindiği gibi valilik ve polis, yurtsever devrimci dernek ve kuruluşları kapatmak için en sudan nedenleri bile kullanmakta ve hatta hiç neden olmadığı zaman onları yaratmak için elinden geleni yapmaktadır. Nitekim bu olayda «başkanı öldürüldüğü için» ALÖB ve «cenaze törenine katıldıkları için» Adana YDGD ve Meydan YDGD tüm lokalleri ile birlikte kapatıldı.

Buna karşılık katillerin, Adana DGB Başkanı Namık Kemal Koç ve Adana DLB Başkanı Bülent Aloğlu olduğu bilindiği halde, valilik bu derneklere dokunmadığı gibi, polis, arama yapmak için bile bu derneklere uğramadı.

Yine valilik, cinayete karşılık kitlesel tepkiyi önlemek için devrimcilerin ve demokratların denetiminde bulunan Adana Eğitim Enstitüsü'nü derhal kapattı.

OLAYDAN SONRA BURJUVA - FAŞİST BASININ TAVRI

Olaydan sonra MİT ve kontr-gerillanın borazanı ve onların kompolarının aktif suç ortakları Hürriyet, Tercüman, Son Havadis gibi gazeteler, tamamen TİKP - Aydınlikçı provakatörlerin istekleri doğrultusunda bir yayın yaptı.

Tercüman gazetesi Adana baskınında, Adana TİKP İl başkanının «Halkın Kurtuluşçularının birbirini vurduğu» yolundaki iğrenç iddiasını içeren demecini derhal tam metin olarak yayınladı ve bu iddiayı Aydınlikçılar vazgeçtikten sonra bile jleri sürmeye devam etti.

Hürriyet, katilleri gizlemek için elinden geleni yaptı. «Halkın Sesi» ve «Halkın Kurtuluşu» taraftarlarının birbirine girdiklerini ve iki taraftan da birer kişinin öldüğünü, cenazeyi «Aydınlık» ve Halkın Kurtuluşu taraftarlarının birlikte kaldırdıklarını yazdı. Hürriyet'in Aydınlikçıların iddiası doğrultusunda ölen Oktay yoldaşı, artık çıkmayan bir gazetenin taraftarı olarak gösterirken, Aydınlik'ın olayla ilgisini bütünüyle gizlemeye çalışması ve hatta bu kadarla da yetinmeyip onu mağdur olarak göstermesi ve cenaze törenine katıldığını yazması, ilginç olmaktan da öte MİT ile Aydınlik provakatörleri arasındaki işbirliğinin açık bir kanıtıydı. Daha sonra Oktay Yoldaşın babası ve YDGF Hürriyet gazetesini ikaz ederek haberi düzeltmelerini istedikleri halde, tam tersine Hürriyet, Aydınlik gazetesi ile birlikte, yeni kışkırtmalara girişti. Diyarbakır'da öldürülen birinin

Ölmeden önce «beni Halkın Kurtuluşçuları vurdu» dediğini iddia etti. Ve öldürülenin Aydınlıkçı olduğu izlenimini yaratacak şekilde yayın yaptı. Aynı günlerde Halkın Kurtuluşu satılırken faşistlerin saldırısı sonucu çıkan bir olayı manşete çıkararak Halkın Kurtuluşu'nu hedef gösterdi.

Yine Aydınlıkla azgın faşist Son Havadis gazetesinin tamamen uyumlu bir yayın faaliyeti yürüttükleri görüldü. Aydınlık, Halkın Kurtuluşu'nun «Bizim Radyo» adlı «TKP» yayın organından emir aldığı yolunda kargaları bile güdürecek iddialar ortaya atarken, Son Havadis adlı karga, gülmek yerine Aydınlık'ın koluna girmeyi seçti. Aynı günlerde manşetinde Halkın Kurtuluşu'nun «Moskovacı» (!) bir gazete olduğunu, Adana olayının devrimcilerin birbirini öldürdükten sonra suçu başkalarının üzerine atıldığını gösterdiğini (!) ve Aydınlık'ın bu konudaki yayınıdır. «İlgi ile izlendiğini» yazdı.

Demokrat geçinen basın, bu iğrenç cinayetler karşısında tüm bir suskunluğa gömüldü. Cumhuriyet gazetesi, Adana Emniyet Müdürünün olayı çarpıtan demecini, ikaz edilmesine rağmen, aynen yayınladı. Bunun yanı sıra YDGF'nin açıklamalarına da kısaca yer verdi. Daha sonra olayın üzerine gitmedi ve şehit yoldaşlarımızın ailelerine başsağlığı dileyen bir ölüm ilanını kabul etmedi.

İşte Aydınlık - TKP'li provakatörler tarafından işlenen alçakça cinayet, düzenin bütün kurumları tarafından ört-bas edilmeye çalışıldı. Bu, tablonun karanlık yanıdır. Ama her şey bundan ibaret değil.

Adana halkı, yurtseverler, devrimciler, demokratlar, evlatlarına sahip çıktı. Cinayetin ertesi günü çoğu emekçi ve kadın olan beş bini aşkın insan, hemen hemen kendiliğinden hastanenin önünde toplandı. Cenaze töreninde ve Adana'da yapılan yürüyüşte, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi, faşist diktatörlüğü ve yordakçısı Aydınlık - TKP provakatörlerini ve onun başı Doğu Perinçek'i lanetleyen sloganlar atıldı. Töreni ve yürüyüşü izleyen on binlerce insan canileri ve onların arkasındakileri lanetledi. Aydınlık provakatörlerinin suratındaki «devrimci» maskesi düştü. Adana'daki yurtsever, demokrat, devrimci kuruluşlar ve kişiler ortak bir bildiriyle canileri teşhir etti. Devrimci Yol taraftarları, yayınladıkları bildiriyle Aydınlık'ın halk düşmanı ve karşı devrimci yüzünün teşhirine katıldılar. Ve ona karşı tavır aldılar. Olayın geçtiği Meydan mahallesindeki gazete bayileri, bir daha Aydınlık gazetesini satmama kararı aldı. O zamana kadar Aydınlık saflarında yer almış olan birçok dürüst insan, bu iğrenç katliama karşı çıkarak ellerini provakatörlerin kanlı ellerinden çekti. Oktay'ın ve Faysal'ın ailelerinin oturduğu evler, ülkenin her köşesinden gelen yüzlerce dürüst, devrimci, demokrat insanın ziyaret ettiği bir yer haline geldi. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Kurtuluşu yolunda Gençlik gazeteleri, bütün gerçekleri halka açıkladılar. Proleter devrimciler, ülke çapında Aydınlıkçı provakatörlerin gerçek karşı-devrimci yüzlerini açığa çıkarmak için geniş bir teşhir kampanyası yürüttü, bildiriler, duvar gaze-

teleri çıkardılar. Adana'da mahallelerde Oktay ve Faysal yoldaşların hayatları ve mücadelelerini canlandıran oyunlar oynandı. Anılarına bir gece düzenlendi.

Oktay ve Faysal, devrim yolunda düştü ve halkın bağına gömüldüler.

SONSÖZ

Bu olay bize, her şeyi belirleyenin siyaset olduğunu bir kez daha gösterdi. Bir kere daha açıkça ortaya çıktı ki, karşı-devrimci bir teori, insanı doğruca karşı-devrime götürür.

Bu olay ayrıca, emperyalizme karşı mücadelenin oportünizme karşı mücadeleden ayrılamayacağı yolundaki Leninist tezin doğruluğunu da kanıtladı.

Bu olayın ortaya koyduğu bir başka gerçek de, proleter devrimci hareketin teorik ve pratik plandaki hızlı gelişmesinin onu hem dostların hem de düşmanların dikkat merkezlerine koyduğunu, bugün halkla ve her türden dostlarımızla daha sıkı birleşirken, düşmanlarımız, karşı-devrimde proleter devrimci hareketin karşısında birleşiyor ve bu durum çatışmayı her alanda şiddetlendiriyor. Bunu özellikle unutmamalıyız.

Revizyonizm ve «Üç Dünya Teorisi»

Bu yazı revizyonist karşı-devrimci «üç dünya teorisi»ni bütün yönleriyle ele almak ve onların ülkemizdeki uzantılarının tüm yoz görüşlerini çürütmek iddiasında değildir. Bu, PARTİ BAYRAĞI'nın sınırlı olanaklarını aşan bir görevdir.

HALKIN KURTULUŞU yayınları arasında çıkan «OPORTÜNİST ÜÇ DÜNYA TEORİSİ VE ÜÇ DÜNYACI AYDINLIK REVİZYONİZMİ» adlı broşür, bu revizyonist teoriyi, Marksizm-Leninizmi tahrif ettiği köklerine inerek oldukça kapsamlı bir şekilde incelemekte ve mahkum etmektedir. Uluslararası Marksist-Leninist hareketin yakın belgeleri ve özellikle Enver HOCA yoldaşın AEP 7. Kongresine sunduğu raporun «üç dünya teorisi»nin özü, genel tezleri ve siyasi sonuçlarına bakış açısı ise bilinmektedir.

Proleter devrimciler açısından günümüzün görevi, esas olarak, «Üç Dünya Teorisi» diğer her türden revizyonist, oportünist teorinin kabulü ya da reddi veya nasıl kabul ya da reddedileceği üzerine tartışmak değil; her türden yozlaştırıcı teoriyi, siyasi sonuçlarıyla birlikte teşhir ve Marksizm-Leninizmi işçi sınıfına mal etmek ve bu temelde halk kitlelerini örgütlemektir.

Bu görevin yerine getirilmesine yardımcı olması amacıyla, bu yazıda, «Üç Dünya Teorisinin» özellikle bazı tezleri üzerinde durulacak, bunların revizyonizmin devamlılığını nasıl kanıtladıkları gösterilmeye çalışılacaktır.

Hem Marksizm-Leninizm

Hem de Revizyonizm Süreklilik Gösterir

Marksizm-Leninizm her zaman genç kalan bir öğretilerdir. O, tarihin ve toplumun diyalektik ve materyalist kavranışı temelinde yükseldiğinden, yeni gelişmeler ve değişmelerle eskimez; aksine ancak zenginleşir, gelişir. Marksizm-Leninizm, bir «doğmalar yığını», sadece belirli bir anda var-

olan somut bir durum temelinde derlenmiş, gelişmiş ve değişimleri reddeden bir reçete değildir. Tersine, o tarihsel-toplumsal gelişimin bilimidir.

Yeni gelişmeler, Marksizm-Leninizmi eskitmez, çünkü diğer şeylerin yanı sıra, esasta o, toplumların tarihsel gelişmesinin özüne vakıftır; son sömürüye dayanan toplum olan kapitalist toplumun çelişmelerinin ve bu çelişmelerin kaçınılmaz olarak yolaçağı temel gelişme doğrultusunun kavranışı, onun her zamanki gençliğinin garantisidir. O, sürekli zenginleşerek, kapitalizmin ürünü ve mezar kazıcısı olan proletaryaya tarihi eyleminde yol göstermeye devam eder, etmiştir ve edecektir.

Marksizm-Öncesi Dönem

Marksizm gelişiminin ilk dönemlerinde burjuvazinin doğrudan saldırısına uğradı. Burjuvazi, sosyalizmin ve onun bilimi Marksizmin karşısına da dolaysız olarak kapitalizmi, serbest değişimi, liberalizmi savunarak yer almıştı. Marksizm, bir yandan da pre-Marksist sosyalizm türleriyle savaştı. Liberalizm, kapitalizmin evrenselliğini ve sömürü özgürlüğünü savunurken; Proudhon, Bakunin gibi küçük burjuva sosyalistleri, küçük üretimi mutlaklaştırıp bireyi yüceltiyor, kapitalizmin çelişmelerinin onu kaçınılmaz yıkımına götüreceğini; geleceğin, büyük üretimde ve onun bir araya toplamakta olduğu proletaryada olduğunu, üretici güçlerin gelişmesi ve üretim ve emeğin sosyalleşmesinin engeli olan özel mülkiyetin kapitalizmle birlikte tarih sahnesinden silineceğini görmeyerek geriyi, gelişen kapitalizmin parçalayıp dağıtmakta olduğu küçük mülkiyeti savunuyorlardı. Marksizm, kapitalizmin uzlaşmaz çelişmelerinin deva bulamayacağını, küçük mülkiyetin ve ara sınıfların erimesinin tarihi açıdan zorunlu olduğu gibi; bizzat kapitalizmin gelişmesinin bir araya topladığı, nitelik ve nicelik olarak gelişmesine yol açtığı proletaryanın burjuvaziyle karşıtlığının kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne ve sınıfsız topluma götüreceğini ortaya koyarak toplumsal gelişme tarafından doğrulanan teorik zaferini sağlamada gecikmedi. Gelişmiş ülkelerde proletaryanın elinde güçlü bir silah haline geldi ve tartışılmaz otoritesini kabul ettirdi. Marksizm, ileri yürüyüşü boyunca, Lasalle'cilik gibi sınıf mücadelesi gerçeğini reddeden, kapitalizmin sosyalleştirilmesini burjuva devlet elivle sosyalizmin inşasını öngören akımları da yolunun üstünden temizledi. Bu, aşağı yukarı 1871'e kadarki dönemi kapsar.

Marksizmin Zaferi ve Bernsteinçilik

Marksizmin zaferi, proletarya hareketinin hızla büyümesi ve geniş işçi hareketini kucaklayan Marksist partilerin gelişip güçlenmesi; burjuvaziye «serbest rekabetin ve özel mülkiyet hakkının dokunulmazlığından kalkınarak sosyalizme karşı direkt ve açık bir mücadele vermek yerine, sosyal devrime karşı sosyal reform adını verdikleri yönetimin savunusunu..» (1) yapmaya yöneltti. İkinci olarak, Marksizmin zaferi, özellikle de, Marksizm düşmanlarının kendilerini gizleyerek; içeriden, Marksizm adına, Marksizmin yeni gelişmelere ayak uydurması adına ona karşı çıkmalarına yolaçtı. Proletarya, sınıflı toplumda yalnız değildi. Burjuvazinin etkisine maruzdu. Proletarya saflarına yeni katılmalar, burjuva ideolojisinin etkilerini taşıyordu. (*) vb. Dolayısıyla, burjuvazi, türlü kılıklarda cepheden

(*) Revizyonizm ve oportünizm, bu dönemde, özellikle «dünyanın atelyesi»

taarruz ederken, işçi sınıfı içindeki uşakları da onun yardımına koştular.

Paris Komünü (1871) sonrası yaklaşık 1905'e kadar süren kapitalizmin nisbeten «barışçıl» gelişme dönemi, revizyonizmin ilk ortaya çıkışını beraberinde getirdi, ona elverişli şartlar yarattı.

Revizyonizmin babası Bernsteindi. Ona göre, kapitalizm eskisi gibi kötü değildi, barışçıydı. Ortaya çıkmakta olan kartel ve tekelier, kapitalizmin kötülüklerini giderebilir, onu anarşiden kurtarıp yeniden düzenleyebilirdi. Tarımın geriliği giderilebilir; aşırı üretimin neden olduğu kapitalizmin tamir edilmez hastalığı krizler ortadan kalkabilir, refah ve tüketim toplumu gerçekleşebilirdi. Zaten krizler -kapitalizmin hızla dış pazarlara yayılması ve sömürgeler edinmesiyle- hafiflememiş miydi. O halde, sınıf mücadelesi doktrinini artık geçersizdi. Reformlar için mücadele edilmeli, sınıf mücadelesi yerine «politik özgürlük, demokrasi ve evrensel insan hakları» uğruna mücadele geçirilmeli, burjuva devlet alternatifsiz kabul-lenilmeli, parlamentarizm baştaçı edilmeliydi. Sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğinin geçirilmesi, özel mülkiyetin kutsallığı, proletaryanın sosyal kurtuluşu ve bunun için gerekli proletarya diktatörlüğünün reddi fikri ve pratiği; işte revizyonizmin özü buydu...

2. Enternasyonal Oportünizmi

Ve Marksizm, Bernstein revizyonizmine karşı mücadele içinde gelişti zenginleştirdi. Ama kapitalizmin oldukça uzun süren nisbi istikrar («barışçıl») dönemi, revizyonizmi beslemeye devam etti. Bernstein'in fikirleri İkinci Enternasyonal içinde genel bir kabul görmemekle birlikte, tüm etkileri kazanmadı. Nihayet rekabetçi kapitalizmin yerini emperyalizme bırakması ve hızla birinci emperyalist paylaşım savaşının şartlarının olgunlaşması, 2. Enternasyonal'in çöküşünü, çeşitli ülkelerin partilerinin hemen tümünün «kendi» burjuvazisinin safında yer almasını beraberinde getirdi. Hemen tamı tamına Bernsteinci fikirler -tekelci kapitalizm üzerine iddialarla çeşitlendirilerek- Kautsky ve şürekası tarafından benimsendi. Ulaşmaz sınıf çelişmelerinin reddi, barışçı olabilen kapitalist-emperyalizm, sosyal devrim ve proletarya diktatörlüğüne karşı politik özgürlükler, demokrasinin «saf»laştırılması vb.

2. Enternasyonal oportünizmini yere çalan ve Marksizmi emperyalizm ve proleter devrimleri çağında geliştirip derinleştiren Lenin oldu. Kapitalizm son ve ölüm aşaması olan tekelci aşamaya girmesine ve dolayısıyla objektif süreçte önemli değişiklikler olmasına rağmen, ne sürecin özü değişmişti -aksine kapitalizmin çelişmeleri ağırlasın derinleşmiş ve sosyalizmin maddi temelleri olgunlaşmıştı- ne de Marksizmin özü değişti. Elbette, Marksizme saldıran revizyonizmin, İkinci Enternasyonal oportünizminin özü de eski Bernstein revizyonizminin özünden farklı değildi.

Troçkizm ve Buharincilik

Emperyalizm ve proleter devrimler çağının Marksizmi olan Leninizm muzafferane yürüyüşü boyunca, sözde «sol»dan muhalefet bayrağı aç-

olan ve sömürge tekeli elde tutan İngiltere'de ortaya çıkan ve emperyalizm döneminde genelleşen, yağmadan kırıntılar alan işçi aristokrasisinin de kaynaklık ettiği kuşkusuzdur.

masına karşın, emperyalizmin entegrasyonu -Kautsky'nin ultra emperyalizm teorisinin doğrudan bir devamıdır, emperyalistler arası bütünleşmenin teorisidir-, tek ülkede sosyalizmin zaferinin imkânsızlığı, köylülüğün burjuvazinin yedek gücü olarak kalmaya devam ettiği -kapitalizmin çelişmelerinin ve proletarya önderliğinin, proletarya diktatörlüğünün reddi, kapitalizmin halâ üretici güçleri geliştirdiği safsatası-, buna bağlı olarak milli devrimlerin özünde köylü devrimleri olarak dünya proleter devrimine bağlandığının inkârı gibi sosyalizme karşı kapitalizmin doğrudan savunulmasına varan Troçkizme karşı mücadele etti. Stalin'in önderliğindeki bu mücadele sosyalist inşayı reddederek sosyalizm ile kapitalizmin bütünleştiği, kulakların (zengin köylülük) tasfiyesinin gereksizliği ve onlarla işbirliği; uluslararası planda sosyalizmle kapitalizm arasındaki temel ve bundan yansıyan Sovyetler Birliği ile kapitalist emperyalist ülkeler arasındaki, kapitalist ülkelerdeki proletarya ile burjuvazi arasındaki başlıca çelişmelerin reddi temelinde kapitalizmin dayanıklılığının arttığı, hemen hemen yıkılmaz olduğu ve krizlerden kurtulduğu tezi, buriuva demokrasisinin yüceltilmesi, hain sosyal demokrasiyle ittifak vb. gibi teori ve tezlerle ortaya çıkan Buharinciliğe karşı mücadeleye bağlandı. Sosyalizmin kapitalist kuşatma altındaki tek bir ülkede inşa edilmekte olmasının zorluğu ve dünya kapitalizminin 1923'lerde sağladığı nisbi istikrar Troçkizm ve Buharinciliğin «yeni» olgular üzerinde «yeni» teoriler ve tezler ortaya atmalarına, kapitalizmin gücünü abartarak ve sosyalist inşadan umut keserek (Troçkizm) ya da kapitalizmin gücünü küçümseyerek ve «sosyalizm lehine» kapitalistlerle birleşerek (Buharincilik) dolaylı ya da dolaysız völden sınıf mücadelesinin reddi ve sınıf işbirliğine yönelmelerine elverişli şartlar sağlamıştı.

Tito-Togliatti-Kruşçev; Modern Revizyonizm

İkinci Dünya Savaşından sonra başını Amerikan emperyalizminin çektiği emperyalizmin ideolojik-siyasi baskısı ve atom silahlarıyla şantajı ile birlikte askeri tehdidi bir teslimiyet havasının doğmasına yolacakken; dünyada sosyalizmin, devrimin ve barışın güçlerinin gelişmesi, başarı sarhosluğu ve rehavet atmosferi yaratarak, gevsemeye, teslimiyetçi fikir ve eylemlerin, kolaycı ve fedakarlık gerektirmeyen sakin mücadelelerin istenir olmasına neden teşkil etti. İkinci Dünya Savaşından sonra kapitalizmin nisbi bir istikrar dönemine girmesi de, yine sınıf çelişme ve mücadelelerini yok sayan, barışçılığı ve uzlaşmayı vücelten yeni bir revizyonist akımın türemesinin diğer bir nedeniydi. «Barış içinde bir arada yaşama», «barış içinde varis» ve «barışçıl aecis» tezleri, «kapitalist olmayan yolla» proletarya önderliği ve diktatörlüğünün reddi, «bütün halkın devleti ve partisi», «öz-yönetim sosyalizmi», «yapısai reformlar» vb. gibi vazalar, sınıf işbirliği ve sosyalizmden vazaeçme, kapitalizmin uzlaşmaz çelişmelerinin yok sayılması temelinde ortaya atıldı. Tito ve Kruşçev revizyonizmine karşı Enver HOCA yoldaşın tavizsizce ve uzlaşmadan basını çektiği dünya komünist hareketi Marksizm-Leninizmin saflığını korudu ve modern revizyonizmi teşhir ederek proletaryanın, ezilen millet ve halkların yolunu aydınlattı.

İşte bugün Marksist-Leninistlerle «üç dünya»cı revizyonistler arasında süren mücadele, bu mücadelelerin doğrudan bir devamı ve uzantısıdır. Özellikle, Kautsky, Tito, Kruşçev, vb. dan ödünç alınan kapitalizmi yücel-

ten sınıf işbirlikçisi tezler «Üç dünya»cı revizyonistlerin cephaneliğini teşkil ediyor.

Yeni Gelişmeler Üzerine «Yaratıcılık»

«Hareket tarzını duruma göre belirlemek, kendini günün olaylarına, küçük siyasetin düzensizliklerine ve değişmelerine uydurmak, proletaryanın birincil çıkarlarını ve kapitalist sistemin tümünün, kapitalist evrimin tümünün ana özelliklerini unutmak, bu birincil çıkarları anın gerçek ya da varsayılan yararları uğruna feda etmek -revizyonizmin siyaseti budur. Ve bu siyasetin doğasının ta kendisinden, onun sonsuz biçimler alabileceği ve az çok 'yeni' her sorunun, olaylardaki az çok umulmadık ve önceden görülmeyen her değişikliğin, temel gelişim çizgisini ancak önemsiz bir ölçüde ve son derece kısa bir dönem için değiştirmekle birlikte, her zaman kaçınılmaz bir biçimde revizyonizmin şu yada bu türüne yolaçacağı sonucu çıkar.» (2)

Lenin, bu değerlendirmeyi, Bernstein revizyonizmiyle ilgili olarak, ama genelleyerek yapmıştır. Üzerinde durduğumuz gibi, bu, Kautskizm, Troçkizm-Buharincilik ve Kruşçevci revizyonizm için de geçerlidir. Ve tabii, «Üç dünya»cı revizyonizm bunun dışında kalamazdı. Bütün revizyonistler gibi, onlar da, «proletaryanın birincil çıkarlarını ve kapitalist sistemin tümünün, kapitalist evrimin tümünün ana özelliklerini» unutarak «az çok 'yeni'» sorunlar üzerinde -bunlar genel gelişim çizgisini, proletaryanın hedef ve çıkarlarını kökten değiştiren tümüyle yeni sorunlarmış gibi- fırtınalar koparmaya çalışıyorlar. «Üç dünya» teorisyenleri Sovyetler Birliği ve bir kısım halk demokrasisi ülkelerinde kapitalizmin restarasyonu gerçeğinden kapitalizmin güçlerini abartan sonuçlara vardılar. Genel olarak kapitalizmi gözlerinde büyüterek, emperyalist Batının tabiatının değiştiği hayalleri yayıp onlarla açık bir işbirliğine girişirlerken; Sovyetler Birliğinin başını çektiği sosyal-emperyalist kamptan korku «yeni teori»lerinin esaslı bir dayanağı oldu.

«Büyük bir alt üst oluş, büyük bir bölünme ve büyük bir yeniden saf-laşma döneminden geçen dünyadaki siyasi güçler şimdi yeni bir tarihi durumla karşı karşıyadır.» diyorlar. Tarihi durumu, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çatışmanın damgasını vurduğu gelişmeyi değiştiren bu büyük «alt üst oluş» nedir? Yeni bir tarihi dönem açan (!) çelişmeler ve olgular nelerdir?

Örneğin emperyalizm döneminin, bir veya bir kaç sosyalist ülkenin varlığı temelinde yükselen sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler arasında ki uzlaşmaz çelişmesi mi ortadan kalkmıştır? Gerçekten yeni bir olgu olan sosyalist kampın dağılması dolayısıyla, kapitalist ülkelerle sosyalist ülkeler arasındaki farkı yok eden yeni mevzilenme önerileri, «sosyalist bir ülkenin kaderi «üçüncü dünya»nın kaderiyle birleşmiştir» anlayışıyla -varısömürge, bağımlı ülkelerin emperyalist baskı altında olması gerçeğinin ardına gizlenerek- ileri sürülen sosyalist ülkelerle kapitalist ülkelerin tek bir ortak kadere sahip oldukları safsatası başka bir anlama gelmez. «...Çağdaş dünyadaki temel çelişmelerin gelişmesinin ve bu çelişmelerde meydana gelen değişikliklerin» yeni bir dünya devrimi stratejisi ortaya atmak üzere söz konusu edilmesi de, ancak bunu pekiştirir. Sosyalizme güven kalmamıştır. İşte bu noktada «yeni» güvenceler aranır.

Sosyalist ülkelerin sayısal azalması karşısında «yeni» bir gelişme da-

ha vardır: bağımsız ve görünüşte bağımsız, yeni sömürgeciliğin konusu ülkelerin sayısı artış göstermektedir. Nitelik açısından sosyalist ülkeler de değişme göstermediği gibi, «üçüncü dünya»yı oluşturduğu söylenen bu ülkelerin de eski niteliği değişmemiştir. Değişiklik, yalnızca, Lenin ve Stalin zamanının Kemalist Türkiye ve Afganistan gibi ülkelerinin sayısından. Siyasi bakımdan bağımlı ülkeleri de içine katarak bu sayıyı ve sonuçlarını abartan, bunların şahsında proletaryanın yerine dünya devriminin temel gücü olacak gücü gören «üç dünya» teorisyenleri, korku kaynağı sosyal emperyalist canavarı bu gücün yardımıyla tesirsiz kılma anlayışını geliştirdiler. (Bu, aynı zamanda, «üçüncü dünya» ülkeleri denilen ülkeleri hegemonya altına alarak Çin'in güçlendirilmesi, sömürge, hegemonyacı büyük devlet şövenist anlayış ve amacıyla da birleşiyordu.) Yeni-sömürgecilik olgusu böylelikle reddedildi, Kruşçevin yolundan yürünerek sömürge sisteminin çözülmesi üzerine spekülasyon yapıldı. Emperyalizm, rahatlıkla sömürgecilik siyasetinden arındırıldı. «ABD emperyalizmi tarihi bir yenilgiye» uğradığı (!) için, Alman, İngiliz, Japon vb. emperyalist ülkeler «iki süper devletin baskısı altında bulundukları ve dünya hegemonyası için mücadele yürütemeyecek durumda oldukları» için «mecburen» sömürgecilikten vazgeçmişlerdi!

«Tarihi» kavramının çarpıtılmasının ve belli somut ayrıntı tesbitleriyle genelin ve özün önemsizleştirilmesinin bu yeni örneğiyle, «ikinci dünya» denilen ülkeler dünya devriminin hedefi emperyalist ülkeler olmaktan çıkarılarak onun müttefiki yapıldı. ABD emperyalizmi de sözde baş düşmanlar içinde sayılmasına rağmen, Sovyetler Birliği «dünya savaşının daha tehlikeli kaynağı», «hegemonyacılaşma karşı mücadeleden **esas** hedefi» -sanki «esas hedef» ile «baş düşman» farklı şeylermiş gibi- görüldü.

Yine sanki emperyalist blokların önceden de dağılıp yeniden kurulması olguları yaşanmamış gibi, ikinci dünya savaşı sonrası oluşan, başında ABD'nin bulunduğu emperyalist kampın dağılması, hem de bu blok dağılmamış yalnızca iç çelişmeleri şiddetlenmişken, yeni olgu olarak lanse edildi. Bu «yeni olgu» üzerine öylesine vaazlar verildi ki, eskiden dünya devriminin **hedefi** olan bu blokun dünya devriminin **dostu ve düşmanı** olarak ikiye bölündüğü söyleniyor. Bir kısım emperyalistler «ileri kapitalist ülkeler» olarak dünya proleter devriminin gücü haline dönüşmüşlerdi!

Sözde «iki süper devletin ortaya çıkışı, emperyalizmin gelişme tarihinde yeni bir olgu» ydu. «Büyük» devletlerin sayısının azalması yada artması da, elbette bir yenilik sayılabilirdi; ama bu, bir ayrıntı sorunuydu, dünya devriminin genel çizgisinin yerine bir yenisinin konmasını gerektirmezdi. Önemli olan, «büyük» devletlerin sosyal-ekonomik yapısı, dünya hakimiyeti için mücadeleleri gibi öze ilişkin, niteliksel durumlarıydı. Ve bu devletlerin sayısı ister altı, isterse iki olsun, dünya tarihinin gidişinde bu sayı özde bir değişikliğe yolaçmazdı.

Ama «Üç Dünya» teorisyenleri tıpkı Tito gibi, «yaratıcı Marksistler» olma-ya karar vermişlerdi. «Yeni olgular» temelinde «yeni» bir «Marksizm» (!) geliştirdiler. Bu, Yugoslav «öz-yönetim sosyalizmi»ni (!) göklere çıkaran Marksizm-Leninizm döneği, Amerikan uşağı ve Rusya'ya teslimiyetçi, anti-emperyalistlikle en küçük bir ilgisi olmayan gerici, revizyonist Tito'yu yoldaş kabul eden bir tür «Marksizm» oldu. Bu, gerçek Marksist-Leninistleri «dogmatikler» olarak suçlamaktan vazgeçmeyen tüm revizyonistlerin ortak özelliği idi. Kruşçev revizyonizmiyle girilen bir önceki büyük müca-

delede Arnavutluk ve belirli yalpalamalarla onları takip eden Çir. komünist-leri bu türden suçlamalara hedef olmuşlardı.

«Bernstein'den Tito'ya kadar bütün revizyonistler ve oportünistler 'konjoktür değişmelerini' ve 'yeni olguları' bahane ederek Marksizmin temel ilkelerini reddettiler» diyen Enver HOCA yoldaş Krusçev revizyonizmiyle ilgili olarak şunları söylüyor :

«.. Marksizmin yeni koşullardaki yaratıcı yorumu' sloganları altında, yanlış ve oportünist anlayışlarını yayan, bu anlayışları Marksizmin ileri doğru bir gelişmesi gibi yutturmaya kalkan ve eğer her hangi biri bunlara karşı çıkarsa. onu hemen dogmatik, sektör ve maceracı diye suçlamaya kalkışan bugünkü revizyonistlerin bütün girişimlerini reddediyoruz.» (3)

Proleter Devriminin Reddi: Yeni Strateji

MENŞEVİK «AŞAMALAR TEORİSİ»

«Üç Dünya» teorisyenleri, aynı Kautsky, Krusçev vb. ahi. sözde çağımızın kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olduğunu kabul eder aörünüyorlar. Ama sadece pratiklerinde değil, teorilerinde de sözde «baş düşmana karşı mücadele» yaftası altında çağın bu özelliğini inkâr ederek araya başka «aşamalar» koyuyor; bu aşamada bir kısım emperyalistlerin dost ve «son tahlilde sosyalizmin güçleri» olduğunu, «esas hedef»i teskil eden Sovyetler Birliği'ne karşı Amerikan emperyalizmi ve vandası güçlere dayanılabileceğini savunuyorlar. İkinci dünya denilen ülkelerde sosyalizm için mücadelenin, üçüncü dünyaya dahil edilen sömürge, yarı-sömürge ülkelerde ise kesintisiz sosyalizme yönelen proleterya önderliğindeki demokratik devrim mücadelesinin ileride gündeme geleceğini (elbette sözde) söyleyerek «bugünkü aşamada» bu ülkeler proleteryasına tam bir sınıf işbirliği, ezilen milletler ve halklara da tam bir teslimiyet ve kölelik öneriyorlar.

«Dünya ölçüsünde kapitalist sistemden sosyalist sisteme geçiş karmaşık mücadelelerle dolu çok uzun ve çetin bir süreçtir. Bu süreç sırasında dünyanın siyasi güçlerinin farklı dönemlerde farklı mevzilenişler göstermeleri kaçınılmazdır.»

Baş Düşman Dışındaki Düşmanlar Düşman Değil mi?

Bu «Üç Dünya»cı görüş, farklı somut dönemlerde, dünya devrimini ilerletmek için kavranılması gereken halkayı, devrimin gelişmesine en fazla zarar veren baş düşmanları tesbit etmek ve darbeyi baş düşmanlar üzerinde yoğunlaştırmak yoluyla tüm düşmanları devirmek, yani kapitalizme son vererek dünya sosyalizminin zaferini sağlamak şeklindeki Marksist-Leninist ilkeyi kendisine boşuna siper edinmeye çalışmaktadır. Çünkü bu «teori dünya devriminin baş düşmanlarının tesbiti değil, devrimin düşmanlarının baş düşmanlardan ibaret savılmasının ve onlarla birleşmenin teorisi. Sosyalizmle kapitalizm arasındaki mücadele ve bu mücadelenin genel çizgisinin reddedilmesi ve yerine baş düşmanlara, iki süper devlete karşı (aslında Rusya'ya karşı) «mücadele»nin geçirilmesi temelinde emperyalizmi tasfiye ile iki süper devleti alt etmeyi aynılaştıran yeni bir çizgi, yeni bir «mevzilenme» planı koyan «ÜDT»nin elbette Marksizm-Leninizmle bir ilgisi olamaz.

Uluslararası burjuvaziye, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve gericiliğe karşı sosyalizmi savunma çizgisi yerine geçirilen sosyalizmin düşmanlarının bir kısmına karşı «mücadele» çizgisidir. Bu, kapitalizmle bütünleşme, uluslararası burjuvazi ve gericilikle birlik çizgisidir. Dünya proletaryası, ezilen halklar ve milletler ve devrimin dayanağı sosyalist ülkelerin oluşturdukları dünya birleşik cephesi yerine geçirilen iki süper devlete karşı (aslında Rusyaya karşı) dünya devriminin düşmanlarını da kapsayan, hedefi hedef olmaktan çıkacak kadar daralmış, kendisi devrime hizmet edemeyecek kadar genişlemiş bir sözde birleşik cephedir.

«Üçüncü dünya ülkeleri ve halkları bu birleşik cephenin temel gücüdür. İkinci dünya, iki süper devlete karşı mücadelede kazanılacak bir ara güç durumundadır.»

Sosyalist devrimin temel gücü proletarya yerine geçirilmiş bir başka güç. Milli Kurtuluş savaşlarının desteği ve ezilen halklar ve milletlerin oluşturduğu yedek güç yerine geçirilmiş emperyalist savaşların desteği ve emperyalist yedek güç. «Üçüncü ve ikinci dünya ülkeleri»nin «iki süper devlete karşı mücadelesi»nin dünya devrimini doğrudan güçlendirdiğini ileri sürülen «ÜDT» yazarları fetvayı veriyorlar:

«Dünya devrim cephesinde yeralan bütün bu güçler son tahlilde sosyalizmin güçlerini oluşturuyor.»

«Anti-iki Süper Devlet», Doğrusu «Anti-Rus» «Devrim» (I) Şarlatanlığı

Ve işte dünya devrimini sosyalist bir devrim olmaktan çıkararak «iki süper devlete karşı» bir «devrim»e (aslında sistemli bir karşı-devrime) indirgeyen, örneğin Aydınlik revizyonizmi, **«bugün içinde bulunduğumuz aşamada, temel süreç olan kapitalizmden sosyalizme ilerleyebilmek için en başta çözülmesi gereken ve diğer bütün çelişmeleri etkileyen çelişme»**den bahsedilmektedir. (Sosyalizme ilerleyebilmek için demokratik devrim yapmak gerektiği gibi bir şey. Bugün dünya devrimi süreci sosyalist devrim süreci değilse, ondan önce gelen ve ileride ona dönüşecek olan bir süreç midir? Halâ dünya burjuva devrimi sürecinde mi yaşamaktadır?) O, böylelikle, emperyalizm döneminin dört başlıca çelişmesini birbirinden kopararak ele almakla ve örneğin emperyalist ülkelerdeki burjuvazi-proletarya çelişmesini «en başta çözülmesi gereken» şeklinde tarif ettiği «iki süper devlet ile ABD ve Sovyet halkları da dahil olmak üzere bütün dünya halkları arasında»ki çelişmeye tabi kılmakla ve proletaryayı burjuvaziye peşkeş çekmekle kalmamaktadır. Aynı zamanda, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişmeyi de, iki süper devletle ezilen halklar arasındaki çelişmeye indirgeyen «üç dünya»cı revizyonistler, işte bu çelişme temelinde sözde kapitalizmden sosyalizme geçişi açıklamaya ve ona bir «ön aşama» getirmeye çalışmaktadırlar:

«Dünya halkları, sosyalizm yolunda ilerleyebilmek için emperyalizmin temel direkleri olan iki süper devleti yıkmak zorundadırlar.»

Elbette iki süper devletin günümüzde emperyalizmin temel direkleri olduğu doğrudur. Ama kim ki, sosyalist devrim için önce iki süper devletin yıkılması üzerine bir strateji bina ediyorsa, o, iflah olmaz bir revizyonisttir. Dünya kapitalist devrim süreci çok gerilerde kalmıştır. Artık sosyalizm yolunda ilerleyebilmek için, feodalizme karşı burjuvaziyle -ki bu burjuvazi yükselen, tarihi olarak ilerici bir burjuvazidir- birlik veya mü-

cadele içinde sosyalist devrimin hazırlanması çizgisi; Marksist-Leninist-ler açısından benzetme yapmak için önerilecek bir şey olmaktan çıkmıştır. Gerici burjuvazinin, dünya kapitalizminin gözlerimizin önünde çöktüğü ve doğrudan sosyalizm için mücadelenin gündemde olduğu emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz. Önce şunun veya bunun yıkılması, arkasından sosyalizm değil; sosyalizme ulaşmak için kapitalizmin her türlü çelişmesinden yararlanmak, kapitalizmi, dünya burjuvazisini, bütün gericiliği yere çalmak için esas darbeyi kapitalizmin «temel direklerine» yöneltmek, Marksist-Leninist anlayış budur. Yoksa, önce «anti-iki süper devlet devrim» (!) aslında «anti-Rus devrim» (!), ardından anti-kapitalist devrim değil. (*)

Yeni revizyonizmle tartışmanın özel tesbitler ve yeni olgular (örneğin iki süper devletin baş düşman olması) üzerinde değil, «temel gelişim

(*) Menşevik «aşamalar teorisine» uygun olarak, proletaryanın ve halkların kurtuluşunu, bugünün değil, geleceğin bir meselesi olarak gören, bugünün meselesi olarak da, iki süper devlete, esasında Rusyaya karşı bir mücadele öneren «ÜDT» ne göre; dünya devriminin temel gücü «üçüncü dünya», yedek gücü ise «ikinci dünyadır». Bu karşı-devrimci teoriye göre, dünya devriminin temel ve yedek güçlerinin mevzilenmesi açısından «üçüncü dünya» denilen ülkelerin, komprador burjuvazisi, toprak ağaları ve milli burjuvazisi ile «ikinci dünya» denilen emperyalist ülkelerin emperyalist burjuvazisi ile proletaryanın konumları aynıdır. «Üçüncü dünya» denilen ülkelerin proletaryası bu ülkelerin sömürücü, gerici sınıflarıyla birlikte dünya devriminin temel güçleri içinde yer alırken, «Birinci ve İkinci dünya» denilen emperyalist ülkelerin proletaryası dünya devriminin temel güçleri içinde yer almamaktadır. Böylece dünya proletaryasının en gelişmiş ve en önemli bölümü sözde bile olsa dünya devriminin temel güçleri içine alınmamaktadır.

Komprador-feodal sınıfları, milli burjuvaziyi dünya devriminin temel güçleri içinde saymakla esasında tüm dünya proletaryasının dünya devriminin temel gücü olduğunu inkâr eden «ÜDT»; bu inkârı gizlemek için, proletaryanın dünya devriminin önder gücü olduğunu söylemektedir. Ancak temel ve önder güç arasındaki bağı koparan, stratejik hedef olarak emperyalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulmasını almayan üç dünya teorisyenleri, proletarya önderliği meselesini de tahrif etmekte, proletaryanın önderliğini ideolojik önderliğe indirgemektedirler.

«Bir bütün olarak üçüncü dünya, iki süper devlete karşı ve dünya devrimi için dünya çapında verilen mücadelede temel gücü oluşturmaktadır.

(Önder güç proletaryanın devrimci ideolojisidir.)»

Olguların da gösterdiği gibi, proletaryanın önderliğini, onun ideolojisinin önderliğine indirgeme, proletarya önderliğini reddetmenin bir başka yoludur. Bu sihirli formül, devrimde proletarya önderliğini reddeden anti-Marksist akımların, özellikle küçük burjuva maceracı ve anarşist akımların temel teorik tezlerinden biridir. Proletarya önderliğini, onun ideolojisinin önderliğine indirgeyen üç dünya teorisyenleri de, diğer anti-Marksist akımlar gibi, esasında, dünya gericiliğinin iki ana kalesi olan iki süper devlete karşı mücadelede proletaryanın önderliğini değil, komprador-feodal sınıfların, burjuvazinin önderliğini savunmaktadırlar. Bu, proletaryanın ve halkların milli ve sosyal kurtuluşlarının belirsiz bir geleceğe ertelenmesinin, komprador-feodal sınıfların, milli burjuvazilerin, proletaryanın yanı sıra dünya devriminin temel gücü olarak görülmesinin kaçınılmaz sonucudur.

çizgisi» ve «kapitalist sistemin tümünün, kapitalist evrimin tümünün ana özellikleri», proletaryanın «temel çıkarları» üzerinde olduğu söylendiğinde; Marksist-Leninistler «yeni koşullar»ı görmemekle, «gereksiz yere dünya devriminin temel sorunlarından söz etmek»le, bugünkü «aşama»yı hesaba katmamak anlamında «hepsini birden devirmeye çalışmak»la suçlanıyorlar. Bu suçlamalar da yeni değildir, suçlanan Marksist-Leninist anlayış da.

Kautsky ve Buharin'in «Düşmanları» : Dostlar

Kautsky, «kendi» burjuvazisinin düşmanlarının yenilgisi için «kendi» burjuvazisiyle dostluğu savunurdu. «Kendi» «anavatanı» gelişmeli, ilerlemeliydi. Düşman, kendi burjuvazisinin düşmanından ibaretti. Buharin kulakları ve kapitalist ülkelerde hain sosyal demokrasiyi düşman olmaktan çıkarmıştı. Emperyalistler arasında kendilerine göre çeşitli nedenler dolayısıyla taraf tutmayı ve «kendi» burjuvazisinin kuyruğu olmayı haklı göstermeye çalışan 2. Enternasyonal hainlerine karşı Lenin şunları söylüyordu :

«Sosyalistler hırsızlar arasındaki bu mücadeleden faydalanıp hepsini alaşağı etmelidirler.» (4)

Ve Marksist-Leninistler, günümüzde, emperyalistler arasındaki çelişme ve mücadelelerden faydalanıp, özellikle en tehlikeli ikisini tecrit edip hepsini alaşağı etmeyi, dünya sosyalist devrimini savunduklarında Leninizmin saflığını korumaktan başka ne yapmaktadırlar? «Hepsini birden devirmek» suçlamasıyla arsızlığı ele alan üç dünya yazarları sosyalizmi hangi emperyalistlerle birlikte kurup inşa edeceksiniz? Siz bu yolla ancak kapitalizmi restore edebilir, kapitalizmle bütünleşebilirsiniz. Sevdanızsa, yeni bir emperyalist süper devlet yaratmaktır. Bunun için Amerikan emperyalizminin koltuğu altında ve onunla rekabet içinde emperyalistler ve gericilerle birleşiyorsunuz; geri ülkeleri, aldatma ve zorbalıkla hegemonya altına almaya çalışıyorsunuz. Siz emperyalizme karşı mücadelenin değil, emperyalist sistemin bir unsurusunuz.

Kruşçev ve Genel Çizginin Reddi

«Barış ve sosyalizmin düşmanlarına yani emperyalistlere yakınlaşma ve işbirliği yapma çizgisi» (5) izleyen Kruşçev revizyonizmi de, gerçek Marksist-Leninistlere «hepsini devirme» yada «zamanı ve sınıf güçlerindeki somut değişiklikleri göz önünde tutmama» türünden suçlamalar yöneltiliyordu :

«Bir taraf, yani Çin Komünist Partisi liderleri, yerli yersiz dünya devriminden söz ediyorlar, her fırsatta ve bazan da yersiz olarak devrimci sözleri cakayla ortaya atıyorlar. Çinli arkadaşların eleştirdikleri ötekilerse (modern revizyonistler-PARTİ BAYRAĞI), devrim sorunun büyük bir ciddiyetle yaklaşıyorlar ve laf ebeliği yerine çok çalışarak sosyalizmin zaferi için en iyi yolları araştırıyorlar, günün koşullarına en iyi biçimde uyma yolları arıyorlar...» (6)

Yine aynı mektupta uluslararası komünist hareketin genel çizgisi torpillenirken, yeni şartlara uygun «özel bir çizgi», sınıf işbirliği ve teslimiyet çizgisi ortaya konurken, komünist hareketin genel çizgisi ve proletaryanın temel görevlerini savunmaya çalışan Marksist-Leninistler şöyle suçlanıyorlardı :

«Çinli liderlerin 'genel çizgi' örtüsü altında önderlikleri şey, zamanı ve sınıf güçlerindeki somut değişiklikleri göz önünde tutmaksızın, tarihin modern aşamasındaki özellikleri göz önünde tutmaksızın, işçi sınıfının sıralayıp geçtikleri en genel amaçlarından başka bir şey değildir.

«Çinli arkadaşlar, çağdaş koşullar içinde hareketimize düşen görevlerin değiştiğini ya görmüyorlar ya da görmek istemiyorlar. Genel çizgiyi, kapitalizmden sosyalizme geçişin bütün aşamaları için geçerli olan görevlere indirgeyerek, somutluğundan, belirli bir amaca sahip olma niteliğinden ve gerçek etkinliğinden uzaklaştırıyorlar.» (7)

Üç dünya teorisyenlerinin söyledikleri ve yaptıklarının Kruşçevkin-den ne farkı var? Fark, «üç dünya»cılar tarafından sosyalizmin lafının bile yasaklanmış olmasında değil midir?

Genel çizgiyi değersizleştirmeye, proletaryanın nihai hedeflerinin sorun olmaktan çıkarılıp esas alınmasını ortadan kaldırmaya çalışan en başta Bernsteindi. Bilindiği gibi, onun kötü ünlü formülasyonu şöyle idi: «Hareket her şey, nihai amaç hiç bir şeydir.» Yeni revizyonistlerin Teng Siao Ping'in ağzından «siyah kedi-beyaz kedi» tekerlemesiyle devam ettirmeye çalıştıkları bu pragmatik (faydacı) anlayış «ÜDT'nin temelini teşkil eder.

Örneğin «bağımsızlığına kavuşan üçüncü dünya ülkelerinin çığ gibi büyümesi, denilebilir ki **son çeyrek yüzyılın en önemli olayıdır.** Çünkü dünyanın **geleceğini tayin eden gelişme budur.**» şeklindeki anlayışın yeni- sömürgeciliği ve komprador-feodal sınıfların yönetimindeki ülkelerin görünüşte bağımsızlığını savunduğunu bir yana bıraksak bile, acıklı hali ortadan kalkmıyor. Sosyalizmin elde ettiği başarıları, yeni sosyalist ülkelerin kuruluşunu, dünya proletaryasının kaldırmakta olduğu devrim bayrağını ve sosyalizmin yedek gücü olan ezilen halkların milli kurtuluş hareketinin yükselişini göz ardı edip önemsizleştiren ve yere çalmaya çalışan; genel olarak milli hareketlerin özel olarak komprador-feodal sınıfların hareketlerinin dünyanın geleceğini tayin ettiği görüşü proletarya adına ileri sürülmektedir. Bir yana bırakılan ise, proletaryanın nihai amaçları, sosyalizm ve sınıfsız toplum uğruna mücadeledir. Bu, kuşkusuz, proletarya devrimlerinin pratik olarak gündemde olduğu kapitalizmin emperyalizm aşamasında yaşanmakta olduğunun inkârı ya da bu kabullenirse, sosyalizmin «bekleme odası» olmayan, ilerici, üretici güçlerin gelişmesini engellemeyen «emperyalizm» teorisinin savunulmasıdır. Nitekim buna benzer fikirlerle, proletaryanın dünya devriminin temel gücü olmaktan çıkarılması; sosyalist ülkelerin sıradan ülkeler gibi, kapitalist-feodal ülkelerin yanında (içinde demek daha doğru olur) saf tutmasının benimsenmesi; abartılan «yeni olgular» ve duyulan korku ve kapitalizmle bütünleşme ve birlik temelinde ilkesiz, günlük çıkarlara, hegemonyacılığa ve yeni bir emperyalist süper devlet olma sevdasına uygun ittifaklar aranması, «fevkalade pasif ABD emperyalizmi», «dünya devriminin yedek gücü ikinci dünya ülkeleri» tahlilleri, nihai amaç ve genel çizgi yerine geçirilen pragmatik tesbitlerin ve temelde «ileri-barışçıl» emperyalizm anlayışının açık göstergeleridir.

Bu ve benzeri Marksist-Leninist görüşlerle, uluslararası komünist hareketin üç dünyacı revizyonizme yönelttiği sınıf bakış açısını terketmek suçlaması, üç dünyacı saflarda yaygara ve teorik çarpıtmalar yo-

luylla kendini kanıtlama çabalarına yol açıyor. Bu teorik çarpıtmalar üzerinde az sonra duracağız. Şimdilik, sınıf açısını terketmek suçlamasının yukarıda aktardığımız gibi, genel çizgiyi ve nihai hedefleri benzer şekilde önemsizleştirmeye çalışan Kruşçev revizyonizmine karşı 1963'de ÇKP tarafından yöneltildiğini söyleyelim.

«Somut sınıf tahlili yapmadan, şu yada bu yüzeysel olayı keyfi olarak araştırmak temelinde subjektif tahminlere dayandığı takdirde (örneğin «üçüncü dünya ülkeleri»nin birlik olduğu ve birliğinin pekiştiği subjektivizmi gibi - PARTİ BAYRAĞI). bu, ister istemez uluslararası komünist hareketin genel çizgisine ait doğru sonuçlara varmayı olanaksız kılar ve Marksizm-Leninizme taban tabana zıt bir yola kaymaya sebep olur.» (8)

«Üç dünya» teorisyenlerinin «genel çizgisi» ve güçlerin mevzilenmesi planları bellidir: İki süper devlete, aslında Rusya'ya karşı herkesle birleşme ve Rusyayı yıkma çizgisi. Bu «günlük çizgi», onların iddialarına göre proletarya devriminin «genel çizgisi»dir. Çünkü onlar Marksist-Leninistlerin teşhir faaliyeti sonucu lafta sosyalizm ve komünizmden de söz etmek zorunda kalıyorlar (Bu durumda elbette daha vahim bir duruma ve kendi içinde çelişmelere düşerek, komünizmi dünya burjuvazisi, emperyalistler ve gericilerle birlikte «inşa» (!) durumunda kalıyorlar). «ÜDT»-PB sosyalizmin ve komünizmin zaferi uğruna verilen mücadelenin stratejik ihtiyaçlarını karşılamaktadır.»

2. Dünya Savaşı Sırasında Dünya Birleşik Cephesi Yalnızca «Anti-Amerikan» Cephe miydi?

«Üç dünyacı» revizyonistlerin günümüz için ortaya koydukları «genel çizgi»ye yaklaşımlarına uygun olarak S. B. ve bir dizi ülkede kapitalizmin restorasyonu öncesi uluslararası komünist hareketin genel çizgisini yorumlayışları, karşılaştırma yapmada sağlayacağı kolaylık bakımından aktarmaya değerdir. Onlar bugün nasıl yalnızca iki süper devlete (aslında yalnızca S.B.'ne) karşı mücadele çizgisini savunuyorlarsa, aynı anlayışla, uluslararası komünist hareketin o dönemdeki genel çizgisini tahrif ederek, onun, o dönemde, yalnızca Amerikan emperyalizmine karşı mücadele çizgisi olduğunu iddia ediyorlar. Hem de bizim de aktaracağımız ÇKP'nin 1963'de yaptığı doğru tesbiti aktararak ve orada belirtilen Amerikan emperyalizminin dünya devriminin baş düşmanı olduğu gerçeği ardına gizlenip, baş düşmana karşı diğer düşmanlarla da birleşme anlayışına dayanak bulmaya çalışarak. Şöyle diyorlar:

«Uluslararası proletaryanın o yıllardaki stratejisi, baş düşman olarak ABD'yi alıyordu. ABD emperyalizmine karşı uluslararası birleşik cephe, sosyalist kamp ile proletarya devrimleri, milli kurtuluş ve bağımsızlık mücadelelerinden oluşuyordu. Öte yandan ABD emperyalizmine yönelen her mücadele nesnel olarak bu birleşik cephenin unsuruydu.»

Yani örneğin, Fransa, Almanya, Kruşçevci revizyonist klik vb. onlara göre, o dönemde de dünya birleşik cephesinin güçleriydiler! Çünkü onların da ABD emperyalizmine yönelen bir mücadele verdikleri bir gerçektir. Emperyalistler arasındaki çelişmelerden yararlanıp devrim yapmak yerine, aynı Kautsky gibi, bir emperyalistle diğerine karşı birlik, düşmanla birleşerek nihai amaçtan vazgeçme. «Üç dünya»cı revizyonist yaklaşım budur. Oysa, ÇKP, o dönemde belirli hatalı eğilimlere sahip olsa da, genel çizgiyi esas olarak doğru bir şekilde formüle etmişti:

«Bu genel çizgi başta Birleşik Amerika olmak üzere emperyalizme ve çeşitli ülkelerdeki gerici güçlere karşı geniş ve tek bir savaş cephesi kurma çizgisidir. Bu cephenin belkemiğini sosyalist kamp ve uluslararası proletarya oluşturuyor. Bu genel çizgi halk kitlelerini cesaretle seferber etmek, devrimci güçleri geliştirmek yedek güçleri kendi tarafına çekmek ve gerici güçleri tecrit etmek çizgisidir.» (...)

«Uluslararası komünist hareketin genel çizgisi dünya tarihinin genel gelişme yasalarını ifade etmelidir.» (9) (abç)

«Emperyalizme ve çeşitli ülkelerdeki gerici güçlere karşı» mücadele çizgisi yerine dünya gericiliğinin o dönemdeki başı «Birleşik Amerika'ya karşı» mücadele çizgisinin; «emperyalizme ve çeşitli ülkelerdeki gerici güçlere karşı» olan ve onlara dolaysız darbeler indiren yedek güçler (ki bu güçler, milli kurtuluş devrimleridir) yerine **yalnızca ABD'ye darbe indiren «yedek güçler»**in konulması... Sosyalist kampın dağılmasını bahane ederek, sanki sosyalist ülkeler kalmamış gibi, onları ve uluslararası proletaryayı «emperyalizme ve ...gerici güçlere karşı» cephenin «belkemiği» yani temel gücü olmaktan çıkararak yerine ne idüğü belirsiz bir ülkeler «topluluğu»nu, «üçüncü dünya ülkeleri»ni geçirme... Bu «çizgi», «sosyalizmin ve komünizmin zaferi uğruna verilen mücadelenin stratejik ihtiyaçlarını» nasıl karşılayabilir?

Stalin'de Devrimin Temel ve Yedek Güçleri ve «ÜDT»

Daha 1924 yılında Stalin, devrimin «tek ülkenin dışına yayılmakta olduğu» «dünya devrimleri çağı»nda, «bütün ülkelerde emperyalizmi yenilgiye uğratmak için» mücadelenin güçlerini şöyle açıklıyordu:

«Devrimin temel güçleri; tek ülkede proletarya diktatörlüğü, bütün ülkelerde proletaryanın devrimci hareketi. Temel yedekler; gelişmiş ülkelerdeki yarı-proleter ve küçük köylü yığınları, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş hareketleri.» (10) (abç)

«Tek ülkede» dahi proletarya diktatörlüğü kalmamış mıdır, ya da kapitalist ülkelerle sosyalist ülkelerin tümünden «barış içinde bir arada» yaşayabileceği «barışçı, ilerlemeci» kapitalizm çağına mı girilmiştir? Yoksa «kapitalizmle sosyalizmin bütünleştiği» Buharinci tezi mi doğrulanmıştır? Yine «gelişmeci-ilerici» kapitalizm kendi uzlaşmaz çelişmelerinden kurtularak, örneğin ultra-emperyalizm dönemine mi girmiş (*), böylelikle burjuvazi proletarya çelişmesi önemini kaybetmiş, «bütün ülkelerde proletaryanın devrimci hareketi» sönmüş ve devrimin temel gücü olmaktan mı çıkmıştır?

Elbette, hiç birisi değildir. Değişiklik, ne emperyalizmedir, ne de daha emperyalizm dönemi öncesi dünya kapitalizminin yükselme dönemini esas olarak tamamlamasıyla giderek feodalizmle kapitalizm arasındaki çatışma yerine geçmeye başlayan ve emperyalizm döneminde bütünüyle olgunlaşarak dünya tarihinin gidişine damgasını vuran kapitalizm

(*) Elbette Kautskist iddianın tersine, gerçekleşmesi teorik olarak mümkün olan ultra-emperyalizm, sınıf çelişmelerinin yumuşamasına değil, had derecede keskinleşmesine eşlik edebilir. Emperyalizm, üretimi ne kadar sosyalleştirir ve sosyalizmin şartları ne kadar olgunlaşırsa, üretimin sosyal niteliğiyle mülk edinmenin özel karakteri arasındaki çelişme o kadar derinleşip keskinleşmiş demektir.

ile sosyalizm arasındaki çatışmadır. Üretimin ve emeğin sosyalleşmesiyle mülkiyetin özel karakteri arasındaki çelişme, sosyalizm ve kapitalizm arasındaki çelişme gelişmesi boyunca daha da keskinleşerek gündemde kalmaya ve tarihi gelişimi tayin etmeye devam etmektedir.

«Üç dünya» teorisyenleri, sosyalist ülkelerle kapitalist ülkeler arasındaki çelişmeyi yok sayan ve çeşitli emperyalist güçleri dünya devriminin yedek gücü olarak gören «ÜDT»ni boşuna Marksist teoriye dayandırmaya çalışıyorlar.

2. Dünya Savaşında Sovyet-İngiliz-Amerikan İttifakı, Emperyalistler Arası Çelişme: Devrimin Dolaylı Yedeği

Bu yaygaracı çabalardan biri, Stalin'in ikinci dünya savaşı, Hitler'in saldırısıyla sosyalist anayurdu savunma savaşına dönüştükten sonra yaptığı «İtalyan-Alman ittifakı kampı ile İngiliz-Sovyet-Amerikan ittifakı kampı» ayrımı üzerinedir. Onlar, bu ayrım dikkate alındığında, bugünkü «anti-Rus» cephenin ve sosyalist ülkelerle kapitalist, gerici ülkelerin aynı kefeye konulmasının açıklığa kavuşacağı iddiasındadırlar. Bu anlayış; İngiliz-Fransız emperyalizmiyle kesinlikle onların yağmacı, halka karşı platformlarında bir ittifak ama başka hiç bir şey yapılmamasına an-gaje olan; Stalin 1939 da Sovyet-Alman saldırmazlık paktını imzaladığında sosyalizmle kapitalizm arasındaki ayırım ve emperyalistler arasındaki çelişmelerden bu temelde yararlanılması gereğini anlamadığından tam bir şaşkınlığa düşen teslimiyetçilerin anlayışının devamıdır. Stalin'in bu tesbiti ise; temel ve yedek güçleri karmakarışık edip sosyalizmin güçleri olmaktan çıkaran emperyalist saldırganlığa ve yağmacılığa karşı bir geçici ittifak meselesine değil, dünya devriminin zaferi meselesine (!) yaklaşırken sosyalist ülkeleri kapitalist ülkelerle birleştiren «Üç Dünyacı» sap-macı karmaşadan esasta farklıdır. (Onlar Stalin'in bu sözlerini emperyalistlerle stratejik olarak birleşmeyi haklı çıkarmak amacıyla kullan-maya çalışıyorlar.)

Stalin'in devrimin temel güçleri ve temel yedekleri meselesine ba-kışını aktarmıştık. Stratejik yaklaşımda Stalin, bir de devrimin **dolaylı ye-dekleri** meselesini ele alır. Bu yedekler, emperyalist devletler arasındaki çelişmelerdir. Çünkü iki kutbu da karşı-devrimci güçlerden meydana ge-len, **kendi başına** iki kutbu da üretici güçlerin gelişmesi ve sosyalizmin zaferine yolaçmayan; ama, kapitalist-emperyalist sistemin kendi içinde çürümesinin bir ifadesi olarak, bu sistemi zayıflatan ve **dolaylı olarak** sosyalizmin başarısına hizmet eden emperyalistler arası çelişmeden ya-rarlanılabilir ve yararlanmalıdır. Bu, **düşmana özgü** çelişmelerden sosya-lizm lehine yararlanma olarak anlaşılabilir ve kesinlikle ne sosyalizmle kapitalizm arasındaki çelişmenin yok sayılması, ne de emperyalist ülke-lerin dünya devriminin temel (doğrudan) yedekleri olarak anlaşılması an-lamına gelmez. «Birleşmesi gereken bütün güçlerle birleşme» lafları eden, ama düşmana özgü çelişmelere ve bu çelişmelerden yararlanma-ya, doğrudan devrime yolaçan çelişmelerden ve devrim güçlerinin bir-leşmesinden ayrı bir yer vermeyen «üç dünyacı» revizyonistlerin «bütün güçlerle birleşme» anlayışı; devrim hedefinden vazgeçme, emperyalizme teslimiyet ve bir emperyalizme karşı diğerinin yedek gücü olmayı kabul lenme («bir emperyalizme dayanarak diğerine karşı mücadele») anlayı-

şıdır. Stalin, hiç de, tahrif edilmeye imkân vermeyen bir açıklıkla emperyalistler arası çelişme meselesine şöyle yaklaşmaktadır:

«Devrimin yedekleri şöyle olabilir: ...dolaylı: ...,b) proletarya devletine düşman olan burjuva devletler (abç) arasındaki çelişki çatışmalar (örneğin emperyalist savaş), bunlardan proletaryanın saldırısında veya zorlu bir ricat hareketinde yararlanılabilir.» (11)

Emperyalistler devrimci yada ara güçler (yedek güçler) değildir. Karşı-devrimci, gerici emperyalist güçler arasındaki çelişmeden ise ancak devrimin zaferini kolaylaştırmak için yararlanılabilir. Onlarla bütünleşilemez. Onlar devrim gücü olarak aklanamaz.

«Üçüncü Dünya» ve Revizyonizm

SOSYALİST ÜLKELERLE KAPİTALİST ÜLKELER ARASINDAKİ AYRIM SİLİNDİ Mİ?

«Üç Dünya» teorisyenleri Sovyetler Birliği ve bir dizi eski sosyalist ülkede kapitalizmin restorasyonu üzerine sosyalist kampın dağılmasını bahane ederek «...sosyalist ülkeler vardır ama sosyalist kamp artık mevcut değildir ve tarihi şartlar da bu kampın ikinci bir defa kurulmasını gerekli kılmamaktadır» yargısıyla, yapısal özellikleri ve temel fonksiyonları itibarıyla burjuva-kapitalist devletlerden tam bir niteliksel farklılık gösteren sosyalist ülkeleri «üçüncü dünya devletleri» dedikleri devletler arasına dahil etmişlerdir. Elbette, «tarihi şartlar» «üçüncü dünya ülkeleri»nin «dünyanın geleceğini tayin eden gelişmesi» ve bu ve diğer «gelişmelerin» sosyalizmle kapitalizm arasındaki zıtlığı ortadan kaldıracak ve kapitalizmi evrenselleştirip uzlaşmaz sınıf çelişmelerine deva bulduracak yöndeki etkisiyle oluşan «şartlardır»!

Togliatti ve İki Sosyal Sistem

Sosyalist kampın dağılması temeli üzerinde sosyalist ülkelerin temel fonksiyonunun ve yapısal özelliklerinin reddi, yine bu temelde sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmenin yok olacağı ve dolayısıyla bu çelişmeyi görüş açısı dışında bırakan yeni bir «genel çizgi» tesbitinin gerekliliği, Tito ve Togliattici revizyonizmin iddialarının tekrarından başka bir şey değildir. «Üç Dünyacı» revizyonizm, eski revizyonizmin doğrudan bir devamıdır ve yeni revizyonistlerin Kruşçev'in izini takip ederek Tito'nun önünde diz çökmeleri boşuna değildir.

ÇKP'nin 1963 yılında Togliatti revizyonizmi üzerine yayınladığı bir makalede şunlar söyleniyor:

«Togliatti...emperyalist kampla sosyalist kamp arasındaki çelişmeyi, Tito gibi, 'iki büyük askeri blokun varlığı ve karşıtlığı' olarak tanımlıyor, ve 'bu durumun değiştirilmesi' ile, 'savaşsız' bir dünyanın, 'barış içinde işbirliği yapılan' bir dünyanın gerçekleştirilebileceğini ve dünyanın iki büyük sosyal sistemi arasındaki çelişmenin kaybolacağını ileri sürüyor.

«...»

«Emperyalist kampla sosyalist kamp arasındaki çelişme, iki sosyal sistem arasında bir çelişmedir ve dünyadaki bu temel çelişme hiç kuşkusuz çok keskindir. Nasıl olur da bir Marksist-Leninist, bu temel çelişmeyi iki sosyal sistem yerine, iki askeri blok arasındaki çelişme olarak görebilir.» (12)

(Hatırlatmak için eski TİP'in de Çekoslovakya olayları sırasında tam bu teze uygun olarak, askeri bloklara karşı tavır içinde olduğunu söyleyelim.)

Tito ve Togliatti, çok açık oynuyorlardı. Yeni revizyonizm «yeni»liğin de kendisine kazandırdıklarıyla daha sinsidir. Örneğin, onlar, tam tamına «savaşsız bir dünya»dan söz etmiyorlar da, ileride değineceğimiz gibi, kâh iki süper devlet yıkıldığında kâh bir kaç savaş çılgını cengaver «manyak» tepelendiğinde savaşlara son verilebileceğini söylüyorlar. (Aslında Tito ve Togliatti de «savaşsız dünya» safsatasını benzeri gerekçelerle savunmuşlardı.) «Barış içinde işbirliği yapılan» dünyayı, şimdilik iki süper devletin dışında, «üçüncü ve ikinci dünya» ile (buna aslında Amerikan emperyalizmini de dahil ediyorlar) sınırlı olarak ele alıyor ve iki süper devletin yıkılmasıyla, hatta yalnızca Sosyal-emperyalist SB'nin yıkılmasıyla bunun evrenselleşeceğini ileri sürüyorlar. «Üç dünya» stratejisi tam bu anlayışın ifadesidir. Ve her ne kadar onlar, «ÜDT»nin sınıf bakış açısına ters düşmediğini, örneğin Stalin nasıl «İtalyan-Alman ittifakı kampı ile İngiliz-Sovyet-Amerikan ittifakı kampı» ayırımını yaptığında, bu, «bir sosyalist ülke olarak Sovyetler Birliği'nin durumunu hiç etkilemedi» ve «uluslararası proletaryanın devrimci mücadelesini sekteye uğratmadı» ise, şimdi de sosyalist ülkelerin stratejik temel güçler olarak diğer «üçüncü dünya ülkeleri» içinde yer almasının da sosyalizmden vazgeçilmesi anlamına gelmeyeceğini ileri sürüyorlar. Ama Marksist teori ve verdikleri açıklar onları yalanlıyor. Sosyalizmin yalnızca lafını ediyorlar. İşe gelince, sosyalizmin ancak **dolaylı** yedeği olabilecek güçleri, emperyalistler ve gerici ülkeler arasındaki çelişmeleri dünya devriminin temel etkeni olarak gruplandırarak bir strateji tesbit ediyor, buna uygun cepheler kurmaya girişiyorlar. Laf farklılıklarının ötesinde, yaptıkları, tam da Tito ve Togliatticiliktir. Siyasi - askeri blokların dağılmasıyla, iki sosyal sistem, sosyalizmle kapitalizm arasındaki çelişmenin ortadan kalkmasını özdeşleştirmek.

Togliatti ve «Gelişmişlik-Gelişmemişlik» Çelişmesi

«Üç Dünya» teorisyenlerinin, sosyalist ülkelerin diğer «üçüncü dünya ülkeleri» ile niçin birleşmesi gerektiği üzerine söyledikleri de, tam Togliattici gerekçelerdir. Togliatti ulusal ve uluslararası alanda sınıf çelişmelerinin ortaya konmasından hiç hoşlanmaz, onun yerine sınıf temelinden kaynaklanan bütün farklılıkları, örneğin «sanayi bakımından gelişmiş ve gelişmemiş olanlar arasındaki ve refah alanlarıyla yoksulluk alanları arasındaki çelişmeler» olarak tanımlardı. «Üç Dünya» teorisyenleri de, çeşitli sosyalist ülkelerin zengin yada güçlü ülkelerle kıyaslanamayacağını, halâ daha geri ve yoksul ülkeler olduklarını, «diğer üçüncü dünya ülkeleri gibi gelişmekte olan» ülkeler olduklarını söylüyor ve bunu sosyalist ülkelerin «üçüncü dünya»ya dahil olmasının birinci nedeni olarak gösteriyorlar. Bu, kuşkusuz, tam da Togliatti'nin peşi sıra, sınıf çelişmeleri ve sınıf mücadelesi gerçeğinden kaçmaktır, ki, revizyonizmin genel bir özelliğidir. Çin Komünist Partisi'nin Togliatti'yi eleştiren Marksist görüşleri şöyleydi:

«(Togliatti'nin tezlerinde - PARTİ BAYRAĞI) 'yeni çelişmelerin' yada sözde çelişmelerin uzun bir listesi veriliyor. Ancak, sınıflar arasındaki çelişmelerin emperyalistler ve onların uşaklarıyla dünya halkları arasındaki çeliş-

melerin vb. hiç sözü edilmiyor. Togliatti ve öteki arkadaşlar, 'uluslararası ölçüdeki ve tek tek ülkelerdeki' gelişmeleri, sanayi bakımından gelişmiş ve gelişmemiş olanlar arasındaki ve refah alanlarıyla yoksulluk alanları arasındaki çelişmeler olarak tanımlıyorlar.» (13)

(Üç dünya teorisyenlerinin yalnızca sosyalist ülkelerle diğer «üçüncü dünya ülkeleri» arasındaki değil, «ikinci» ve «üçüncü dünya» arasındaki «ikinci dünya» gelişmiş ülkeler, «üçüncü dünya» gelişmemiş, gelişmekte olan ülkeler (!) - çelişmeyi de gelişme farkı çelişmesi olarak gördüklerini; aynı Togliatti gibi, «emperyalistler ve onların uşaklarıyla dünya halkları arasındaki» çelişme yerine, daha az gelişmiş ve kısıtlı imkânlarla sahip ikinci dereceden emperyalistleri ve azgelişmiş uşakları aradan çıkartarak, hatta uşakları dünya halklarının yanına dahil ederek, iki süper devletle «üçüncü dünya» ve «ikinci dünya» emperyalistleri ve emperyalist uşakları ve sözde halklar arasındaki çelişmeyi geçirdiklerini ekleyelim.)

Sosyalist Ülkelerle Kapitalist Ülkeler Arasındaki «Ortaklıklar»

«Üç dünya» teorisyenlerinin sosyalist ülkeleri «üçüncü dünya»ya dahil edilmesi gereğine ilişkin olarak ileri sürdükleri ikinci neden, Leninist emperyalizm teorisinin, emperyalizm çağında Ekim devrimiyle birlikte milli meselenin dünya proleter devriminin parçası olduğu şeklindeki Leninist teorisinin ve dolayısıyla proletarya devrimi teorisinin inkârı temelinde yükselmektedir. «Üç Dünyacı» revizyonistlere göre, bu neden, «ortak tecrübeler, ortak mücadele görevleri ve geçmişteki, bugünkü ve gelecekteki ortak çıkarlar»dır.

En başta belirtelim ki, bir sepete öylesine çok ve çeşitli mal doldurulmuştur ki, bu sepetin dibi çıkmaya mahkumdur. «Üç Dünya» teorisyenlerinin elinde yakında yalnızca sepetin sapı kalacak, hatta bu bugünden böyledir. «Üçüncü dünya ülkeleri» denilen ülkeler, içine dahil edilen sosyalist ülkeler bir yana bırakılsa da, önemli farklılıklara sahiptirler. Örneğin, iktidarda komprador-feodal sınıfların bulunduğu devletlerle, milli burjuvazinin iktidarda bulunduğu devletler ve milli burjuvazinin farklı tabaka ve eğilimlerinin iktidarları arasındaki farklılıklar büyüktür. Sosyalist ülkelerle hiç bir ortak yana sahip olmayan, aksine ortak çıkarlara değil düşmanca çıkar farklılıklarına sahip olan komprador-feodal sınıfların devletlerini bir yana bıraksak dahi; belirli ortak mücadele görevleri, ortak çıkarlar ve tecrübeler, sosyalist ülkelerle esas olarak anti-emperyalist demokratik devrimci milli burjuva devletleri arasında söz konusu olabilir. Bu ortaklıkları sağlayan, ortak bir düşmana -emperyalizm- sahip olmaktır. Devrimci milli kurtuluş hareketiyle, «devrimci-milli hareket»le ve bu hareketin başarıya ulaşip iktidara geldiği ülkelerle proletarya ve sosyalist ülkelerin emperyalizme karşı ortak çıkarlarından vb. bahsedilebilir. Ki bu «devrimci-milli hareketler» esas olarak köylü hareketleridir. Devrimci milli burjuvazinin geniş sosyal temeli ve temsilcisi köylü yığınlarıdır. Kapitalizmin ve sınıf farklılaşmasının geliştiği geri ve bağımlı ülkelerde ise milli burjuvazi uzlaşmacılığa doğru meyleder. İşte bu uzlaşsıcı milli burjuvaziyle proletarya ve sosyalist ülkeler arasında ancak özel ve geçici durumlarda -örneğin Kemalist Türkiye ile SSCB arasında olduğu gibi- ortak çıkarlar vb. söz konusu olabilir. Esas olarak uzlaşsıcı

milli burjuvaziyi desteklemek ise, reformizmi, emperyalizmle uzlaşmayı ve kautskizmi savunmaktır.

Kautsky ve Emperyalizmle Uzlaşma ve Uşaklık

Ultra-emperyalizm ve kapitalizmin çelişmelerinin barış içinde çözülmesi hayallerini yayan, emperyalistler arasında taraf tutmakla yetinip genel olarak emperyalist saldırı ve yağmayı, ilhakları savunan, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını hukuki bir formülasyon olarak görüp sömürge ve yarı-sömürgelerin emperyalist sömürü ve baskı altında tutulmasını barışçılık maskesiyle şirinleştirmeye çalışan Kautskizm ve 2. Enternasyonal oportünizmi geri ülkelerde burjuva devrimci demokratik (milli) kurtuluş hareketlerini yozlaştırmaya, açtığı reformist kanallara akıtmaya, dolayısıyla emperyalizmin hakimiyetini korumaya çalışıyordu. Lenin ise, uzlaşmacılıkla değil, devrimci tutumla ortaklığını tesbit ediyordu:

«...emperyalist burjuvazi bütün araçlara başvurarak, reformcu hareketi ezilen halklar arasında ekmeye çalışmaktadır. Sömürücü ülkelerin burjuvazisiyle sömürgelerin burjuvazisi arasında bir ölçüde yakınlaşma olmuştur, öyle ki sık sık ve belki de çoğu halde, ezilen ülkelerin burjuvazisi, bir yandan milli hareketleri desteklerken, aynı zamanda emperyalist burjuvaziyle anlaşma halinde-dir, yani emperyalist burjuvaziyle birlikte devrimci hareketlere karşı ve devrimci sınıflara karşı mücadele etmektedir...sömürge ülkelerin burjuva kurtuluş hareketlerini, ancak bu hareketler gerçekten devrimci oldukları takdirde, bu hareketlerin temsilcilerinin o ülkelerdeki köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri devrimci bir ruhla örgütlendirmemize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu şartlar yerine getirilmezse, bu ülkelerde reformcu burjuvaziye karşı (ki bunlara İkinci Enternasyonalin kahramanları da dahildir) mücadele ederiz.» (14)

Milli Hareketler ve Proletarya Devrimi

Komprador-feodal hareketler ve devletleri de katarsak, reformcu hareketler dahil, devrimci olmayan hareketler (ve bu hareketler sonucu kurulan devletler) özel, istisnai ve geçici durumlar dışında, elbette proletarya hareketi ve sosyalist ülkelerle ortak bir yan taşımazlar. Dolayısıyla sosyalist ülkelerin böylesi ülkelerin içine katılması gerekçeden yoksun ve karşı-devrimcidir. Devrimci milli hareketlerle sosyalist hareketin ve devrimci-milli devletlerle sosyalist devletlerin sahip oldukları ortak yanların söz konusu edilmediği ise açıktır. «Üç Dünya» teorisyenleri bunu kastetmiş olamazlar; çünkü bu ortaklık ve birlik Ekim Devrimiyle birlikte pratik olarak başlamıştır. Lenin ve sonra Stalin, tek sosyalist ülkeyle devrimci milli hareketlerin ortak bir hedefe -emperyalizm- sahip olduklarını; proleter hareketin milli kurtuluş hareketlerini, milli kurtuluş hareketlerinin de proleter hareketi güçlendirdiğini, milli hareketlerin proleter devrimin yedek gücünü oluşturduğunu ve proletaryanın emperyalizme cepheden saldırısıyla, emperyalizmin cephe gerisini çökertmeye yönelen milli kurtuluş hareketlerinin tek sosyalist ülkenin açtığı bayrak altında birleştirilmesi gerektiğini açıkça belirtmişlerdir. Ama ne Lenin ne de Stalin, emperyalizmin uşaklarının hareketlerini ve reformcu hareketleri desteklemeyip onları tecrit etmekten, milli meseleyi özünde bir köylü meselesi olarak görmekten vazgeçemedikleri gibi; örneğin Kemalist Türkiye

ile sosyalist Sovyetler Birliği'ni dünya devriminin temel gücünü teşkil edecek tek bir «dünya» içinde eritmeye çalışmamışlardır. Niçin eskiden bir «üçüncü dünya» kurulmadı da, şimdi kurulmak isteniyor!? Bu elbette söylenilen «ortak»lıklar nedeniyle değildir. Bu ortaklıklar -devrimci millî hareket ile proleter hareket arasında- yeni bir olgu değildir. Ama ortaklık diye kılıf geçirilmeye çalışılan karşıtlıklardır. «Üç dünya» teorisyenleri, gerçek millî kurtuluş hareketleriyle birliği değil, Lenin'in karşı çıktığı uzlaşmacılarla, yanı sıra emperyalizme karşı hiç bir mücadele potansiyeli taşımayan, onun uşağı komprador-feodal sınıflarla ve onların devletleriyle birliği savunuyorlar. Sosyalist ülkelerin bunlarla ortaklığı yoktur. Ortaklık adına bunlarla birleşen sosyalist ülkenin geleceği ancak tehlikeye olabilir. Çünkü ortaklık, gericilik ve emperyalizmle birlik temelinde gerçekleştirilmektedir. Ve böyle olmaktadır. «Üç Dünya»cı ÇKP revizyonistleri bir yandan Çin'i emperyalist bir süper devlet halinde dünya sahnesine çıkarmak için hızla kapitalizmi restore ediyorlar; öte yandan ise, özellikle Amerikan emperyalizmi ve Batılı müttefikleriyle birlikte geri ülkeler üzerinde hegemonyalarını kurmaya çalışıyorlar.

«Bloksuzluk» ve Emperyalizmin Uşağı Tito

Tito «bloksuzluk» teorisini sosyalist sistemden kopmak ve revizyonizmin iktidarı ele geçirdiği Yugoslavya'yı emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası haline getirmek amacıyla ortaya atmıştı. Sosyalist ülkelerle birliğin reddi ve emperyalizmin hizmetkarlığını yaparak, yeni bağımsızlığını kazanan ülkeleri başında ABD'nin yer aldığı emperyalizmin peşine takma: Bloksuzluk teorisinin özü budur. Sözde orta yol, her iki bloka da katılmama, kuşkusuz bir kılıftır, çünkü bloklar olsun yada olmasın, bu teori, temelde, kapitalist sistemle sosyalist sistem arasında, üretim ilişkileri ve üst yapıda (devlet) bedbaht bir «üçüncü» yol tezgahı ardında kapitalist-emperyalist sistemin savunulması teorisidir. «Üçüncü dünya» teorisini Titoculuğun doğrudan bir devamı yapan da budur.

«Josef Broz Tito gibi...emperyalizm ajanları...üçüncü bir güç yaratma gibi şeytanca oyunlar tezgahlayarak, bu halkları ve yeni kurulmuş devletleri doğru yoldan çıkarmaya, onları doğal müttefiklerinden koparmaya, ABD emperyalizminin peşine takmaya çalışırlar.» (15)

Diyen Enver HOCA yoldaş «bloksuzluk»un iç yüzünü şöyle belirtiyor:

«... 'bloklar dışı' bir politika izlemek nedeniyle barışçı tüm güçlerin ve devletlerin birliğine zarar verici faaliyetlerde bulundukları sırada...Yugoslavya saldırgan emperyalist bloklar NATO ve CENTO'ya bağlı Balkan askeri bloğunun üyesi» (16) idi.

Dönek ve ajan Tito ve onun Yugoslavyası bugün yine «üç dünya»cı revizyonistlerin önünde secdeye vardıkları o masum «bloksuzluk» politikasını izlerken, İspanya, Türkiye, Yunanistan vb. ne bir Akdeniz Pakti teklif etti. Amerikan emperyalizmine dayanma ve emperyalizmin uşaklarıyla birlik anlayışına ve pratiğine sahip «üç dünyacı» revizyonistler, bu, halkların birliği uğruna emperyalizme darbe vuran bir pakt teklifi midir? Öyle olmalı ki (!), siz de, Çu En-Lay'ın ağızından sosyalizmin kalesi Arnavutluk'un; Brejnev'le dostluk ve işbirliği konularında tam anlaşma içinde olduğunu açıklayan Çavuşesku'nun VARSOVA paktının sadık bir üyesi olan ve öte yandan ABD ve AET ile de oldukça ileri ekonomik vb. ilişkiler geliştiren Romanyası ve sadece Marksizm-Leninizm döneği olmakla

kalmayan ama emperyalizmin de uşağı olan Tito'nun Amerikan, Rus ve diğer empreyalistlerle güçlü bağlantılara sahip kapitalist Yugoslavyasıyla birlikte ortak bir pakt içinde yer almasını önerdiniz.

Titocu Yugoslav tipi «anti-emperyalizm»i (!) -bu bloksuzluk maskaralığıdır- ve hatta «sosyalizmi» göklere çıkaran «üç dünya» revizyonistlerinin bu iddialarına karşın 1963 mektubunda ÇKP şöyle diyordu:

«... Amerikan emperyalizmi ve NATO'lu ortakları Tito gürühünü beslemek için milyarlarca dolar harcıyorlar. 'Marksizm-Leninizm' kılığına bürünen ve 'sosyalist ülke' bayrağı arkasına saklanan Tito gürühu uluslararası komünist harekete karşı, dünya halklarının devrim davasına karşı yıkıcı faaliyette bulunuyor, Amerikan emperyalizminin özel görevli bir birliği sıfatıyla hareket ediyor.

«Yugoslavya'da 'belli olumlu eğilimlerin' görüldüğü, Yugoslavya'nın 'sosyalist ülke' olduğu, Tito gürühünün 'anti-emperyalist bir güç' olduğu hakkındaki iddialar gerçeğe asla uygun değildir ve her hangi bir temele dayanmıyor.» (17) (abç)

«ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ» «TOPLULUĞU» : FARKLI SINIFLAR VE İKTİDARLARIN AYNILAŞTIRILMASI

«Bloksuzlar» yada «üçüncü dünya ülkeleri» kimlerdir? «Üç Dünya» teorisyenleri ve Tito'ya göre, bunlar, (1) sosyalist ülkeler, (2) komprador-feodal diktatörlüklerin hüküm sürdüğü uydu ülkeler, (3) devrimci milli burjuvazinin iktidarda olduğu ülkeler, ve (4) milli burjuvazinin iktidara geldiği ve palazlanan burjuvazinin emperyalizme teslimiyet yoluna girdiği ülkeler. Ve işte bu aşure çorbasına benzer ülkeler «topluluğu»nun «emperyalizme ve iki süper devlete karşı» «bağımsızlığı» savunulmalıdır (!) «Ülkelerin bağımsızlık mücadelesi üçüncü tarihi akımdır, engellenemez»!

Hindistanla Çin'in «Birliği» ve «Bağımsızlık» Dange

Hintli revizyonist şarlatan Dange, Çin ile Hindistan arasındaki 1962 çatışmalarıyla ilgili olarak şöyle diyordu:

«Ülkemizi savunmak için bir takım koşullar ileri sürmüyoruz. Çünkü ülkemiz halkımızdır. İçinde bulunduğumuz koşullarda, davranışımızı ülkenin bize mi, yoksa yerli burjuvaziye mi ait olduğu sorusunu sorarak kararlaştırmak gerektiği düşüncesinde değilim.

«...savaş çalışmalarını kayıtsız şartsız destekliyorum.

«Nehru hükümetini yurt savunması konusunda kayıtsız şartsız destekliyorum.» (18)

Ne diyorsunuz, revizyonist yeni şarlatanlar, Hindistan'la Çin o zaman niçin birleşmedi? Nehru ile Dange ile birleşmesi gerektiği düşüncesinde misiniz? «Yurt savunmasına» ne diyorsunuz?

Bu, Kautskist «anavatan savunması» tezinin yarı-sömürge şartlarına uyarlanmış haliydi. Ve Dange'ye göre, ülkenin kime ait olduğu, hangi sınıfın diktatörlüğü altında bulunduğu hiç önem taşımıyordu. Bu da, elbette, Kautskist «saf demokrasi» teorisinin bir uzantısıydı, Leninist devlet teorisinin reddi ve proletarya devrimi perspektifinin terkedilmesi idi.

İktidar Meselesinin, Devrimin Reddi, Emperyalizme Uşaklığın Yüceltilmesi

Lenin, «...iktidar fikrinin reddedilmesi, Rus sosyal demokrat hare-

keti içinde ortaya çıkan reformizmin en çiğ ifadesidir.» (19) diyordu.

Bu, uluslararası alanda ve tek tek ülkelerde iktidar meselesiyle ilgili tek kelime etmeyen yeni revizyonizmin de göstergesi ve önemli bir ifadesidir. Tek tek ülkelerde burjuva, feodal sınıfların alaşağı edilerek iktidarın alınması gibi bir meselesi olmayan, bu uğurda bir mücadele önermemesinin yanında lafını da etmeyen «Üç Dünya»cı revizyonistler; hegemonyacılığa karşı sözde milli bağımsızlık için şu veya bu sınıfın iktidarda olduğuna bakmaksızın, gerici sınıfların, milli değerleri dolar yada rubleyle veya başkalarıyla trampa etmiş emperyalizmin uşaklarının, ezilen halkları yağmalamaya çalışan emperyalist (sözde ikinci dünyacı) burjuvazinin «devlet bağımsızlığı» mücadelesini yüceltiyorlar. Bu mücadeleye «dünyanın geleceğini tayin» ettiriyorlar.

«Üç Dünya»cı revizyonistler, aynı Kautsky ve takipçisi Dange gibi, birazdan göstereceğimiz gibi, Kruşçev revizyonizminin de izini sürerek, «yönetiminde hangi iktidar olursa olsun» «üçüncü dünya»nın mücadelesinin destekçisi olduklarını söylüyor, farklı sınıfların farklı tavırlarını, onların devlet iktidarlarının kaçınılmaz olarak değişik nitelikler gösterdiğini inkâr ediyorlar, aynı zamanda iradi olarak onları «birleştirmeye» çalışıyorlar. (*) Böylelikle, proletarya diktatörlüğüyle, burjuva-feodal diktatörlükleri arasındaki farkı sildikleri gibi, emperyalizmin uşakları ve onların devlet iktidarlarının «anti-emperyalist» (!) mücadelesinin kuyruğu olarak proletarya ve ezilen halkların hareketlerinin komprador-feodal gerici-lik tarafından yozlaştırılmasını ve yeni-sömürgecilik çarkına kapılarak emperyalist sistemin sınırları içine hapsolunmayı savunuyorlar. Bu, onların, bu ülkelerde devrim yoluyla proletarya (ve müttefiklerinin) iktidarının kurulmasını destekleme yerine, varolan gerici düzeni ve gerici sınıfların diktatörlüklerini koruyup pekiştirerek bunları kendi hegemonyaları altına alma stratejik amaçlarıyla da bütünüyle uyum halindedir.

Yeni revizyonizme göre, «iktidarda hangi sınıf olursa olsun» far-
ketmez; «Üçüncü Dünya» ülkelerini, 'ilerici' ve 'gerici' diye bölmek... iki
süper devletin dünya hegemonyası için mücadelelerinden kaynaklanı-
yor» (**), yani ilerici-gerici burjuva, feodal ülkeler yoktur! Komprador-

(*) Yönetimdeki sınıfların niteliğine bakmaksızın «Üçüncü dünya ülke-
leri»nin birleşmesi gerektiği ve birleşmekte olduğu tezi; sosyalist ülkelerle gerici
burjuva ülkelerin «birliği» açısından burjuvazi ile proletarya, sosyalizmle kapı-
talizm çelişmesi dolayısıyla; anti-emperyalist milli burjuva devletlerle kom-
prador-feodal devletlerin «birliği» açısından emperyalizm ve uşaklarıyla ezilen
ulus çelişmeleri dolayısıyla; ve komprador-feodal devletlerin kendi aralarında
«birliği» de, son ABÖ ve Belgrat Bloksuzlar Konferansı'nın gösterdiği gibi em-
peryalistler arası çelişme (uşaklar arası çelişme buradan yansır, farklı emper-
yalistlerin uşağı komprador-feodaller çatışır) dolayısıyla sahte ve gerçekleş-
mesi mümkün olmayan idealist bir tezdır. Sofizmdir.

(**) Ashında onlar, gün geçtikçe artan bir şekilde, «üçüncü dünya ülkeleri»
arasında «ilerici-gerici» ayrımını yapıyorlar. Onlara göre, Amerikan uşakları ve
onların iktidarlari «ilerici», Rus uşakları ve onların iktidarlari «gerici»dir. Örneğin
Küba'ya Angola'ya vb. karşı çıkıyor, Türkiye ile Yunanistan'ı birleştirmeye
çalışıyorlar, ama İran, Şili vb.'ni yüceltiyor. Vietnam ile Kamboçya'yı bir-
birine düşürüyorlar. Bu konuda belirleyici olan, Batılı emperyalistlerle birlik ve
kendi hegemonyacı planlarıdır.

feodal diktatörlükler de ilerici ve anti-emperyalisttir (!), anti-emperyalist burjuva diktatörlükler de. «Yönetiminde hangi iktidar olursa olsun «Üçüncü Dünya» devletlerinin hegemonyacılığa karşı mücadelesi, emperyalizme darbe indirmekte ve dünya devrimini güçlendirmektedir» (!). Bu, halis sahtekarlık, yeni-sömürgeciliğin ve emperyalizmin savunulmasıdır. Yani sıra, büyük devlet politikası ve hegemonyacılığın teorileştirilmesidir: «Sen benim hegemonyamı kabullen, ben 'ilerici' de olsan 'gerici' de ol-san seni olduğun gibi kabulleniyorum. Benden, senin gericiliğine, halka karşı zulmüne, sömürü ve baskına zarar gelmez. Bak ben de senin gibiyim. »

«Bağımsız üçüncü dünya ülkeleri ellerindeki devlet gücünü kullanarak.»

«Çok sayıda üçüncü dünya ülkesinin şimdi kendi orduları vardır.» (abc)

Bunlar nasıl güçlerdir? Emperyalizmin uşakları komprador - feodal sınıfların karakterini verdiği güçler değil mi? Bu sınıfların ekonomik ve devlet iktidarını elinde tuttuğu «üçüncü dünya ülkelerinde», bunlar gerici, emperyalizm yanlısı, emperyalizmi sağlamlaştıran güçler değil midir? Evet, öyledir; zaten uygunluk da buradadır; çünkü «üç dünya» teorisyenleri de bu güçlere dahildirler, onlar hegemonyacılığa başlayan, halklara ve proletaryaya karşı karşı-devrimi güçlendiren yeni bir gerici güçtürler.

Komprador-feodal ordu ve devlet gücü yüceltilir, hele sosyalist ülkelerinkiyle bir araya konup Marksist-Leninist devlet teorisi inkâr edilirken, iş burada da kalmamakta, gerçek milli kurtuluş mücadelesine saldırılarak, milli kurtuluş emperyalizmin uşaklarından beklenilmektedir. «Üç Dünya» teorisyenleri, böylelikle, gerçek Marksist-Leninistleri bağımsızlık uğruna mücadeleyi reddetmekle suçlarken, aslında, emperyalizmin uşakları eliyle ancak emperyalizme kölelik mümkün olduğundan, ezilen millet ve halkların bağımsızlık uğruna mücadelesini kendileri reddetmektedirler.

Kautsky, Trocki ve Kruscev: Sömürgelerde Reformlar ve Gericiliğin Savunulması

Kautsky ve şürekası sözde sömürge ve bağımlı ülkelerin kurtuluşu adına Lenin'den yaptığımız aktarmanın da gösterdiği gibi, «reformcu hareketi ezilen halklar arasında da ekmeve» çalışan emperyalizmle birliği ve sömürgeciliği savunurken; Trocki de, aeri ülkelerde sözde «gümrük bağımlılığına» karşı «devrim»i savunuyordu. Stalin, «anti-gümrük» «devrimini» öneren Trocki'ye karşı şunları söylüyordu :

«...bu bakış açısının, yüksek bir devlet memurunun, 'ekselansları' Çang Zo-lin'in bakış açısı olduğunu belirtmek istiyorum.

«Eğer Trockinin bakış açısı doğruysa, o zaman hem toprak devrimi hem de işçi devrimine karşı çıkan ve sadece eşit olmayan anlaşımların kaldırılması ve Çin'in gümrük özerkliğinin kurulması için çabalayan Çang Zo-lin ve Çan Kay-şek'in haklı olduğunu kabul etmek gerekir.» (20)

Ama Kautsky ve Trocky'nin izini süren «Üç Dünya»cı revizyonistler, emperyalizmin uşaklarını «anti-emperyalist» bir güç olarak göstermeye ve milli kurtuluşu —gümrük özerkliği gibi— eşit olmayan ilişkileri kaldırarak onların gerçekleştireceğini ezilen halklara kabul ettirmeye, böylece milli devrim yangınları karşısında tulumcılık yapmaya yemin etmişlerdir.

Onlara göre, komprador burjuvazi —zaten tekelci de değildir (!)— ve toprak ağaları aynı milli burjuvazi gibidir, «emperyalizmle birleştiği

ölçüde devrimin hedefi, emperyalizmle çatıştığı ölçüde devrimin müttefikidir»; emperyalizmle işbirliği yapanlar ise, yalnızca «beşinci kollar», KGB ve sözde CIA ajanlarıdır (onlar kuşkusuz kendileri CIA ile işbirliği içindedirler). Bu anlayış, elbette, Leninist emperyalizm teorisinin reddidir; ilerici, üretici güçlerin gelişmesinden yana «emperyalizm» teorisinden kaynaklanmaktadır. Emperyalizm döneminde burjuvazinin gericileştiğini, feodalizmle ittifak kurduğunu ve «her yerde kendi gerici müttefiklerinin varlığının temeli olan bütünü kapitalizm öncesi sömürü biçimlerini korumaya ve devam ettirmeye çalıştığını» (*) inkâr etmekle kalmayan bu anlayış sermaye ihracı ve emperyalizmin geri ülkelerde kendi uzantısı bir kapitalizm (komprador kapitalizmi) geliştirdiğinin de inkârıdır. Çünkü bu üretim ilişkisinin (komprador-feodal üretim ilişkisinin) temsilcisi sınıflar milli, «anti-emperyalist», ilerlemeden yana varsayılmakta, bu güçlerin «devlet bağımsızlığı için mücadelesi» karşı konulmaz üçüncü tarihi akım» olarak alkışlanmaktadır.

Mao Zedung ise şöyle diyordu: «...toprak ağaları sınıfı ile komprador sınıfı tamamen uluslararası burjuvazinin bir parçasıdır ve varlığı ve gelişmesi emperyalizme bağlıdır.» (21) ve, «...Bunlar, yabancı bir ülkenin kölesi olup olmamak diye bir meselesi olmayan bir hainler cephesi meydana getiriyorlar. Çünkü her türlü milli duyguyu zaten çoktan yitirmişlerdir ve çıkarları emperyalizmle kopmaz bir şekilde çoktan bütünleşmiştir.» (22)

İşte «Üç Dünya» teorisyenleri bu güçlerin karakterini unutturmaya, onları anti-emperyalist sınıflar gibi lanse etmeye, şu veya bu ölçüde emperyalizme karşı çıkan milli burjuvaziyle karıştırmaya ve bu temelde «üçüncü dünya ülkeleri»nin «ilerici ve gerici» ayrımına tabi tutulamayacağını, hepsinin «ilerici» olduğunu yutturmaya çalışmaktadır. Amaç, devrim ve sosyalizm karşısında karşı-devrimi, gericiliği savunmak, güçlendirmek ve bu temelde hegemonyacılaşma teorik kılıf bulmaktır.

Yeni-sömürgeciliği savunarak emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadeleyi unutturmaya çalışan Kruşçev revizyonizmine karşı 1963 mektubunda ÇKP şöyle diyordu:

«Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen ulusları ve halkları önünde emperyalizme ve uydularına karşı savaşmak gibi çok önemli bir görev duruyor.» (23) (abç)

Ve bağımsızlığına kavuşan milli devletler —dikkat edilsin komprador-feodal devletler değil— için şu görevlere dikkat çekiliyor:

«...siyasi bağımsızlığını kazanan milliyetçi devletler önünde siyasi bağımsızlıklarını sağlamlaştırmak, emperyalist kuvvetleri ve iç gericiliği yok etmek, toprak reformu ve diğer sosyal dönüşümler yapmak...» (24) (abç)

Ve bütün bu işlerle «proletarya ve partisi»nin yükümlü olduğu vurgulanıyor, «iç gerici» ise düşmandır, yok edilmelidir.

Yeni Uluslararası Ekonomik Düzen ve Revizyonizm

«Üçüncü dünya ülkelerinin mücadelesinde, uluslararası yeni bir iktisadi düzen talebi önemli bir yer tutuyor. Bu talep, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin az gelişmiş ülkeler üzerinde sürdürdükleri ağır sömürü zincirini kırmayı,

(*) Komintern dördüncü kongresi «Sömürgeler Üzerine Tezler»den.

emperyalizmin dayandığı temel olan eski iktisadi sistemi değiştirmeyi nedef almaktadır.»

«Üçüncü dünya ülkelerinin büyük çoğunluğu siyasi bağımsızlıklarını kazanmış olmakla birlikte iktisadi bakımdan emperyalizme bağımlıdır.»

«Birçok üçüncü dünya ülkesi süper devletlerin zorbalığına maruz kalan diğer ülkelerle (ikinci dünya ülkeleri) ... ittifak kurarak, ... eşitsizlik, denetim ve sömürüye dayanan uluslararası iktisadi ilişkileri kökten değiştirebileceklerdir.»

«Üçüncü dünya ülkeleri bağımsızlıklarını korurlarsa yeni uluslararası ekonomik düzeni adım adım inşa edeceklerdir.»

«Üç Dünyacı», sosyalizmin ve milli devrimlerin gerekliliğini inkâr eden görüşler böyledir.

Yeni-Sömürgecilik : Kruşçevci «Yeni Evre»

Yeni revizyonistler Lenin'in «siyasi bakımdan bağımsız devletler görünüşü altında ekonomik, mali ve askeri bakımdan tamamen kendilerine bağımlı devletler kuran emperyalist devletlerin sistemli olarak uyguladıkları hileler»e dikkat edilmesi ve bu hilelerin halklara açıklanması öğüdünü kulak ardı ettiler. Onlar, ikinci dünya savaşı sonrasında eski sömürge sisteminin dağılması üzerine «yeni evre» yaygarasını basan Kruşçev'e karşı başında AEP ve belli yalpalamalarla onu takip eden ÇKP'nin bulunduğu uluslararası Marksist-Leninist hareketin yeni-sömürgeciliğe dikkat çekmesini de unuttular. Aynı Kruşçev gibi, «Üç Dünya» teorisyenleri de, siyasi bağımsızlığın kazanıldığını, korunursa, iktisadi bağımsızlığın kazanılacağını, eşit olmayan ilişkilerin yok edileceğini ve görevin bu olduğunu ileri sürdüler. 1963 de ÇKP Kruşçev'in «yeni evre» teorisini şöyle tanımlıyordu :

«SBKP liderleri, ulusal kurtuluş hareketlerinin özünü iktisadi görevlerin oluşturduğu 'yeni bir evre'ye ulaştığı yolunda bir teori de yarattılar. İddiaları şöyle: 'Daha önceleri mücadele esas olarak siyasi alanda sürdürülür' iken, bugün iktisadi sorun, 'merkezi görev' ve 'devrimin daha ileriki gelişmesinde temel halka' haline gelmiştir.» (25)

Ve ÇKP 1963 de bu teoriyi kabul etmemiştir.

«Şimdi bile bu ülkelerin ilk ve en acil görevi, emperyalizme, eski ve yeni-sömürgeciliğe ve bunların uşaklarına karşı sürdürülen mücadelenin daha da geliştirilmesidir.» (26)

Siyasi mücadeleyi reddeden, yeni-sömürgeciliği reklam edip emperyalistlerin uşaklarına dağıttığı kırıntıların artması yolundaki komprador-feodallerin taleplerini destekleyen (bunlar, emperyalizme yönelmeyen, onun sınırları içindeki taleplerdir) «Üç Dünya» teorisyenleri, böyle bir ekonomik mücadeleyle emperyalist ağır sömürge zincirinin kırılacağını, emperyalizmin dayandığı temel olan eski iktisadi sistem yerine «yeni» iktisadi sistemin konulabileceğini iddia ediyorlar.

KAPİTALİST - EMPERYALİST SİSTEM İÇİNDE YUED MÜMKÜN DEĞİLDİR

Her şeyden önce, bu, burjuvazinin işi değildir, emperyalist kapitalist sistem içinde gerçekleştirilemez, konu emperyalizmin ekonomik temelini yok edilmesi olduğu için, bu, yeni sosyal sistemin, sosyalizmin kuruluşu meselesidir. Emperyalizmin devrilmesine bağlanmayan «yeni uluslararası ekonomik düzen» talebi hayal olmaktan öteye gidemez. Ama ye-

ni revizyonistler, «kararlı» olarak bu talebin emperyalizmin sınırları içinde, ne kelime, emperyalistlerin yardımıyla gerçekleşebileceğini iddia ediyorlar: «İkinci dünya ülkeleri (yani emperyalistler-PB)... gelişmekte olan ülkelerle eşit ilişkiler kurmaya yöneliyorlar.» Yani YUED, iki süper devlete karşı «ikinci ve üçüncü dünya ülkeleri» tarafından kurulacaktır. (Hatta sadece Rusya'ya karşı, Amerikan emperyalizminin de yardımıyla kurulacaktır.)

Bu, kapitalist emperyalizmin uzlaşmaz çelişmelerinin, başta emek ile sermaye arasındaki çelişme olmak üzere, bir avuç sömürgeci emperyalist ulusla sömürge ve ezilen uluslar arasındaki, sanayi ile tarım, küçük üretim ile büyük üretim vb. arasındaki çelişmelerin; sosyalist ülkeler hariç bütün ülkeleri mali bakımdan güçlü bir avuç devlete tabi kılan mali sermayenin büyük ekonomik ve mali gücünün, sermaye ihracının «bir kaç zengin devletin kapitalist asalaklığı adına, dünya ülkelerinin ve halklarının çoğunun emperyalist baskı ve sömürü altına girmesi için sağlam bir temel» (27) sağlamasının vb.; genel olarak artı-değer, emperyalizm ve proletarya devrimi teorilerinin bir yana bırakılmasıdır.

Sömürge, yarı-sömürge ülkeler, sosyalizme bağlanan mücadele olmaksızın, emperyalizmin ve uşaklarının sömürü ve baskısına son verilmeksizin, örneğin komprador-feodal iktidarlar altında ve bir kısım emperyalistlerin de desteğiyle, kısaca mali sermayenin egemenliği şartlarında yeni bir iktisadi düzen kurulacak! Kaçınılmaz olarak belli sınıfların iktidarına, genel olarak mali sermayenin egemenliğine yolaçan ulusal ve uluslararası plandaki tekелci ilişkiler, yalnızca sömürü ilişkisi olarak kalmayıp azami kârın (tekел kârının) gerçekleştiği tekелci kapitalist ilişkiler değişmeyecek, ama tekелci burjuvazinin de yardımıyla «üçüncü dünya ülkeleri»nin bu genel çerçeveyi zedelemeyen, emperyalizmin sınırları içinde kalan eylemleriyle «eşitsizlik, denetim ve sömürüye dayanan uluslararası iktisadi ilişkiler» hem de «**kökten**» değişecek!

«Üç Dünyacı» revizyonistler «YUED» tezini oldukça muğlak bir şekilde açıklıyorlar. Uluslararası alanda «sömürüye dayanan» iktisadi ilişkilerin «üçüncü dünya ülkeleri»nin mücadelesiyle kökten değiştirilebileceğini söylüyorlar. Elbette sömürüye dayanmayan, sınıfların ve sömürü ilişkilerinin bütün kalıntılarının ortadan kaldırılmakta olduğu tek toplum biçimi komünizme doğru yol almakta olan sosyalist toplumdur. Ve sömürü ilişkilerinin yerini yalnızca özel mülkiyete son vererek kamu mülkiyetine dayanan ilişkiler, sosyalist ilişkiler alabilir ve alacaktır. Uluslararası alanda da sömürüye dayanan ilişkilerin kaldırılması, başka hiç bir şeyle değil, ama, dünya sosyalist devrimiyle ilgilidir. Mali sermayenin egemenliği devrilmeden, **yeni** olmaya layık ilişkiler emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında mümkün değildir. Genelde kapitalizm ve onun son ölüm aşaması olan tekелci kapitalizm temelinde varolan eski, sömürüye dayanan ilişkiler, emperyalizm yok edilmeye yönelinmeden ortadan kaldırılamaz. Bu olmadan, «eşitsizlik ve sömürüye dayanan» ilişkiler sadece ortadan kaldırılamaz değildir, zedelenemez bile.

Ama «Üç Dünyacı» revizyonistler «YUED»nin, sosyalizmin sözünü dahi etmeksizin, hatta bir kısım emperyalistlerle birlikte kurulabileceğini söylüyorlar. Bu noktada onlar, Kruşçevci «kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş» yağmurundan kurtulmak istiyorlar. «YUED»ni geri ülkeler burjuvazisinin -hatta komprador burjuvazisinin- kuracağını ileri sürdükle-

rinden, bu «yeni düzen» ile sosyalizmin hiç bir bağıni kurmamaya kendilerini mecbur hissediyorlar. Aksi halde, çok açık bir biçimde sosyalizmi burjuvazinin eline bırakmış olacaktı ki, bu tezin pespayeliği zihinlerde tazeliğini halâ muhafaza etmektedir.

Ama yeni revizyonistler yağmurdan kaçarken doruya tutuluyorlar. Bu defa, emperyalizm çağında sosyalist ilişkilerle hiç bir ilişkisi olmayan «yeni» ilişkilerin, sömürüye dayanmayan ilişkilerin, sosyalizm ve bu uğurda mücadele olmadan, sosyalist devrimin zaferine bağlanmadan, yani emperyalizmin sınırları içinde mümkün olabileceğini savunma durumunda kalıyorlar. Ya emperyalizm nitelik değiştirecek ve sömürüden, özel olarak da sömürgecilikten arınacaktır; ya da emperyalizm kapitalizmin son aşaması değildir, örneğin «ultra-emperyalizm» veya bir başka saçma «yeni» aşamaya girecektir. Her iki halde de bu, ilerici-emperyalizm teorisine denk düşer.

Bernstein ve Van Kol, Sömürgeci Reformlar ve YUED

Tekellerin ortaya çıkmaya başlamasıyla birlikte kapitalizmin çelişmelerinin yok olmakta olduğunu savunan Bernstein'den beri bu görüşler değişik gerekçe ve kılıklarla piyasaya sürülmektedir. «Üç Dünya» teorisyenleri de, sömürgeci olmayabilen, sınırları içinde sömürgeciliğin «adım adım» yok edilerek sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ekonomik bağımsızlıklarını ve «YUED»ni adım adım inşa edecekleri bir emperyalizm teorisine dayanmaktadırlar. Bu anlayışlarıyla, onlar, emperyalizmin politikasını ekonomisinden, tekellerden soyutlayan Kautsky'den bile geriye düşüyorlar. Kautsky hiç olmazsa, ilerlemeden yana, barışçı vb. emperyalizm anlayışını ortaya atarken, onu sömürüden tümüyle soyutlamıyor, örneğin sömürgelerin barışçıl metodlarla da talan edilebileceğini söylüyordu. Ona göre, sömürgelerin talanı kaderdi. «Üç dünya»cılar ise, sözde sömürgele-
rin kurtuluşunu mümkün görüyorlar: «Emperyalizmin sınırları içinde kurulabilirsiniz»!

Togliattici «yapısal reformlar»la «yeni bir sosyal, ekonomik düzen» kurulması tezi, öz bakımından, «YUED» tezinden farklı değildir. Togliatti de bu tezini Bernstein ve çömezi Van Kol gibilerinden ödünç alarak geliştirmişti. Lenin, emperyalizmin bu ajanı hakkında şunları söyler :

«Sosyal demokratların sömürgecilik politikasına karşı verdiği mücadeleyi, sömürge soygununa karşı kitleler içinde yürüttükleri ajitasyonu, sömürgelerdeki ezilmiş halkların içinde uyanmaya başlayan direnme ruhunu tamamiyle bir kenara bırakan Van Kol bütün dikkatini şimdiki sistemle sömürgelerdeki yaşantıda yapılabilecek reformlara verdi. İşgüzar bir memur gibi, toprak mülkiyetlerinden başlayıp okullarla, endüstrinin teşvikiyle hapishanelerde vb. biten sorunları bir bir saydı...» (28)

Emperyalizme karşı mücadelenin adını anmayan —iki süper devlete sözde karşı çıkarsan yeter— sosyalizmi, 21. ve belki de daha sonraki yüzyılların meselesi olarak gören, emperyalizmin sadık uşaklarına ve genel olarak geri ülkeler burjuvazisine sömürüden arındırılmış uluslararası ilişkiler kurduran proleter devrimleri çağında burjuvazinin —emperyalizmin uşakları dahil olmak üzere— adım adım geri ülkelerin ekonomik bağımsızlığını **tam olarak** sağlayabileceğini iddia eden «Üç Dünya»cı revizyonistler, Van Kol'dan —daha inceltilmiş olması dışında— farklı neyi savu-

nuyorlar? Van Kol, emperyalizmin insanını açıkça talep ediyordu, «ye-ni»ler bunu üstü kapalı yapıyorlar. Ama ortak oldukları temel, emperya-lizmin sınırlarının kutsallığını kabullenmektir.

Togliatti ve «Yeni Bir Ekonomik ve Sosyal Düzen» Tezi

Togliatti'ye gelince, o da;

«...» barış içinde bir arada yaşama' yoluyla, 'tüm dünyanın yapısını yeni-lemenin' ve 'yeni bir dünya düzeni' kurmanın, tüm dünya üzerinde 'insanların ve halkların, özgürlüğe, yüksek bir yaşama düzeyine, bağımsızlığa, insan kişi-liğinin ve kişiliğe saygının tam olarak gelişmesine, bütün devletlerin barış için-de işbirliği yapmalarına yönelik bütün özlemlerini giderecek bir ekonomik ve sosyal düzen' kurmanın ve 'savaşı bir dünya'ya ulaşmanın mümkün oldu-ğunu ileri sürüyor.»du. (29)

Togliatti, «yeni bir dünya düzeni» kurmanın «geri kalmış bölgelerde üretici güçleri ve demokrasiyi geliştirmesinin (30) «barış içinde bir ara-da yaşama» ve emperyalistlerle görüşmeler, sosyalist ülkelerle emper-yalist ülkelerin geri ülkelere ortaklaşa yardım ve müdahaleleri yoluyla sağ-lanabileceğini düşünüyordu. «Üç Dünya»cılar aynı işleri, emperyalizmin uşaklarının başaracaklarını; ya da tutarsız da olsa, anti-emperyalist özel-likler taşıyan milli burjuvazinin emperyalizme karşı tam zafer kazanabi-leceğini ileri sürüyorlar. Ortak nokta, emperyalizmin ilericiliği, sosyaliz-me gerek olmadığı —Togliatti sosyalizm lafı ederek, «yeniler» lafını da et-medem, sosyalizmi gereksiz görerek— emperyalistlerle birlikte ve emper-yalizmin sınırları içinde «yeni bir dünya düzeni»nin, «yeni» bir «ekono-mik ve sosyal düzen»in mümkün olduğudur. Her iki revizyonist akım da, sermaye egemenliği ve tekelci kapitalist ilişkiler çerçevesinde sömürge-ciliğin, sömürgelerin ekonomik ve mali bağımlılığının kaçınılmaz olmadığı noktasında anlaşmaktadırlar.

«İktidarda hangi sınıf olursa olsun» «üçüncü dünya ülkeleri», tek-elci kapitalist ilişkileri değiştirmeye gerek olmaksızın, özel mülkiyetten kay-naklanan, tekelci kapitalizmin daha da yoğunlaşmasına yol açtığı ulusla-rın ve sömürgelerin yağmalanmasını, «ekonomik mücadele» ile, reform-larla engelleyebilirler mi?

Bu, her şeyden önce, mali sermaye egemenliğini devirmeyi gerektir-mez mi?

Kapitalizm Şartlarında Mali Sermayenin Egemenliği Kaçınılmazdır

Yalnızca ekonomik mücadeleyle emperyalist ekonomi ve sömür-ye dayanan uluslararası ilişkilerin yerine, yeni, sosyalist ilişkiler ve ekonomi koymak elbette mümkün değildir. «Mali sermaye, ekonomik ve uluslar-arası ilişkilerde o kadar önemli ve büyük bir güçtür ki, politik anlamda tam bağımsızlığına sahip devletlere bile boyun eğdirebilir; zaten eğdir-mektedir de.» (31) Kapitalizm şartlarında mali sermayenin gücünü kırmak ve eşit, sömürü ve talana dayanan, azami kârın konusu olmayan iliş-kiler inşa etmek —kesin başarı söz konusu olduğunda— tamamıyla im-kânsızdır. Metropollerde «sermaye fazlasının» ortaya çıkmasıyla geri ül-kelere sermaye akıtan, hammadde kaynaklarına, pazarlara el koyan te-keller, çağımız kapitalizminin temel gerçeğidir. Ve tekelci kapitalist ge-nişleyen yeniden üretim, azami kâr kanunu uyarınca gerçekleşir. Bununla da kalmaz; emperyalizm muhtemel kâr alanlarına da el koymaktadır. Em-

peryalist sistem, kendi içinde dönüşmedikçe, emperyalizmin niteliği değişmedikçe, diğer şeylerin yanı sıra sömürgecilik de ortadan kalkmayacaktır. Özellikle ezilen halkların mücadelesi, emperyalistleri, sömürgeciliği yeni biçimler altında sürdürmeye zorlayabilir ve zorlamaktadır. Ama biçim sorunundan bağımsız olarak, sömürgelerin ekonomik kurtuluşu emperyalist sistem içinde sağlanamaz. Hele, «iki dünya sistemi, yani sosyalist ve kapitalist sistemler arasındaki çelişkinin 'ekonomik mücadele' önünde otomatik olarak yok olacağı» (32) ya da sözde bu çelişme varlığını sürdürürken, emperyalist kapitalist sistem içinde sömürüye dayanmayan, sosyalizmden ilişkisiz ayrı bir «ilişkiler sistemi» kurulacağı görüşleri, elbette, 15 - 20 sene öncesiyle şimdinin biçimsel olarak farklı revizyonist safsatalarıdır.

YUED VE DEVRİMCİ VE GERİCİ SINIFLARIN KONUMLARI

İktidardaki sınıfın YUED'nin kurulmasında önem taşımadığı tezi ise, ultra saçma bir tezdur. Proletarya diktatörlüğü altındaki sosyalist ülkeleri bir yana bıraksak da, geride kalan «üçüncü dünya ülkeleri» arasında farklılıklar vardır. Emperyalizmle mücadele eden geri ülkeler milli burjuvazisi, özellikle de onun alt kesimleri dünya proleter devriminin müttefiki olarak, emperyalizmin iktisadi temellerine de darbe vurup onu güçten düşürebilir. Uluslararası mali sermaye ve onun ilişkilerine vurduğu her darbe, devrimci demokrat burjuvaziyi sosyalizmin güçlerine yaklaştırır. Ve kendisi kapitalist bir sınıf olmasına rağmen, bu burjuvazinin mücadelesi emperyalizmin sınırlarını zorlar, ülkesinin ekonomik bağımsızlığı doğrultusunda başarılar elde edebilir. Bu kısmi ve geçici olmaya mahkum başarılar, elbette, dünya sosyalist devriminin ve ona bağlı olarak uluslararası sömürüye dayanmayan eşit ilişkiler kurulmasının bir etkeni, yedek bir gücü olur. Ama bu mücadele ve başarılar, kısmi ve geçici olmaya mahkumdur; çünkü kendisi de kapitalist bir sınıf olan bu burjuvazi, kapitalizmin sınırları içinde kalmak durumundadır. Kapitalizm şartlarında ise belli şartlarda güçten düşürülse ve zayıflasa dahi, mali sermayenin gücü ve egemenliği mutlaklıktır, kaçınılmazdır. Tekrar serbest rekabetçi kapitalizmin, küçük üretimin vb. egemenliğinin sağlanması mümkün değildir. Kapitalizm, proletaryayı yaratarak ve geliştirerek, geriye doğru değil, ileriye doğru gelişmektedir. Küçük üretimin büyük üretimin gücünü kırması olanaksız olduğu gibi; küçük ya da «dev»lere göre küçük sermayenin tekeli sermayeye, mali sermayeye boyun eğmesi kaçınılmazdır. Kapitalizmin en ileri ürünü proletaryanın gelişip güçlenmesi ve mücadelesi de, herhangi bir burjuvaziyi gericileştirilecek, mali sermaye ile bağlarının ve ilişkilerinin gelişmesine, ona teslim olmasına yolaçacak kadar güçlü bir etkidir.

Devrimci milli burjuvazinin ve onun iktidarda olduğu ülkelerin emperyalizme karşı ve yeni bir ekonomik düzen doğrultusunda, ekonomik bağımsızlığın elde edilmesinde belli başarılar kazanabilmesi, «ÜDT» perspektifinin ihtiyaçlarını karşılamamaktadır. Yeni revizyonistlerin üzerinde durdukları bu değildir. Onlar, sosyalizme bağlanmayan, tamamen burjuvaziye ait olan ve onun adım adım tam zaferi elde edebileceği bir ekonomik düzen düşünüyorlar. Sadece devrimci milli burjuvaziyle de yetinmiyor, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının da ülkelerinin ekonomik bağımsızlıklarına kavuşmalarının ve sömürsüz bir YUED'nin kurulması mücadelesinin esas güçleri olarak görüyorlar.

DEVRİMCİ MİLLİ BURJUVAZİ YUED'Nİ TAM OLARAK GERÇEKLEŞTİREMEZ

Böylelikle onlar, Proudhon'un, Bernstein'in yolunda yürüyorlar. Onlar sosyalizmin karşısında küçük üretimi ve bireyi yüceltirlerdi. (Proudhon için bkz: Felsefe'nin sefaleti, Bernstein için bkz: Marksizm ve Revizyonizm) Devrimci milli burjuvazi ve geri ülkelerde onun geniş ölçüde ve esas olarak dayandığı küçük üretim ele alındığında, aynı şeyi «YUED» teziyle yeni revizyonizm tekrarlıyor. Milli burjuvazinin devrimciliğini yitirmeden emperyalizme sonuna kadar karşı çıkmaya devam etmesi, YUED'ni ve ülkenin ekonomik bağımsızlığını adım adım tam zafere götürmesi tezi; bu açıdan, ancak bu anlama gelebilir.

Küçük Üretim Büyük Üretim Karşısında Çaresizdir; Köylülük Bağımsız Bir Güç Oluşturmaz

Milli burjuvazinin palazlanıp gelişmesi, mali sermaye ile bağlar kurması ve gericileşmesinden ayrı düşünülemez. Aynı şekilde mali sermaye ile kurduğu ilişkiler, gittikçe daha çok «mali sermaye işlemleri zinciri» içinde yer alması da, onun palazlanması ve giderek kompradorlaşmasına neden olur. Örneğin temsilcisini köylülükte bulan devrimci burjuvazi, küçük burjuvazi, emperyalizm tarafından ezilmektedir, ona karşıdır ve onunla mücadele eder. Ama nerede köylülüğün büyük burjuvazi, ya da çağımızda emperyalizm karşısında bağımsız bir güç teşkil ettiği, **kendi başına** tam ve kesin zafere ulaştığı, küçük üretimin büyük üretimi alt ederek, örneğin bir «köylü toplumu» kurabildiği görülmüştür? Köylülüğü, özellikle geri ülkelerin geniş köylü yığınlarını dünya sosyalist devrim sürecinin yedek gücü yapan mücadelesi bir gerçektir. Ama bu mücadele, nerede, kendi başına, giderek köylülüğün proletaryanın yedeği olmadığı takdirde gerici burjuvazinin (palazlanan ve teslimiyete yönelen, gericileşen milli burjuvazi yada kompradorların) yedeği de olmadan, kendi küçük üretimi temelinde tam zafere ulaştığı görülmüştür? Kapitalizmin gelişmesinin, özellikle tekellerin küçük üretimi mahva sürüklediği, yalnızca köylülükle ilgili olarak tarımda değil sanayide de bunun geçerli olduğu açık değil midir? Mali sermaye ve onun dayandığı temel olan büyük modern sanayi üretimi ile küçük üretimin baş edebilmesi, bunu uluslararası ilişkilerde de gerçekleştirebilmesi, Proudhon'un şu eski ütopyası değil mi? Ama «Üç Dünya»cı revizyonizm, kuşkusuz bir köylü ütopyası değildir; o, köylülüğün önünü karartıp, proletaryanın müttefiki olmasının engellenmesinin, sırtı sıvazlanarak gericiliğin, gerici burjuvazinin, toprak ağalarının, emperyalistlerin yedeği haline getirilmeye çalışılmasının teorisidir.

Kapitalizmde Tarımın Geriliği Kaçınılmazdır, Tarıma Dayanarak Mali Sermayenin Gücü Yıkılamaz

Aynı yaklaşım, «Üç Dünya»cı revizyonizmin «iktisadi bağımsızlığı korumada tarımsal üretimi geliştirmenin hayati önemi», «üçüncü dünya ülkelerinin iktisadi sorunları çözmek ve yabancı güçler tarafından sömürülmelerini engellemek için tahıl üretimini geliştirmenin şart olduğu» vb. şeklinde yayılan hayaller için de geçerlidir. Bernstein ve çömezleri, özellikle tarım alanında küçük üretimin geleceğini toz pembe gösteriyorlardı. Narodnikler de sanayinin ve ona dayanarak gelişen kapitalizmin karşısına geleneksel Rus köylü birimlerini (MİR), küçük üretimi ve tarıma da-

yalı sözde sosyalizmi çıkarıyorlardı. Büyük üretim karşısında küçük üretimin kaçınılmaz yıkımı ve bağımlılığını görmedikleri gibi, onlar, tarımın sanayiye bağımlılığını ve kapitalizmde kaçınılmaz olan geriliğini anlamıyorlardı. (Oysa kapitalizm, üretim aletleri üretiminin, sanayiinin ve özellikle ağır sanayiinin tüketim maddeleri üretimine, tarımsal üretime vb. göre hızla gelişmesiyle karakterize olur ve üretimin sınırsız gelişmesiyle tüketicinin sınırlılığı kapitalizmin temel bir zaafıdır.)

Tarımla sanayi arasındaki çelişme ve tarımın geriliği, kapitalizmin üstesinden gelmeye güç yetiremediği objektif bir olgudur. Kapitalizm sanayiye dayanarak, özellikle üretim aletleri üretiminin tüketim maddeleri üretimine göre daha hızlı gelişmesiyle birlikte gelişir. Ayrıca toprak kırası (rant) ödeme gerekliliği, tarıma yönelen yatırımların güdük kalması ve tarımın geriliğinin önemli bir nedenidir. Kâr için üretim olan kapitalist üretim şartlarında tarımın geriliğine son verilmesi mümkün değildir. Hele kapitalizmin, artık üretici güçlerin gelişmesinin engeli haline geldiği tekelci aşamada, sanayi ile tarım arasındaki çelişme daha da derinleşir. Azami kâr elde etmek için hammadde kaynaklarına (tarım dahil) el koyan, tefeci-rantiye bir karakter kazanan tekelci sermaye, köylülüğün ürünlerini yağmalar, onları mali boyunduruk altına alır.

«Üç Dünya» teorisyenleri, bırakalım emperyalizmi, kapitalizmi bile kapitalizm olmaktan çıkarıyorlar. Kapitalizm şartlarında, onlar, tarım üretimine dayanarak modern sanayi gibi güçlü bir temele sahip olan mali sermayenin gücünü yoketmenin mümkün olduğu hayalini yayıyorlar. Salt ekonomik nedenlerle tarımın sanayi karşısında geriliği kaçınılmazken, onlar, emperyalizm döneminde bir de tekelci sermayenin mali gücünü inkâr etmiş oluyorlar. Tarımsal üretim, özellikle tahıl üretimi geliştirilirse, geri ülkelerin mali yağması ve emperyalist boyunduruk altında olması engellenebilirmiş! Bu nasıl kapitalizmdir? Herkes kendine göre bir kapitalizm mi yaratacak! Onun kanunları değiştirilebilir mi? Kapitalizm şartlarında tarımı sanayiye üstün kılmak mümkün müdür? Tarımın geriliğine son verilebilmesi için, kâr için üretimin ortadan kaldırılması için, kâr üretimin ortadan kaldırılması, yani sosyalizm, sosyalist üretim ön şarttır. Sosyalizmle hiç bir ilişkisi olmayan bir «YUED» öngörüldüğüne göre, kapitalizmle sosyalizm arasında, örneğin küçük üretime ve tarıma dayanan, kapitalizmin emperyalizm sonrası «ileri» bir «aşaması», «yeni» bir üretim tarzı mı vardır ve gerçekleşecektir? Yoksa, bizzat emperyalizm mi derinleştirerek keskinleştirdiği, kendine sosyalizmin «bekleme odası» niteliğini kazandıran çelişmeleri çözümüleme yeteneğinde ve ilerici bir karakterde midir? Sermayenin had dereceye ulaşmış ve halâ artmaya devam eden yoğunlaşma ve merkezileşmesi, örneğin tarım ve küçük üretim lehine güç mü kaybetmektedir? Tüm zenginliklerin; toprak, fabrikalar vb. üretim araçlarının gittikçe daha az elde yoğunlaşması süreci tersine mi dönmüştür, örneğin küçük üreticiler lehine mi işlemektedir? Ya bu sürecin çelişik unsuru, en ileri ürünü ve tamamlayıcı parçası, üretimin sosyal niteliğinin giderek artması, proletaryanın gelişmesi ve çoğalması... Bu süreci yeni bir sürece dönüştürecek olan etken bu değil midir? Yeni süreç, üretimin niteliğiyle mülkiyetin karakterinin esas olarak uyum içinde olacağı sosyalist süreç değil midir? «Üç Dünya» teorisyenleri bu sorulara daima sosyalizme inançsızlığın, emperyalizmin gerici bir eleştirisinin, kapitalizmin kanunlarını yadsımasının ifadesi olan olumsuz cevaplar veriyorlar.

EMPERYALİSTLER, KOMPRADOR BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARI ESKİ EKONOMİK DÜZENİN UNSURLARIDIR

Üç dünya teorisyenlerinin «YUED» teziyle içine düştükleri acıklı durum bundan ibaret değildir. Çünkü onlar yalnızca devrimci demokrat burjuvazinin ülkelerin ekonomik bağımsızlığı ve «YUED» mücadelesindeki rolü ve yeteneğini, onların kısmi ve geçici başarılarını abartmakla, bu mücadelede kesin ve tam zaferi sağlayabilecekleri iddiasını ileri sürmekle yetinmiyorlar. Yeni revizyonistlere göre, devrimci demokrat anti-emperyalist burjuvaziyle birlikte komprador burjuvazi de bu mücadelenin zaferini garanti eden bir güçtür, temel güçtür!

Sömürge ve yarı-sömürge ülkeler, dünya kapitalizminin çarkına kapılmış, kapitalizmin genel kanunlarının geçerli olduğu ülkelerdir. Ama bu ülkelerin hemen hepsinde kapitalizmin yanı sıra onu sarıp sarmalayan oldukça güçlü feodal kalıntılar varlığını sürdürmektedir. Bu ülkelerin ilerleyebilmesi, güçlü sanayiye ve kösteklerinden kurtulmuş, serbestçe gelişen üretici güçlere sahip olabilmesi için; emperyalist sömürü ve baskının yanı sıra feodal sömürü ve baskının da kökünün kazınması gereklidir. Ve bu ülkelerde yeni bir ekonomik düzen kurabilmek, bu ülkelerin ekonomik bağımsızlıklarına kavuşup, «YUED»nin parçaları olabilmeleri için feodalizmin tasfiyesi kesin bir gerekliliktir.

Devrimci demokrat burjuvazi, feodalizme belli darbeler vurabilir. Feodalizm emperyalizm tarafından desteklenip yaşatıldığı ve her hangi bir burjuvazi de kapitalizmin sınırlarını aşamayacağı için; o da tam bir tasfiyeyi gerçekleştiremez, ama, feodalizme önemli zararlar verebilir. Ve onun bu kazançları yeni ekonomik düzen mücadelesinin gelişmesine, genel olarak mali sermayenin devrilmesi ve dünya sosyalist devriminin zaferine hizmet eder. Komprador burjuvazi ve onun mücadelesi de böyle midir?

Bu soruya verdiği cevapla «YUED» tezi ve «ÜDT», yalnızca kapitalizmle sosyalizm arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi ve kapitalizmin yerini kaçınılmaz olarak sosyalizmin alacağını inkâr etmekten de öteye gitmemektedir. O, verdiği cevapla, anti-emperyalist, anti-feodal demokratik mücadeleyi reddetmekte ve bu reddin temeli olarak emperyalizmin üretici güçleri geliştiren ilerici bir yapı oluşturduğunu va'zetmektedir.

Üç dünyacı revizyonistler, komprador kapitalizmini, feodalizmi tasfiye eden ve milli ekonomiyi geliştiren, onun unsuru bir kategori olarak görmekle; bu gerici ve emperyalizmin uzantısı kapitalizmi, sanayi kapitalizmi, üretici güçlerin gelişmesinin engeli değil etkeni bir kapitalizm olarak anlamakta ve anlatmaktadırlar. Emperyalizmin uydularına ve yeni-sömürgeciliğe karşı mücadeleden çoktan vazgeçmiş olan bu sözde teorisyenler, yeni-sömürgeciliğin dayanağı ve emperyalizmin bu ülkelerdeki uzantısı komprador kapitalizmine elbette ilerici bir rol vereceklerdi.

Burada tekrar ispatlamaya gerek olmayacak kadar açıktır ki, rekabetçi kapitalizmden farklı olarak, emperyalizm, kapitalizm-öncesi ilişkileri tasfiyeye yönelmez; tekeli ve gerici karakterinden dolayı, o, her türden gericilikle birleşir, feodalizmi destekler ve feodallerle ittifaka girer. Bu, en başta emperyalizmin üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel durumunda olmasıyla ilgilidir. Emperyalizmin bu ülkelerde sermaye ihracı ve mali sermayenin kendini yeniden üretmesi temelinde geliştirdiği komprador kapitalizmi de feodalizmle içiçe girerek gelişir, onu tasfiye etmez.

Kompradorlar feodallerle ittifak halindedirler. Bu kapitalizmin feodalizmi tasfiyesi iddiası, her şeyden önce, onun milli bir kapitalizm olmasını, tekelci değil rekabetçi, üretici güçlerin engeli değil gelişmesinin etkeni, mali sermayeye değil sanayi sermayesine dayanan bir kapitalizm olmasını gerektirir. Bu, emperyalizmin de aynı niteliklere sahip olduğunu iddia etmek anlamındadır; çünkü komprador kapitalizmini, ona kendi özelliklerini aktararak uzantısı olarak geliştiren emperyalizmdir. Ve işte, emperyalizme karşı mücadeleyi zaten reddeden (bu mücadeleyi iki süper devlete, hatta yalnızca Rus emperyalizmine karşı mücadele olarak anlıyor ve bu anlayışa uygun bir «genel çizgi» ve strateji tesbit ediyorlar) yeni revizyonistler, selefleri gibi, emperyalizmin önünde secdeye varmaktadırlar. Onlara göre, «YUED», feodalizmi tasfiye eden ve milli ekonomiyi geliştirerek ülkenin ekonomik bağımsızlığını sağlayacak olan komprador burjuvazi (ve toprak ağaları diye eklenmelidir, zaten onlara göre toprak ağaları da «YUED»in itici bir gücüdür) tarafından, efendisi emperyalistlerin yardım ve izniyle emperyalist sistem içinde gerçekleşecektir: Emperyalizm şartları bu talebin («YUED») gerçekleşmesine uygundur, çünkü emperyalizm üretici güçlerin gelişmesinden yanadır, ileridir!

Oysa tersine komprador kapitalizmi milli ve ilerici bir karakter taşımaz. Bu, emperyalizmin gerici niteliğinin doğal bir sonucudur, türevidir. Komprador kapitalizmi, milli ekonominin bir unsuru olmadığı gibi; feodalizm, kölecilik gibi geri üretim ilişkilerini tasfiyeye yönelmez. Kendi gericiliğinin (ekonomik, siyasi vb.) kaçınılmaz ve işlevini yerine getirerek bütün diğer gericiliklerle birleşir, iç içe girer. Bu durumda o, nasıl olur da, ilerlemeyi, gelişmeyi, örneğin sömürüye dayanmayan ilişkiler gerçekleştirmeyi temsil edebilir? Feodal bağımlılık ilişkileri tasfiye edilmeden, bunların hiç değilse tasfiyesine yönelinmeden, demokratikleşme ve sosyal ilerleme doğrultusunda adım atılabilir mi?

Kuşkusuz komprador burjuvaziyle feodaller ve diğer gericiler arasındaki birliğin çıkış noktası, emperyalizmin gericiliğin kalesi olması ve bütün gericileri etrafında birleştiren karşı-devrimci bir merkez oluşturmastır. Emperyalist tekel ile, toprak rantı ve diğer imtiyazlara dayanan feodal ve ona bağlanmış ticari tekel (tefecilik, vb.) şüphesiz birbirine denk düşecek ve birlik içinde olacaklardır. (Oysa sanayi sermayesine dayanan rekabetçi kapitalizm, gelişmesini engelleyen tüm imtiyazları ve tekel durumlarını, feodalizm vb. lerini parçalamaya ve tasfiyeye yönelirdi.) Ve gerek Tito-Togliatti ve Kruşçev-Breinevlerin, gerekse «Üç Dünyacı» revizyonistlerin cevaplamaktan kaçındıkları (aslında cevaplıyorlar) soru şudur: Emperyalizmin uzantısı ve feodalizmle birleşen komprador kapitalizmi nasıl oluyor da emperyalizme karşı mücadele ediyor, onu geriletıyor, sömürüye dayanmayan ilişkilerin ve ilerlemenin itici gücü oluyor? Kompradorlar ve müttefikleri toprak ağaları emperyalizmi, sömürgeciliği vb. nasıl zayıflatıyorlar?

Komprador Burjuvazi ve Toprak Ağalarının «YUED»i: Yeni-Sömürgecilik

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, emperyalizmin geri ülkelerindeki dayanakları ve sosyal temelidir. Bunların milli ekonomiyi pekiştirmek, milli bağımsızlığı korumak ve geliştirmek gibi «özlemleri» köpek balıklarının karada yaşama «özlemleri» gibidir. Onların yaptıkları, geri ülke ekonomilerinin emperyalist ekonominin tamamlayıcı parçaları haline gelme-

lerinin ve emperyalist sömürünün gerçekleşmesinin aracılığıdır. Yani sıra, onlar, emperyalistlerin «siyasi bağımsızlığına sahip devletler görünüşü altında» milli bağımsızlığı ayaklar altına alan «sistemli hilelerinin» yardakçılarıdır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının «emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin az gelişmiş ülkeler üzerinde sürdürdükleri ağır sömürü zincirini kırmayı, emperyalizmin dayandığı temel olan eski iktisadi sistemi değiştirmeyi hedef aldıkları» şeklindeki «Üç Dünya»cı revizyonist tez, bütününü yeni-sömürgeciliğin savunulması ve desteklenmesidir. Bu, doğrudan ezilen halkların «emperyalist ağır sömürü zinciri» altında kalmaya devam etmesinin savunulmasıdır.

Emperyalizmin Uşakları Anti-Emperyalist Olamazlar

Birinci nokta, emperyalizmin uşaklarının ilericiliği, onların ulusal ve uluslararası planda sosyal ilerlemenin itici gücü oldukları meselesidir. Bugün Brejnevler Küba, Afganistan, Etopya vb. yöneticilerinin ilericiliğinin spekülasyonunu yaparken, revizyonist ÇKP yönetimi aynı şeyi daha yaygın olarak propaganda ediyor: Zaire, İran, Mısır, Şili vb. yönetimlerinin «emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı mücadelelerini» (!) ve «YUED'i kurma çabalarını» (!) göklere çıkaran yeni revizyonizmin yaydığı hayallerden bir kaçını görelim.

«Son yıllarda, Ürdün hükümeti ve halkı, ulusal bağımsızlıklarını koruma ve ulusal ekonomilerini geliştirme yolunda aralıksız çabalar sarfetmiştir.»

«Burma hükümeti, Başkan U Ne Win'in önderliğinde, uzun süredir bağımsız ve bloksuz bir dış politika izlemekte, öteki üçüncü dünya ülkeleriyle dostça ilişki ve işbirliğini geliştirmekte ve saldırı ve yayılma şeklindeki emperyalist ve hegemonyacı politikaya kararlı bir şekilde karşı çıkmaktadır.»

«Son yıllarda Filipin hükümeti, Başkan Marcos'un önderliğinde hegemonyacılığa ve kuvvet politikasına kararlı bir şekilde karşı çıkmış, öteki üçüncü dünya ülkeleriyle aktif olarak dostça işbirliği ilişkilerini geliştirmiş, devlet egemenliğini korumak, ekonomik haklarını ve çıkarlarını savunmak ve yeni uluslararası ekonomik düzenin kurulması için, aralıksız mücadeleler sürdürmüştür.»

Demokratik devrim aşamasındaki bu ülkelerde ulusal ekonominin geliştirilmesi ve emperyalist baskının en azından hafifletilmesi, kaçınılmaz olarak ve demokratikleşme ve sosyal ilerlemenin özünü teşkil ederek feodalizmin tasfiyesini (en azından buna yönelmeyi) gerektirirken ve örneğin Marcos Filipinlerin en büyük toprak ağasıyken, Ürdün Kralı Hüseyin ülkenin mutlak feodal, burjuva hakimiyken; emperyalizmin bu köpeklerinin ulusal ekonomiyi geliştirmelerinden ve milli bağımsızlığı koruyup geliştirmelerinden söz edilebilir mi? Bu iddia, emperyalizmin uşaklarının düzenini koruyarak ve onlara dayanarak, bu ülkelerde kendine göre hegemonyacı bir rol oynamanın ve onların ekonomik ve siyasi bağımsızlıklarının ayaklar altına alınmasının devamının amaçlanmış olmasından başka neyi gösterir? Peki bu «önderler», Marcos, Pinochet, Sah Rıza, Kral Hüseyin vb.; bunlar, «YUED'i «emperyalizme karşı mücadele» (!) içinde nasıl kuracaklar? Yeni bir hegemonyacı, emperyalist bir süper devlet olma sevdasındaki yeni bir gücün «esit ve sömürüye dayanmayan» boyunduruğunun uşaklığını üstlenerek mi?

Ya Kruşçev'den sonra revizyonist ÇKP yönetiminin de önünde diz çöküp yoldaş payesi vererek «sosyalist» ilan ettikleri Tito'nun «anti-em-

peryalist» mücadelesine (!) ne demeli? Revizyonistlerin karşılıklı birbirlerini aklama yarışında «sosyalist» ilan ettikleri **Tito**, bırakalım «sosyalist» liği, bir anti-emperyalist dahi değildir. O, emperyalizmin, özellikle Amerikan emperyalizminin çürümüş, kokuşmuş bir destekçisi ve ajanıdır. O, emperyalizmin yıkılması bir yana, zayıflatılmasına bile değil; aksine güçlendirilmesi, proletarya ve ezilen halklar ve milletler üzerindeki emperyalist boyunduruğun, sömürgeciliğin ve özellikle yeni-sömürgeciliğin korunması ve pekiştirilmesi davasına adanmıştır kendini.

Revizyonist dönek ve ajan **Tito** kliği Arnavutluk'ta casusluk ve yıkıcılıkla başladığı karşı-devrimci faaliyetini Macaristan karşı-devrimini açıkça destekleyerek, bununla da kalmayıp bu eylemin teorisyenliği görevini üstlenerek her şeyden önce Yugoslavya'yı emperyalist pazarın bir parçası haline getirerek sürdürdü. AEP MK, 1961 tarihli SBKP MK'ne mektubunda **Tito** ile ilgili olarak, sonradan ÇKP MK'nin de katıldığı şu tesbiti yapıyordu :

«**Tito** revizyonist kliği 1948'den günümüze kadar Yugoslavya'ya ekonomik ve askeri yardım şeklinde verilen milyarlarca dolarla, Atlantik ittifakının bir uzantısından başka bir şey olmayan Balkan Paktiyla, ve aynı şekilde, sosyalist ülkelere ve yeni özgürlüğüne kavuşmuş veya halâ sömürgeciliğin pençesinde inleyen halklara karşı yürütülen bölücülük ve komploculuk politikasıyla bağlı olduğu Amerikan emperyalizminin hizmetine gittikçe daha açık bir şekilde girdi.» (33)

«Üç Dünya»cı revizyonistler «bloksuz ülkelerin önderi» olarak lanse ettikleri **Tito**'nun izlediği «bloksuzluk» politikasının tümüyle anti-emperyalist bir politika olduğunu söylüyor ve **Tito**'nun «emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı mücadelesini» övüyorlar.

Tito'nun «Bloksuzluğu», Amerikan Emperyalizminin Yayılmasına Hizmet Ediyordu

Genel olarak «Bloksuzluk» demagojisi ve bunun anti-emperyalizmle bir ilişkisi olmadığı üzerinde durmuştuk. Peki özel olarak, **Tito**'nun «bloksuzlukçuluk»unun anlamı nedir? Enver HOCA yoldaş bunun üzerinde daha 1964'de (ve önceden de) durmuştu :

«..Arkasında kendisini yöneten ve yardım eden büyük bir emperyalist gücün -Amerikan emperyalizmi- bulunduğu Titoculuk iktidardaki modern revizyonizmin önemli bir bölümünü oluşturmaktadır. **Tito** kliği uluslararası komünizmin içinde ABD emperyalizminin sesidir. Amerikan emperyalizmi, dolarla satın aldığı ajanının -Titocuların- doğrudan eylemleri sayesinde sosyalizm kampını sabote etmeye, uluslararası komünist ve işçi hareketini yozlaştırmaya çalışmaktadır. N. Kruşçev, **Tito** grubunu desteklemiş, güçlendirmiş ve bugün olay çıkartan güçlü ideolojik ve siyasal bir ortak haline getirmiştir. Çünkü, bütün revizyonist saflarda kanunları yapan sadece Kruşçevciler değildir. Titocular da bu görevi üstlenmişlerdir. **Tito** kliği revizyonist saflardaki çelişkileri körükleyip artırmaya çalışmakta ve böylece kendi çıkarları açısından Kruşçev grubunun ortakları üzerindeki hakimiyetini zayıflatmak istemektedir. **Tito** kliği, bir yanda Kruşçev grubu diğer yanda da revizyonist grupların Marksizm-Leninizme geri dönmeyip kendilerine sığınmalarını sağlamaya çalışmaktadır. **Tito**, COMECON içindeki revizyonistleri, Kruşçev grubu karşısında olabildiğince fazla ekonomik bağımsızlık kazanmaya itmektedir. Kendisi 'yardım' edecek ve kredi sağlayacak durumda olmadığı için, bu grupları Batıdan 'yardım' almaya, Yugoslavya örneğinde olduğu gibi, Amerikan dolarları ile 'sosyalizmi inşa etmek' ve emperyalistlerle ilişkileri geliştirmeye zorlamaktadır.» (34)

Kısacası, Tito Rusyaya karşı «bağımsızlık» mücadelesinde Amerikan emperyalizminin safındadır. O, revizyonist kamp içinde «bağımsızlık» eğilimlerini tahrik edip güçlendiren ve Rusya'dan uzaklaşma eğilimleri gösterenleri başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere Batıya bağlamaya çalışan bir Amerikancı ileri karakol komutanıdır.

Öte yandan o, özellikle son yıllarda Ruslarla da arasını ileri ölçüde düzeltme yolundadır. Brejnev ile karşılıklı işbirliği ve dostluktan, «dünya barışı» (!) ve «detant»tan söz ederek halklarının kanıyla dolu kadehleri tokuşturmaktadır. Son Belgrat «Bloksuzlar» zirvesinde Amerikan yanlısı yönetimlerin ve «Üç Dünya»cıların Küba'ya yönettikleri saldırı ve onun «Bloksuzlar» arasından atılması önerilerini yumuşatan ve Küba'nın koruyucu meleşti pozuna giren de odur.

Dolar ve rubleye dayanan «bağımsızlık» mücadelesi, anti-emperyalizm... Bu, «Üç Dünya»cı revizyonizmin yaratmaya çalıştığı hilkat garibesidir.

Emperyalizmin Uşaklarının «İlericiliği» Demagojisi, Emperyalizmi «İlerici» Göstermektedir.

«Üç Dünya»cı revizyonizmin, emperyalizmin teorisinin ırzına geçtiği ikinci nokta, emperyalizmin uşaklarının ilericiliğinin de çıkış noktası olan emperyalizmin tabiatının değiştiği, ilericileştiği tezidir.

Komprador ve feodallerin, faşist ve gericilerin ulusal ekonomi ve siyasal bağımsızlığı geliştirilip pekiştirdikleri, «YUED»i kurmak için mücadele ettikleri safsataları, kendi basına, emperyalizmin ilericiliği anlamına gelir. Çünkü emperyalizme ilericilik madalyası takmadan, uşaklarına takamaz.

Emperyalizm geri ülkelerde feodal ve gerici diğer bağımlılık ilişkilerinin ortadan kaldırılmasından, üretici güçlerin gelişmesinden ve ulusal ekonominin güçlenmesinden mi yanadır? Emperyalistler bu özelliklere sahip olmadan, kompradorlar, Yugoslav kapitalistleri gibi emperyalizmin uzantıları, faşistler bu özelliklere sahip olamazlar.

Kapitalizme göre tarihi açıdan geri üretim ve bağımlılık ilişkilerinin tasfiyesine aırılmeden ekonomik ve sosyal ilerlemenin sağlanamayacağı yeteri kadar açıktır. Geri ülkeler hakim sınıfları, gericiler, böyle bir bağımsızlık ve ilerleme yoluna giriyorlarsa, bunun neden ve itici gücü, ancak ve yalnızca, efendileri emperyalistlerin ilericiliği, örneğin «yukarıdan aşağıya demokratik devrim», «Prusya tipi kapitalist gelişme», ya da «üretim aletleri üretiminin daralan pazarları genişletmek için geliştirilmesi» «yanlısı olmaları (!) olabilir. Üretici güçleri geliştiren, ilerici emperyalizmi! Ne güzel! Devrime gerek yok!

Diğer yandan, geri ülkelerin komprador, feodal, emperyalizmin işbirlikçisi hakim sınıflarının, sanki hayatıyet (feodalizm ve daha gerç ilişkiler açısından yaşamını sürdürme, ve emperyalizm tarafından desteklenme, komprador kapitalizmi açısından bizzat finans kapital temelinde emperyalizmin uzantısı olarak ortaya çıkma ve gelişme, İspanya, Portekiz gibi ülkeler kapitalizmi için emperyalizmle bütünleşme ve ona bağlanma.) nedenleri, bu ülkelerde emperyalist sömürünün gerçekleşmesine aracılık ve ülkenin emperyalist pazarın bir parçası haline gelmesine hizmet ve yarıdakılık değilmiş gibi; «emperyalizmin dayandığı temel olan eski iktisadi sistemi değiştirmeyi hedef alması» safsatası da, doğrudan emperyalizmin ilericiliğinin bir sis perdesiyle örtülü olarak savunulmasından başka bir

şey olamaz. «Emperyalizmin dayandığı temel olan iktisadi sistemin» unsurları, gerçik ülkelerdeki aracılari, bu sistemi ortadan kaldıracak! Bu, kendi sistemini, kendi koynunda beslediğı yılanlar aracılığıyla, emperyalizmin kendisinin ortadan kaldırması demektir. Bu, emperyalizmin kendi kendine ekonomik hayata hükmetmekten vazgeçtiğı; Kautskist ilerici «ultra-emperyalizm» şaşkınlığının, «ileri emperyalizm» eliyle, **hem de** emperyalizmin çelişmelerini, örneğın emperyalizmle ezilen uluslar arasındaki çelişmeyi yok ederek (!) gerçekleşmekte olduğunun savunulmasıdır.

«Üç Dünya»cı revizyonistler, bu görüşleri, «ikinci dünya» adını verdikleri emperyalistler açısından açıkça, Amerikan emperyalizmi açısından ise utangaç ve nispeten üstü örtülü olarak savunuyorlar. (Amerikan uşaklarını yüceltmelerine ve Amerikan emperyalizmini bir barış faktörü olarak görmelerine bakılırsa, ki bakılmalıdır, oldukça acık sözlüdürler.)

Bugün için belirli emperyalistleri emperyalist olmaktan çıkarma bir «günlük çıkar» meselesidir. Ülkelerini yeni bir emperyalist süper devlet haline getirmeye azmeden ve hegemonyacı büyük devlet çizgisi izleyen ÇKP yönetiminin elinde Çin'in «milli» çıkarları gerektirdiğinde diğer bir emperyalist gücün (örneğin Sovyetler Birliği'nin) emperyalist olmaktan çıkarılarak, bir başka gücün «en tehlikeli, en saldırgan» vs. düşman seçilemeyeceğinin hiç bir garantisi yoktur. Ve zaten önemli olan, emperyalizmin emperyalizm olmaktan çıkarılması, tümüne olmasa bile bazı emperyalistlere dayanılmasıdır. Ve bu yapılmaktadır.

Avrupalı Emperyalistlerin «İlericiliğı» ve Togliatti

«ikinci dünya» denilen emperyalistleri açıktan ezilen halkların kurtuluşunun gerçekleşmesinde yardımcı bir güç «son tahlilde sosyalizmin gücü» ilan ettiler. «ikinci dünya kazanılabilecek bir ara aüçtür» demekle kalmadılar, «ikinci dünya ülkeleri... gelişmekte olan ülkelerle eşit, ilişkiler kurmaya yöneliyorlar» görüşünü ileri sürebildiler. «YUED»i, geri ülkeler gericileri «ikinci dünya» emperyalistleriyle birlikte kuracaklardı. Zaten birinden birj yalnız başına kuramazdı, birlikte kurmaları doğaldı; ama kuracakları şey «yeni» bir şey olmayacaktı, zaten böyle bir düzende yaşıyordu.

Togliatti, emperyalizmin ekonomik ve siyasi egemenliğini garanti altına almak için yeni-sömürgeciliğe başvurmasını ve geleneksel uluslar arası sömürü ilişkilerini yeni biçimler altında sürdürmeye çalışmasını göklere çıkararak, ABD emperyalistlerinin şahsında emperyalizmi övgüler düzmüşü:

«Yeni Başkan (ABD Başkanı-PARTİ BAYRAĞI) bir yandan emperyalizmin ekonomik ve siyasal egemenliğini güvence altına almak için yeni stratejiler saptarken, bir yandan da uluslararası ilişkilerde daha uzlaşmacı bir tavır takınmakta ve geleneksel sömürü ilişkilerinden vazgeçme eğilimi göstermektedir.» (35)

Togliatti, emperyalizmin, onu emperyalizm olmaktan çıkaracak **ikili eailim** gösterdiğini savunmustu: Ekonomik ve siyasi egemenlik eğilimi ve ikincisi uluslararası sömürü ilişkilerinden vazgeçme eğilimi.

Üç dünyacı revizyonistler, «ikinci dünya»yı bir ara aüç olarak; halâ bir ölçüde sömürgeciliğı devam ettiren ve «üçüncü dünya»yı vâmalayan bir güç olmaya devam ederken, bir yandan da geri ülkelerle eşit uluslar-

arası ilişkiler kurmaya yönelen ve bunu bütünüyle gerçekleştirebilecek bir güç olarak görmüyorlar mı?

«İkinci dünya ülkelerinin üçüncü dünya ile emperyalist sömürü ilişkileri vardır. Hatta bazılarının sömürgeleri bile bulunmaktadır. Ancak... ikinci dünya ülkeleri... gelişmekte olan ülkelerle eşit ilişkiler kurmaya yöneliyorlar.»

Bu aydınlıkçı şarlatanlıkla Togliatti'nin hastalıklı görüşlerinin ne farkı var? Ya baş teorisyenlerinin yediği herzeye ne demeli:

«Elbette bazı ikinci dünya ülkelerinin, pek çok üçüncü dünya ülkeleri üzerindeki kökleşmiş sömürü ve denetimlerinden kolay kolay vazgeçemeyeceklerini görmek gerek. Üçüncü dünyanın ikinci dünya ile eşitlik ve karşılıklı yarar temeline dayalı ilişkiler kurması uzun ve zorlu bir mücadele ile gerçekleşecektir.»

Örneğin Avrupalı emperyalistlerle geri ülkeler arasındaki ilişki açısından yeni-sömürgeci «yapısal reformlar»ı savunarak emperyalizm ile ezilen ulus ve halklar arasındaki çelişmeyi reddeden Togliatti, «üç dünyacı» revizyonistlerin fikir babalarından biri değil midir? Yaşasaydı, onların Togliatti'nin önünde diz çökmeleri de kaçınılmaz değil miydi?

«Üç dünyacı» revizyonistler, bir defa, tekellerle, emperyalistlerle birlik halinde «YUED»nin gerçekleştirilmesini salık verip, bu işe giriştiklerinde (bu aslında emperyalistlerle işbirliği ve rekabet içinde hegemonyacılığa girişmek demektir); artık hangi emperyalistlerle ve ne ölçüde birlik olacaklarını «piyasa» belirlemektedir. Bugün şununla, yarın diğeriyle ama yapılan işin özü aynıdır: emperyalizmle, tekellerle birlik ve bütünleşme...

«Birleşilebilecek» Yeni Bir Güç: Amerikan Emperyalizmi.

«Üç dünyacı» revizyonistler, sözde mücadele edilmesi için hedef gösterdikleri Amerikan emperyalizmini de, pragmatik anlayışın doğal sonucu olarak «birleşilebilecek bir güç» ve «YUED»in gerçekleştircileri arasında sokmakta gecikmediler. İlk önceleri uşaklarını destekleme aracılığıyla bunu yaparken, gittikçe daha da açık oynuyorlar:

«Sömürgecilik sistemi çözülmüştür. Sahneye ilk çıkan süper devlet ABD emperyalizmi tarihi bir yenilgiye uğramıştır...»

Yeni-sömürgeciliğin bu «tarihi» aklanması, ABD emperyalizminin TARİHİ bir yenilgiye uğradığı iddiasıyla (tekeller mi ortadan kalktı, Amerikan emperyalizmi yıkıldı mı?!) birleştirilince ortaya çıkan nedir? ABD, emperyalist olmaktan çıkmıştır! Uluslararası yağmacılık yapmaktadır! Birleşebilir bir güçtür!

Daha açık ifadeler mi? İşte:

«...Üçüncü ve ikinci dünya ülkeleri ve halkları... hegemonyacılığa karşı mücadeleyi sonuna kadar sürdürmek için birleşilebilecek bütün güçlerle birleşmelidir.»

Bugün için «üç dünyacı» revizyonizmin bütün mücadelelerini Rus emperyalizmine yönelttiği şartlarda «ikinci ve üçüncü dünyanın birleşileceği bütün güçler» kim olabilir? Geriye bir tek «Birinci dünya» kalıyor, ve Rusya'ya yönelen bir cepheye ancak ABD emperyalizminin dahil olabileceği açık değil mi?

Bir başkası :

«İkinci dünya ülkeleri... için aralarındaki birliği güçlendirmek ve ortak düşmana karşı mücadeleyi ilerletmek için üçüncü dünya ve öteki muhtemel mütte-

fiklerle olan birliklerini güçlendirmek zorunludur.»

Bu «muhtemel müttefik»in ABD emperyalizminden başkası olması, bu revizyonist teorisinin doğası gereği imkânsızdır. ABD emperyalizmi ve «ikinci ve üçüncü dünyalar»ın birleşik cephesi... «YUED» böyle gerçekleşecektir!

SÖMÜRGEÇİLİĞİN ŞİRİNLEŞTİRİLMESİ VE EMPERYALİZMLE BİRLİK

Revizyonizmin gelişme süreci içinde büründüğü çeşitli biçimler; Bernsteincilik, Kautskizm, Togliatti-Tito-Kruşçev tipi revizyonizm vb., değişik gerekçelerle de olsa, emperyalizmin, sömürgeciliğin şirinleştirilmesi ve ezilen halkların emperyalizme peşkeş çekilmesi konularında tam bir anlaşma içinde olmuşlardır.

Sömürgeciliği Kabullenen Bernstein

Van Kol'un «sömürgeci reformlar» tezinin fikir babası olan Bernstein (o aynı zamanda bu tezi azgınca savundu) «'sosyalist kolonici politika' nın kabul edilmesi gerektiğini», «radikallerin (komünistleri kastediyordu-PB) bu konuda kısır ve olumsuz bir tavır aldıklarını... reformların önemini kavramadıklarını» vb. ileri sürüyordu. Kabul ettirmeye çalıştığı, kuşkusuz, reformların reddedilmesi gerekçesi ardında (ki komünistler bunu reddetmiyorlardı) emperyalist yeni tedbirlerin şirinliği, sömürgeciliğin meşruluğu, «uygarlık» olduğu vb. idi. Ve Lenin tarafından şöyle eleştirildi.

«...tartışmanın kaynağı, burjuvazinin uyguladığı vahşet ve yağmacılık politikasının yeni yöntemler altında uygulanmasının açıklanıp açıklanmaması temeline dayanıyordu. Kongrede (2. Enternasyonal Stuttgart Kongresi, -1907-PARTİ BAYRAĞI) o sırada yürütülen kolonyal politikanın tartışılması eğilimi iyice kuvvetlendi. Ki bu politika doğrudan doğruya ilkel toplumların köleliğini sürdürme esasına dayanmaktaydı. Burjuvazi gerçekte, köleliğin sürdürülmesi yolunda ve 'uygarlaştırma' maskesi altında eşi görülmemiş bir vahşet ve zulüm uygulamakta, 'uygarlık, yolunda ise frengi ve içkiyi yaygınlaştırmaktan başka bir şey yapmamaktaydı. Bu durum karşısında sosyalistler de bir takım kıvırtmacalarla bu çeşit bir sömürge politikasını kabul edecekti! Bu tavır burjuvazi karşısında mücadeleden kaçmaktan başka bir şey değildir. Bu, proletaryayı burjuva ideolojisine, burjuva emperyalizmine, boyun eğdirmek için atılmış bir adımdır.» (36)

Yeni doğmakta olan kapitalist emperyalizmi ve onun sömürgeciliğini şirinleştirip aklayan Bernstein de, Avrupa ve ABD vb. ni aklayıp, ezilen halkların onlarla birlikte «YUED»i kurup, sömürgeciliği ve eşit olmayan ilişkileri kökten tasfiye edeceğini iddia eden «üç dünyacı» teorisyenler arasında ne fark var! Fark, ikincilerinin arsızlığı ve cesaretlerinin daha geliskin olmasında ve Bernstein'in «reformlar» dediği şeyleri «sömürgeciliği kökten tasfiyeyi sağlayacak» «devrim» (!) olarak göstermelerinde değil midir?

Kautskistler, «YUED» ve Emperyalizm

Lenin'e göre, sömürgelerde reformları yücelten Kautskistlerin de bu konudaki görüşleri şöyle :

«...günümüzdeki Kautskistler hammaddelerin 'pahalı' ve 'tehlikeli' bir sömürge politikası olmadan da, serbest pazarlardan sağlanabileceğini; hammadde arzı-

nın genel olarak tarım şartlarında yapılacak basit bir 'islah' işlemiyle artırılabilceğini ileri (sürüyorlardı).» (37)

Hammaddelerin, örneğin emperyalist «dünyanın sendikası» OPEC vb. örgütleri eliyle, «eşit ilişkiler» (!) çerçevesinde «serbest pazarlardan sağlanabileceğini», «eşit ilişkiler»le örneğin ABD ve AET mali sermayesinin tekелci ilişkilerinin bağdaşabileceğini ileri süren «üç dünyacı» revizyonistlerin Kautsky'nin izini sürdükleri açık değil mi?

Tarımın «islahı» da, tekелci azami kârın gerçekleşmesinin zorunlu kıldığı belli bir kapitalist gelişme değil de -bu zaten emperyalizmin tabiatı gereğidir- tarımda geri üretim ilişkilerinin (örneğin feodal ilişkilerin) kaldırılması şeklindeki ilerici emperyalizm yaverlerinin Kautsky ve Hua-Teng kliğindeki ortak belirtisi değil midir? «Tekelci olmayabilen, kaba kuvvete başvurmayaabilen, fetih politikası gütmeyeabilen» (38) tekeller; bu yeni revizyonizmin Kautsky ile birlik noktasıdır: İlerici emperyalizm!

«Barış İçinde Birarada Yaşama»

Ve «İkili Eğilime Sahip Olan» Emperyalizm Sınırları İçinde Eşitlik ve Bağımsızlık; Togliatti ve Kruşçev

«İtalyan Komünist Partisinin 10. Kongresine Sunulan Tezler» de Togliatti ve çetesi şunları söylüyordu.

«Sosyalist ülkelerin ve en başta Sovyetler Birliği'nin, yönetici burjuva sınıflarını, insanların ve halkların, özgürlüğe, refaha, bağımsızlığa, insan kişiliğinin tam olarak geliştirilmesine ve kişiliğe saygıya ve devletlerin barış içinde işbirliği yapmalarına yönelen bütün özelemlerini gidermeye yeterli bir ekonomik ve sosyal düzenin kurulması için mücadeleye çağırmaları.» (39)

Kruşçev de, o sıralarda benzer demeçler veriyordu :

«Tam ve genel silahsızlanma, ekonomileri henüz gelişmemiş olan ve kendilerinden daha gelişmiş ülkelerin yardımını gereksiyen ülkelere yardım etmek için yepyeni fırsatlar yaratacaktır. Büyük devletlerin askeri harcamalarının sona ermesiyle serbest kalan paranın ufak bir bölümü bile böyle bir yardıma ayrılırsa, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin ekonomik gelişmesinde yeni bir çığır açılmış olurdu.» (40)

Ve Kruşçev sömürgeci güçlerin «vicdanlarına» çağrı yaparak şu demeci verdi:

«Şimdi, Batılı ülkelerin, geçmişte sömürgeci egemenlikleri altında bulunan halklara, talan etmiş oldukları zenginliklerin en az bir kısmını geri vermeleri çok yerinde olacaktır.» (41)

Değişik sosyal düzenlere sahip devletlerin barış içinde işbirliği yaptıkları, bütün insanlığın, uluslararası proletarya yanında ezilen halkların, özgürlük, refah ve bağımsızlığa kavuştukları, uluslararası burjuvazi, emperyalizm ve sömürgecilerle birlikte barış içinde yaşayabildikleri yeni bir «ekonomik ve sosyal düzen»!! Emperyalizm şartlarında ve emperyalistlerle elele gerçekleştirilecek böyle bir düzen, Togliatti ve Kruşçev'in yaydığı bir hayal olmaktan öteye gidemedi. Şimdi aynı hayali, hegemonyacılığa yönelttikleri sosyalist Çin (elbette kapitalistleşme yoluna girmiş bulunmaktadır) ile hem «ikinci dünya» dedikleri emperyalistler ve hem de Amerikan emperyalizminin «barış içinde bir arada» yaşayacakları ve yaşadıkları yolunda «teori geliştiren» «üç dünyacı» revizyonistler yayıyorlar.

Onlar «YUED»in bu emperyalistlerle birlik içinde gerçekleşebileceğini ileri sürüyorlar. Bununla da kalmıyorlar, «üçüncü dünya ülkeleri» dedikleri geri ülkeler halklarının da emperyalistlerle birlik içinde, «barış içinde bir arada» yaşayarak «özgürlüğe, refaha ve bağımsızlığa» kavuşabileceklerini, kavuşmakta olduklarını; bu yolla uluslararası alanda eşit ilişkiler kurulabileceğini ve kurulmakta olduğunu va'zediyorlar.

Togliatti de Amerikan emperyalizminin ikili eğilime sahip olduğunu; bir yandan ekonomik siyasi egemenliğini güvence altına almaya çalışırken diğer yandan geleneksel uluslararası sömürü ilişkilerinden vazgeçme eğilimi gösterdiğini söylüyordu. Ama, ona göre, buna rağmen «yeni bir ekonomik ve sosyal düzen» kurulabilirdi! «İkinci dünya»yı aynı ikili eğilime sahip olarak değerlendiren «üç dünyacı» revizyonizme göre de, «YUED», buna rağmen, ezilen halklarla Avrupalı emperyalistlerin (ve aslında «ikinci dünyaya» katmış bulundukları ABD emperyalizminin de) «barış içinde bir arada» yaşaması yoluyla gerçekleşebilecektir! «Uzun ve zorlu mücadele»yi gerektirmesine rağmen, «üçüncü dünyanın ikinci dünya ile eşitlik ve karşılıklı yarar temeline dayalı ilişkiler kurması» sağlanabilecektir. Amerikan emperyalizmi açısından, bu, daha «uzun ve zorlu bir mücadele»yi gerektirecektir; ama bu da, olacaktır!

Emperyalistler, özellikle «ikinci dünya» emperyalistleri, «üçüncü dünya»yı sömürmeye devam ediyorlar; ama, «üçüncü dünya» ile eşit ilişkiler kurdukları, ya da Kruşçev'in deyimiyle ellerindeki «paranın ufak bir bölümünü bile böyle bir yardıma» ayırdıkları ölçüde «YUED»nin kurucuları arasına katılıyorlar. «Üç dünya»cıların «barış içinde bir arada yaşama» teorisyenlerinden eksiği yok, fazlası vardır. Kruşçev, «Batılı ülkelerin, geçmişte sömürgeci egemenlikleri altında bulunan halklara, talan etmiş oldukları zenginliklerin en az bir kısmını geri vermeleri çok yerinde olacaktır», böylece «Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinin ekonomik gelişmesinde yeni bir çığır açılmış olacaktır» diyor ve gelecek üzerine hayaller yayıyordu. Üç dünyacı revizyonizm ise, bunu geleceğin değil, günün bir meslesi, gerçekleşmekte olan bir şey olarak va'zediyor; emperyalistlerle geri ülkeler arasında eşit ilişkilerin kurulmakta olduğu fetvasını veriyor.

Modern Revizyonizm ve Geri Ülkelere Emperyalistlerle «Birlikte Müdahale»: «YUED»e Giden Bir Yol.

Togliatti-Tito-Kruşçev düşman kardeşler çetesi, yeni «sosyal ve ekonomik düzenin» emperyalistlerle birlikte kurulacağını söylemelerinin yanında, geri ülkelere «ortak müdahale»nin de bunun yolu olabileceği üzerinde durmuşlardı. Ocak 1965 de Zerri Popüllit, modern revizyonistlerin bu görüşünü aktarmalarla şöyle ortaya koymuştu:

«Revizyonistler, 'sömürge idaresinin hemen hemen tümüyle ortadan kalktığı'nı, 'yalnızca 50 milyona yakın kişinin halâ sömürge idaresi altında olduğunu' bugün dünyada emperyalizmin artık hiç bir nüfuz alanı kalmadığını ileri sürüyorlar. (Üç dünyacılar da aynı görüşleri yaymıyorlar mı, «Aydınlık» revizyonist çetesi bunu istatistiklerle ispatlamaya çalışmadı mı ve onlar hemen bütün geri ülkeleri bağımsız ülkeler olarak görmüyorlar mı!-PARTİ BAYRAĞI) Bugün milli kurtuluş hareketinin ana görevinin, emperyalizme karşı eski ve yeni-sömürgecilğe ve bunlara hizmet edenlere karşı mücadele etmek değil, fakat 'iktisadi bağımsızlığı güvence altına almak ve sağlamlaştırmak' olduğunu söylüyorlar. (Üç dünyacılar da «YUED» safsatasıyla aynı şeyi açıkça savunmuyorlar mı!

-PARTİ BAYRAĞI) Onlara göre, bu bölgelerin halkları 'barış içinde bir arada yaşama', 'tüm ve toptan silahsızlanma' yoluyla (işte burada yeni revizyonistlerin hakkını yemeyelim; onlar Rus emperyalistleri dışında bütün emperyalistlerin ve uşaklarının silahlanmasını, militarizmi savunuyorlar!-PARTİ BAYRAĞI), 'yalnızca sosyalist ülkelerin değil, fakat aynı zamanda ileri kapitalist ülkelerin de (onlar da, tıpkı üç dünyacı revizyonistler gibi, emperyalist' demek ayıp olacağı için, 'ileri kapitalist ülkeler' terimini kullanıyorlardı-PARTİ BAYRAĞI), Birleşmiş Milletler Örgütü'nün yardımınıyla ve bu gibi şeylerle tüm kötülüklerden kurtulacaktır. Bu yalanların yayılması halkların kurtuluş davasını tehlikeye düşürmektedir.» (42) (a.b.ç.)

Bugün örneğin Zaire'de tüm Batılı emperyalistler ve tasmalı bazı uşaklarıyla birlikte, yalnızca müdahaleyi savunmakla kalmayıp, ortak müdahaleye katılan üç dünyacı revizyonistler, her halde «uluslararası eşit ilişkileri» ve «YUED»i gerçekleştirmenin önemli bir adımını atmış olsalar gerek. Yine kuvvet politikası ve büyük devlet şövenizmine başvurarak Viyetnam ile Kombaçya arasında «eşit ilişkiler» kurulmasını amaçlamış olmalılar.

Togliatti'nin «yeni bir dünya düzeni»nin, «yeni bir ekonomik, sosyal düzen»in, «'barış içinde bir arada yaşama' yoluyla, sosyalizmle kapitalizm sistemleri arasında ve **ezilen uluslarla ezen uluslar arasında** uzlaşmaz çelişmelerin varolduğu bir 'dünya yapısını' değiştirmenin ve emperyalizm ve gericiler halâ varoldukları halde, bütün savaşları ortadan kaldırarak 'savaşırsız bir dünya'yı gerçekleştirmenin mümkün olduğu» (43) (abç) anlamına geldiğini 1962 Aralık ayında belirten ÇKP, yine bu Togliattici tezi ile ilgili olarak şunları söylüyordu:

«Ezilen bir ulus ya da halk için mesele, emperyalizmin ve gericilerin egemenliğine son vermek için devrimci bir mücadeleye girişmektir; emperyalizm ve gericilerle bir arada yaşamak meselesi değil, olamaz da.» (44) (a.b.ç.)

«Birlikte müdahale» konusunda ise şu görüşleri ileri sürüyordu:

«Daha şaşırtıcı olan nokta, Togliatti ile önceki bazı kişilerin, uluslararası alanda işbirliği fikrini, geri kalmış bölgelere 'birlikte müdahale'yi kapsayacak biçimde genişletmeleridir. Bu kişiler, 'değişik sosyal yapılara sahip devletlerin' geri kalmış bölgelerin ilerlemesini sağlamak için, karşılıklı işbirliği yoluyla 'birlikte müdahale' edebileceklerini söylüyorlar. Açıktır ki, böyle konuşmak, yeni-sömürgecilik yararına hayaller yaymak demektir. **Biçimi ya da kalıbı ne olursa olsun, emperyalizmin geri kalmış bölgelere karşı izlediği politika bir sömürgeci yağma politikası olmaktan öteye geçemez ve bu hiç bir zaman geri kalmış bölgelerin ilerlemesini amaçlayan bir politika olamaz...** sosyalist ülkelerin, emperyalistlerin geri kalmış ülkelere karşı izlediği sömürgeci politikaya destek olmaları ve hele bu bölgelere onlarla 'birlikte müdahale' etmeleri asla düşünülemez. Böyle davranmak, proleter enternasyonalizmine ihanet, emperyalizmin ve sömürgeciliğin çıkarlarına hizmet etmek olur.» (45) (a.b.ç.)

Örneğin Zaire'ye yalnızca Fransız-Belçika emperyalistleri gibi «ikinci dünya» emperyalistlerinin değil, Amerikan emperyalizminin de müdahalesini ve izledikleri emperyalist sömürgeci politikayı destekleyen yeni revizyonist ÇKP yönetimi, siyasal desteğin yanında, uzman ve askeri malzeme göndermekle bu müdahaleye katılmıştır da. Amerikan, Fransız, Belçika emperyalizminin «biçimi ya da kalıbı» ne ola? Onlar, Zaire'nin «iler-

lemesini amaçlayan bir politika» mı izlediler? Revizyonist ÇKP yönetimi, «proleter enternasyonalizmine ihanet, emperyalizmin ve sömürgeciliğin çıkarlarına hizmet etmek» durumundadır.

Hiç bir Marksizm döneği emperyalizmi şirinleştirme hayallerini gerçeğe dönüştüremeyecektir. Çünkü emperyalizmin tabiatı değişmemiştir. Emperyalizm, yıkılmadıkça değişmeyecektir, ancak ona köpekliğe başlayanlar köpekleşebilirler. Bu onların bileceği iştir.

Kruşçev ve Ulusal Kurtuluş Savaşlarını Destekleme Demagojisi

Emperyalizmin ilericileşip, eşit ilişkilerden yana olacak kadar şirinleştiğini iddia edip emperyalizmin uşaklarına övgüler düzenler, onların uluslararası alanda sömürüye dayanan eşitsiz ilişkileri tasfiye etme yeteneğinde olduğunu haykıranlar, yüzlerini maskeleyebilmek için, «ulusal kurtuluş savaşları»ndan ve bunları desteklediklerinden de söz ediyorlar. Emperyalizmle birliklerini yüksek sesle ilan edenler ve uzattıkları el Carter tarafından «Çinliler bütün dünyaya dostluk elini uzatıyorlar, bu el geri çevrilmemelidir» sözleriyle sevinçle sıkılanlar, nasıl ulusal kurtuluş savaşlarından yana olabilirler? Marcosları, Şah Rızaları önder gösterenler ezilen halkların yanında olabilirler mi? Nerede yerli gericileri ve emperyalistleri değil de, ezilen halkları destekliyorlar, bir tek örnek gösterebilirler mi? Onlar, ancak, kendi hegemonyacı emellerine de uygun olarak, emperyalistler arasındaki mücadeleden, kendilerinin ve müttefikleri emperyalistlerin çıkarlarının gerçekleşmesi için, ezilen halklar ve ulusların mücadelesini kaldıraç olarak kullanabilirler ve bu mücadelenin yozlaşarak bir emperyalistin yedeği haline gelmesinin aracı olabilirler. Ve «ulusal kurtuluş savaşlarını destekliyoruz» lafı gerçekleri görebilen hiç bir kimseyi aldatamaz.

Kruşçev de bu ipte oynamaya çalışan bir cambazdı. Ve şöyle diyordu:

«Emperyalizm ve sömürgecilik varolduğu sürece, ulusal kurtuluş mücadeleleri olacaktır. Bunlar devrimci mücadelelerdir; sömürgeciler halklara bağımsızlıklarını gönül rızasıyla vermedikleri için, bu gibi mücadeleler yalnızca kabul edilmekle kalmazlar, hatta bunların önüne de geçilemez. Bu nedenle, halklar özgürlüklerini ve bağımsızlıklarını ancak, silahlı mücadele de içinde olmak üzere, mücadele yoluyla kazanabilirler.» (46)

Emperyalistleri ortak müdahaleye davet eden, onlara geri ülkelere yardım etmeleri için çağrı yapan Kruşçev'in bu sözlerine kim inanır. (Ayrıca o, «silahlı mücadele»yi de sözde içine katmakla birlikte, sömürgecilik zaten tasfiye edilmiş bulunduğu (!) ve sorun ekonomik bağımsızlığın pekiştirilmesi olduğu (!) için -bu da zaten «barış içinde bir arada yaşama» yoluyla elde edilecek (!)- genel bir «mücadele»den bahsediyor. Ve bunun emperyalizmin yedeğinde bir «mücadele», hele bugün özel olarak Rus emperyalizminin yedeğinde bir «mücadele» olduğundan kuşku olmasa gerek.)

Üç dünyacı revizyonistler de, ulusal kurtuluş savaşlarını, ancak, Kruşçev gibi «destekleyebilirler» ve bu savaşların ezilmesine katılarak tıpkı onun gibi bir «destekçi» olduklarını kanıtlıyorlar da.

Savaş-Barış ve Revizyonizm

Bu konuyu bir başka yazımızda etrafıca ele alacağımız için, burada belirli meselelerle ilgilenecek ve kısa bir özet vermeye çalışacağız.

Modern Savaşların Kaynağı

Konuya yaklaşırken, birinci önemli nokta savaşın kaynağı meselesi olmaktadır.

Emperyalizm çağında savaşın kaynağı, kuşkusuz başka bir şey değil, özel mülkiyet ve sömürü düzeni temelinde ortaya çıkmış tekellerdir, mali sermaye egemenliğidir, emperyalizmdir (ve elbette emperyalizm tarafından beslenen ve yaşatılan bütün ülkelerdeki gericiliktir).

Tekelci kapitalizmde, kapitalizmin çelişmeleri alabildiğine keskinleşmiş; mülkiyetin özel karakteri ve gittikçe daha dar bir zümrenin elinde toplanması, sömürülen ve ezilen geniş yığınları artan bir hız ve güçle ayağa kalkmaya yöneltmiştir. İşçilerin burjuvaziye, ezilen uluslar ve halkların bir avuç ezen ulusa karşı başkaldırması, mali sermayenin egemenliğinde ifadesini bulan sömürgeci, yağmacı bir temelin varlığından dolayıdır.

Sadece bu da değildir, emperyalizm, aynı zamanda dünyanın ekonomik olarak paylaşılması demektir. Bu, ilhakların temelini oluşturduğu gibi; tekelci grupların, emperyalist devletlerin dünyayı güçleri oranında ekonomik ve toprak bakımından paylaşmak ve yeniden paylaşmak için boğazlaşmalarına, savaşa tutuşmalarına ve bu savaşın ateşkesleri olarak belirli bir zaman için barış içinde yaşamalarına yolaçar. Ama onların savaşları ve barışları da, proletarya ve ezilen halklar ve milletlerin kanı pahasıdır, sömürgelerin vb. yağmalanması, imtiyazlar ve bütün zenginliklere el konulması temelindedir.

Belirli somut durumlarda, belirli emperyalist devletler, savaşı kışkırtan esas güç olabilirler; diğerlerine göre daha saldırgan bir konumda olup dolu dizgin dünya hegemonyası peşinde koşabilirler; bu durumda onlar savaşın **esas kaynağı** olurlar. Ama bu, hiç bir şekilde, o belirli dönemde, diğerlerinin, savaş çıkması yanlısı olmasalar da, savaşın kaynağı olmaktan çıktıkları anlamına gelmez.

Tekellerin, emperyalizmin savaşa yolaçması kaçınılmazdır. Savaş, iradenin sonucu olmadığı gibi, irade savaşı önlemede de yetersiz kalır. Mali sermayenin egemenliği, hiç bir sınır tanımadan dünya üzerinde yayılması, mali sermaye ilişkileri, imtiyazlar; proletarya ve ezilen halklarla emperyalist burjuvazi arasında çatışmalara yol açarken, mali sermaye gurupları ve emperyalist devletlerin hakimiyet için savaşmaları, çatışmalarını kaçınılmaz kılar. Ayrıca kötü niyetli insanlara ihtiyaç yoktur, bu ekonomik temel savaşları doğurur. Emperyalist siyaset ve devlet adamları temsil ettikleri çıkarlar adına en elverişli zamanda savaşa katılma ve onu sürdürme sorununa çözüm ararlar. Kişisel çıkarlar, iyiniyet, hoşgörü vb. tayin edici olamaz.

Revizyonizm ve Emperyalizmin Savaşın Kaynağı Olmaktan Çıkarılması

Bu sorun, revizyonizmin baştan beri çarpıtıldığı emperyalizmin tabiatıyla ilgilidir. Bernstein ortaya çıkmakta olan tekellerin huzur ve barışa yol açacağını iddia ediyordu. Kautsky, «barışçı emperyalizm», «sa-

vaşa ve fetih politikasına gerek duymayan emperyalizm» hayallerini yaydı. Buharin hain sosyal demokratların savaşı engelleyebileceklerini, hükümet ettikleri takdirde emperyalist siyasetin aleti olmayabileceklerini ileri sürdü. Togliatticiler, Eisenhower'ın «barışçı» (!) kişiliğinin ve Kruşçev ile görüşmelerinin dünya barışını sağlayacağını belirtiyorlardı:

«Biz Roma komünistleri, Dwight Eisenhower'i selamlıyor ve halkların ytreğinde uyandırılan büyük barış umutlarının, Amerika Birleşik Devletleri Başkanyıyla Sovyetler Birliği Başbakanı arasındaki görüşmelerin yarattığı umutların, hayal kırıklığıyla sonuçlanmayacağına olan güven ve inancımızı açıklıyoruz.» (47)

Kruşçev de benzer demeçler vermişti.

Amerikan revizyonisti Browder ise, daha ileri giderek, ABD tekelci kapitalizminin «'genç bir kapitalizmin bazı özelliklerine sahip olduğunu', ileri bir rol oynayabileceğini ve uzun bir süre dünya barışı için bir güç olacağını ileri sürmüştü.» (48)

Şimdi, emperyalizmi aklama yarışında şampiyonluğa «üç dünya» teorisyenleri oynuyorlar. «İkinci dünya» dedikleri emperyalistleri dünya devriminin bir gücü ve barış cephesinin temel direklerinden biri olarak lanse ettiklerini, Amerikan emperyalizmini de «birleşilebilecek muhtemel müttefik» olarak gördüklerini aktarmıştık.

Onlar, sözde iki süper devlet dışındaki emperyalistleri savaşın kaynağı olmaktan çıkarıyorlar. Emperyalizmi iki süper devlete indirgeyen anlayışlarıyla şöyle diyorlar:

«Modern savaşlar emperyalizmin bir ürünü olduklarına göre (öyle mi?! -PARTİ BAYRAĞI) dünya savaşlarını ancak emperyalist sistemi devrimle yıkarak ortadan kaldıracabiliriz. Eğer iki süper devletin kendi ülkelerinde toplumsal bir devrim olur ve bu devletleri sosyalist ülkeler haline getirirse, dünya savaşı **KESİNLİKLE** ortadan kaldırılmış olur.» (abç)

İki süper devlet yıkıldığında, «dünya savaşı **KESİNLİKLE** ortadan kalkacak». Emperyalizm kuşkusuz iki süper devletten ibaret değildir. Ve emperyalizm tümüyle çökmeden savaş tehlikesi kesin bir biçimde ortadan kalkmaz. Savaşın bugünkü esas kaynakları kurutulsa bile, emperyalizm var olmaya devam ettiği müddetçe savaşın kaynağı tümünden kurutulamamış olacaktır. Üç dünya revizyonizmi iki süper devlet dışındaki emperyalistleri emperyalist olmaktan çıkarmış, onları aklamış ve savaş değil, barış gücü olarak öne sürmüştür. Onlara göre Avrupa mali sermayesi, Kautsky'nin düşlediği gibi, «tekelci ve fetihçi olmayabilen» (!), «barışçı» bir sermayedir. Sözde «modern savaşlar emperyalizmin bir ürünüdür» diyorlar ama, iki kelime edince bunu sadece laf olarak, maske olarak kullandıklarını açığa vuruyorlar.

Üç dünya teorisyenleri aynı Kruşçev - Togliatti gibi, - bazı emperyalistleri savaşın kaynağı olmaktan çıkarmakla yetinmeyerek - genel olarak emperyalizmi savaşın kaynağı olmaktan çıkarıp, onu «birkaç savaş çılgını»nın bir marifeti olarak görüyor, bütün kötülüklerin Breinev ve yakın çevresinin başının altından çıktığı görüşünü yayıyorlar. (Bunun örneğin Rusya'da Brejnev'in yönetiminin değişmesi yada Rusya'nın Çin'le yakınlaşma politikası izlemeye yönelmesi gibi muhtemel değişiklikler de, üç dünyacı revizyonistlerin Rusya'yı da savaşın kaynağı olmaktan çıkarabilecek olmalarıyla yakından ilgisi vardır). Şunu söyleyebiliyorlar:

«Dünyaya hakim olmaya boşuna çaba harcayan bir kaç savaş çılgınının dışında hiç kimse, insanlığı kaçınılmaz olarak büyük bir felaketin içine atacaktı yeni bir savaş istememektedir.»

Öte yandan, onlar, savaşın ertelenmesi mücadelesini de emperyalizmi hedefleyen bir mücadele olmaktan çıkarmışlardır:

«...hegemonyacılığa karşı mücadeleyi yükseltmek için elimizden geleni yapmalıyız, yani savaşın patlamasını geciktirmek için mücadele etmeli(yiz).»

Üç dünyacı revizyonizmin «ikinci dünya» dediği emperyalistlerin hegemonya peşinde koşacak güçten yoksun olduklarını, hegemonyacılık yapmadıklarını, aksine geri ülkelerle «eşit ilişkiler» kurduklarını söylediği biliniyor. Yine aynı noktaya geliyoruz: Savaşı ertelemek için uluslararası burjuvaziyi, emperyalizmi ve gericiliği hedefleyen devrimler değil, herkesle birleşerek yalnızca hegemonyacılığa, ya da sözde iki süper devlete karşı mücadele etmek yeterlidir. Bu demektir ki, savaşa karşı mücadele, emperyalizmin sınırları içinde, emperyalist çıkarlar temelinde ve halklar ve proletarya feda edilerek yürütülecektir. Bu, savaşa karşı mücadele değil, savaş tezgahçılığıdır.

Oysa 1962 de ÇKP bu konuda oldukça doğru görüşlere sahipti:

«...Çin Komünist Partisi, modern savaşın kaynağının emperyalizm olduğu görüşündedir. Saldırı ve savaşın temel nedeni (temel, esas kaynağı-PARTİ BAYRAĞI) dünya halklarının en menfur düşmanı olan Amerikan emperyalizmidir.» (49)

O zaman savaşın esas kaynağı Amerikan emperyalizmiydi. Savaşın kaynağı ise, bütün çağ boyunca emperyalizm olarak kalacaktır. Ve savaş erteleyebilmek ve «dünya barışını korumak için, emperyalistlerin saldırı ve savaş politikalarını hiç durmadan ve **bütünüyle** teşhir etmek gerekir ki, dünya halkları yüksek derecede bir uyanıklığa sahip olabilsinler.» (50) (abc) Çünkü «emperyalizm ve geriller savaşın kaynağıdır. Emperyalizm ve gericilerin hala varoldukları koşullar altında, şu yada bu türden savaşlar çıkabilir...Ancak emperyalist sistem yıkıldıktan ve ancak insanın insan tarafından ezilmesine ve insanın insan tarafından sömürülmesine yolaçan sistemler yokedildikten sonradır ki, bütün savaşları ortadan kaldırmak ve 'savaşsız bir dünya'ya ulaşmak mümkün olabilir.» (51)

Emperyalist Savaşa Karşı, Barış İçin Mücadele: Sosyal Devrim İçin Mücadelenin Bileşeni

Savaşa, özel olarak emperyalist savaşa karşı tutum, onu doğuran nedenleri ve savaşın kaynağını dikkate almayan soyut bir tutum olamaz. Bu tutum, günlük çıkarlar tarafından belirlenemeyeceği gibi, «milli çıkarları» merkezine alan bir tutum da olamaz.

Modern savaşlar ve özellikle haksız, emperyalist savaşlar, sosyalizmin bekleme odası niteliğini kazanmış kapitalizm, tekelci kapitalizm zemininde ortaya çıkmaktadır ve Marksist-Leninistler bu savaşlara sosyalizmin zaferi perspektifiyle, devrim ve proletarya diktatörlüğünü (ya da onun özgül biçimlerini) merkezine alan bir tutumla yaklaşırlar.

Birinci emperyalist savaş sırasında, proletaryanın ve ezilen halklar ve milletlerin çıkarlarına ihanet ederek, sosyalizm perspektifi yerine «kendi» burjuvazisini destekleme ve «anavatan savunması»ni geçiren

çeşitli ülkelerdeki Kautskistler olmuştur (*) Yine yarı-anarşist Hervé savaşa emperyalizm arasındaki ilişkiyi anlamayarak soyut bir anti-savaşçı kesilmişti. Lenin ise şöyle diyordu: «...mücadele...yalnız savaşın yerine barışı geçirmekten ibaret değil, aslında kapitalizmin yerine sosyalizmi geçirmekten ibaret olmalıdır.» (52) Yine Lenin, 1915'de yapılan Zimmerwald Konferansı'nda komünistlerin savunduğu önerenin temel fikrini şöyle açıklıyordu. «...devrimci bir mücadele olmadan barış için mücadele etmenin boş bir mücadele olacağını ve sosyalizm için mücadele etmenin savaşın vahşetine son verecek tek yol olduğunu belirten bizim önergemizdeki temel düşünce...» (53)

Açıktır ki, emperyalist savaşa karşı ve barış için mücadele, sosyalizm perspektifine sahip olmak zorundadır. Proleter devrimleri çağında savaşa karşı mücadele, ancak sosyalizm mücadelesine bağlanarak, onun bir parçası olarak ele alınabilir. Lenin'in dediği gibi, gerekli olan şey, «...savaşın yarattığı krizden burjuvazinin devrilmesini hızlandırmak yolunda faydalanmaktır.» (54) Kautskistlerin, Tito-Toğlatti-Kruscev düşman kardeşler çetesinin ve «üç dünyacı» revizyonistlerin emperyalizmi şirinleştirip hayaller yaymasının tersine, «emperyalist savaşa karşı mücadele devrimci sınıfların dünya çapında, egemen sınıflara karşı vürüttüğü bir mücadele olmaksızın olanaksızdır.» (55) ve «...uluslararası sermayenin ve taclı haydutlarının birleşmiş gücünü ancak dünya proleter devrimi yıkabilir.» (56)

Ve komünistlerin sloganı şudur: Savaşı devrimle önlemek, emperyalizme bağlamak ve ondan barış dilenmek değil. Ve buna rağmen savaş çıkarsa, «savaşın kitleler üzerinde yarattığı korkunç sefalet devrimci duyguları ve hareketleri mutlaka baslatacaktır. Bu duygu ve hareketler iç savaş sloganı ile koordine edilmelidir.» (57)

Emperyalist Savaş - Emperyalist Barış ve Komünistlerin Alternatifi

Komünistler «kötü» savaşın (savaşan emperyalizm) alternatifi olarak nasıl olursa olsun ama barış olsun anlayışıyla herhangai bir barışı «iyi» gösteremezler. Onlar, savaşan emperyalizm ve emperyalist barış arasında (taktik sorunlar dışta bırakılırsa) bu tercih durumunda değillerdir; tercihleri sosyalizmdir (**).

Emperyalistler yağmalayıp vahşet götürdükleri sömürgelerinin kanını barışçı nutuklarla (ya da bir somut durumda savaşın sonucunun kendi alevhine olacağını hesap ederek emperyalist barıştan yana olabilirler) içebilirler. Ya da savaş, hem düşman emperyalist grupların ve hem de proletarya ve halkların zoruyla, bazı emperyalistler, hatta ikinci nedenden dolayı geçici de olsa, tümü için istenmeyen bir şey olabilir. İkinci

(*) Bunlardan Noske'nin sonu pek acıktır. O. «Almanya'ya karşı yapılacak bir savaşta sosyal demokratların burjuva partilerinden geri kalmayacaklarını ve silahlarını omuzlayacaklarını» söylemiş, «Almanya'nın mümkün olduğu kadar silahlanmasını istiyoruz.» demişti. Sonra ise kanla Alman işçilerinin ayaklanmasını bastırdı.

(**) Elbette, ikinci dünya savaşı öncesinde olduğu gibi, emperyalist savaş ve barış arasında hiç bir ayırım yapılmayacak değildir, savaş ertelenmeye çalışılacaktır; ama bütün mesele, sosyalizm perspektifine sahip olup olmamakta, emperyalist barışı esas alıp almamaktadır. Emperyalist barış esas alınamaz.

dünya savaşı öncesi durum biliniyor. Birinci savaşta da, durumları kö-tüye giden emperyalistler ve onların uşağı revizyonistler, emperyalist barış yanlısı olmuşlardı. Ve Lenin komünist tavrı şöyle belirlemişti:

«Barış sloganı, ya belirli bir takım barış şartlarına bağlı olarak, ya da hiç bir şarta tabi olmadan, belirli bir çeşit barış için değil, genel anlamda barış için bir mücadele olarak ortaya konulur. Bu ikinci durumda ortaya çıkan slogan mu-hakkak ki sosyalist olmak bir yana anlamdan ve içerikten de yoksun olacaktır. Bir çok kişi, Kitchener, Joffre, Hindenburg ve kanlı Nicholas bile dahil olmak üzere -çünkü her biri savaşın bitmesini arzuluyor- genel anlamda bir barıştan yanadır. Bütün mesele her birinin barış şartlarının emperyalist (yani diğer halk-lara karşı yağmacı ve ezici) ve «kendi» milletinin lehine olmasını istemesinden ortaya çıkıyor. Sloganlar, propaganda ve ajitasyon yoluyla kitlelerin sosyalizm ve kapitalizm (emperyalizm) arasındaki uzlaşmaz farkları görmelerini sağlamak için öne sürülmelidir, en değişik şeyleri 'bir araya getiren' bir formülün yardı-mıyla iki düşman sınıfı ve iki düşman politik çizgiyi uzlaştırma amacıyla de-ğil.» (58) (a.b.ç.)

«Üç dünyacı» revizyonizmin ikinci dünya savaşında «demokratik» em-peryalist ülkelere karşı izlenen siyaseti yozlaştırmaları meselesini ele almadan sosyalistlerin barış önerisini de görelim:

«Toprakların, pazarların ve ayrıcalıkların paylaşılması aşkına dünyayı kana bulayan kapitalist gruplar 'onurlu' bir barışa imzalarını atamazlar. Onlar yalnızca Türkiye'den ve sömürgelerden parsa toplamaya dayanan, ganimetlerin paylaşı-mını esas alan bir barışı, utanç verici, bir barışı getirebilirler.» (59)

«Şu günlerde devrimci kitle hareketleri çağrısına eşlik etmeyen barış pro-pagandaları yalnız hayal tohumları eker ve proletaryanın cesaretini kırar, çün-kü bu proletaryayı burjuvazinin insancıl olduğuna inandırır ve savaşçı devletle-rin gizli diplomasileri elinde bir oyuncak yapar. Özellikle bir seri devrim olma-(a.b.ç.)

dan, sözde demokratik barışın olabileceği fikri esaslı olarak yanlıştır.» (60)

İkinci Dünya Savaşında Stalin'in Tutumu

Savaş ve barış sorununu kapitalist-emperyalist temelden kopararak ele alan, barış için mücadeleyi sosyalist mücadelenin bir bileşeni olarak görmeyen, «ikinci dünya» ve Amerikan emperyalizmiyle birleşerek bir sözde dünya barışı için sözde savaşa karşı «mücadele eden» «üç dünya» revizyonistleri; emperyalist barışı temel alan ittifaklarını haklı göstere-bilmek için Stalin'i tahrife yelteniyorlar. Onlara göre, ikinci dünya savaşı öncesinde, Stalin de yalnızca emperyalist barışın devamını amaçlamış ve «demokratik» ülkelere bu temelde bir ittifak önermişti!

Oysa Stalin, o dönemde savaşı kendileri için elverişli görmeyen, fa-sist kampa taviz üstüne taviz vererek saldırganı doğuya yöneltme yoluyla savaşı kışkırtan, sömürgeler, imtiyazlar vb. üzerinde kan içici bir rol oyna-maya devam eden ve imtiyazlarını koruyup genişletecek şekilde bir sava-şa katılmayı hesaplayan, «demokratik» emperyalistlerle onların emperya-list çıkarları temelinde birleşmeye çalışmadı. Evet, onların belirli bir süre için dahî savaş yanlısı olmaması, değerlendirilmesi gereken bir faktördü. Ama ancak halkların ve dünya proletaryasının çıkarları temelinde değeren-dirilebilirdi. Ve Stalin, bu temelde emperyalistler arasındaki çelişmeden yararlanmaya çalıştı. Ne amaçla? Sosyalizmin zaferi için, proletarya

devrimi için, ezilen halklar ve milletlerin özgürlüğü ve demokrasi için (ve bu temelde savaşın patlamasını geciktirmek için).

Stalin «her hangi bir barış» sloganı atmamıştı, «genel anlamda barış için mücadele» önermemişti. O, «**belirli bir takım barış şartlarına bağlı olarak**», esas saldırgan ve savaşın esas kaynağını oluşturan faşist kampa karşı, geçici bir uzlaşma üzerinde durmuştu. Stalin, «demokratik» ülkelerin «emperyalist (yani diğer halklara karşı yağmacı ve ezici) ve 'kendisi' milletin lehine» barış şartları temelinde «sömürgelerden parsa toplamaya dayanan, ganimetlerin paylaşımını esas alan bir barışı, utanç verici bir barışı» perspektif edinmedi, böyle bir barışı esas almadı ve onu tezgahlamadı. Bu, faşist saldırganlara taviz üstüne taviz veren «demokratik» ülkelerinin siyasetiydi. Ve bu temelde ABD-İngiliz-Fransız emperyalistleriyle SSCB arasında bir ittifak kurulmadığı biliniyor. Aksine komünistler bu siyaseti eleştirdiler, teşhir ve mahkum ettiler.

Stalin, «demokratik» ülkelere halkların ve sosyalizmin yararına bir ittifak, bu temelde barış şartları teklif etti. Sovyetlere saldırmama ve saldırganlara karşı çıkma, İspanya devrimine yardım, metropollerde ve sömürgelerde demokrasi, halk güçlerine saldırmama, aksine yardım etme vb.. Stalin'in şartları bunlardı. Ve ancak Hitler Batı'ya saldırdıktan sonra SSCB'nin üstüne yürüyünce, bu şartlara uyulduğu oranda «demokratik» ülkelerle belirli bir ittifak zemini sağlanabildi. Yoksa bu ittifak, ne 1939'a kadar ve ne de 1939-1941 (SSCB'ne faşist saldırının başlangıcı) emperyalist savaş dönemi boyunca sağlanamadı. Barışı savunmanın yolu, emperyalist güçlerle, onların emperyalist çıkarları temelinde birleşme, örneğin onların azgınca silahlanmasını isteme değildi. Barışı savunmanın yolu, sosyalizmi savunmaktan geçer, o zaman da böyleydi. Bu yol, anti-emperyalist güçlerin birliği ve mücadelesi yoluydu; savaşı ertelemek için emperyalistler arasındaki çelişmeden yararlanma ve geçici de olsa savaşa karşı çıkan «demokratik» ülkeleri bir barış faktörü olarak hesaba katmakla birlikte, emperyalizme (esas saldırganlar içinde olmayanlar da dahil) umut bağlama ve emperyalist barışı esas alma yolu değil.

CKP 1962 de savaş ve barış konusundaki görüşlerine ve barış için emperyalizme umut bağlamamış olmasına saldıran, emperyalizmi ve başta da Amerikan emperyalizmini dünya barışının bir gücü olarak gösteren Tito-Togliatti-Kruşçev revizyonistleri hakkında, «aslında...karşı oldukları şey, emperyalizmin sergilenmesidir. Bir çok durumda bu kişiler emperyalizmin sergilenmesine açıkça karşı koymuşlardır.» diyor ve şunları söylüyordu:

«Dünya barışını gerçekleştirmek için temel olarak, dünya halklarının gücüne ve mücadelesine dayanmak zorunludur. Dünya barışının savunulması mücadelesi süresince, şu yada bu konu üzerinde, emperyalist ülkelerin hükümetleriyle ve Amerika Birleşik Devletleri hükümetiyle, uluslararası gerginliği azaltmak amacıyla görüşmelere girmek, bir çeşit uzlaşmaya varmak ve bazı anlaşmalara ulaşmak gereklidir. Ancak, böyle uzlaşma ve anlaşmaların, halkların temel çıkarlarına zarar vermemesi şarttır. Bununla birlikte, dünya barışı sadece görüşmeler yoluyla asla sağlanamaz, ve biz hiç bir koşul altında, umutlarımızı emperyalizme bağlayarak kendimizi yığınların mücadelesinden ayıramayız.» (61) (a.b.ç.)

Peki dünya barışının korunmasını, Avrupalı emperyalistlerin ve ABD'nin en yıkıcı silahlarla silahlanması, sömürgelerin yağmalanması, örne-

ğin Zaire'de olduğu gibi Batılı ortak müdahalede ve iki emperyalist blok arasında «denge»nin korunmasında gören «üç dünya» teorisyenleri emperyalizmin yordakçısı değiller midir? Nikson, Brezinsky, Strauss vb. ile yapılan görüşme ve anlaşmalarla, verilen açık bonolarla «barışı korumaya» (!) çalışanlar kimlerdir? Onlar, Togliatti-Tito-Kruşçev-Brejnev'in ve ikinci dünya savaşı öncesi teslimiyetçilerin izini sürmüyorlar mı?

Stalin'in ikinci dünya savaşı öncesi önerdiği şey de, «halkların temel çıkarlarına zarar vermeyen», «hiç bir koşul altında emperyalizme umut bağlamayan» ve yığınların mücadelesini, «bir seri devrim ile demokratik barışı» esas alıp, sömürgelerin ve ganimetlerin paylaşımına dayanan emperyalist barışı merkezine koymayan (ondan ancak yararlanan), sosyalizmin zaferine hizmet eden bir uzlaşmaydı. 1939 da Stalin'in Hitler ile imzaladığı saldırmazlık paktı da böyle bir uzlaşmanın ifadesidir.

«Üç dünya» teorisi, barış için mücadeleye, savaşa karşı mücadeleye dir Onlar Avrupa ve Amerikan emperyalistlerinin imtiyazları ve çıkarlarının temelinde, onlarla birleştiler. Rus blokuna karşı Amerikan blokuna katıldılar.

«ÜDT», Savaş Kışkırtıcılığının Teorisidir

«Üç dünya» teorisi, barış için mücadeleye, savaşa karşı mücadeleye hizmet etmemektedir Aksine, bu teori, savaş kışkırtıcılığının teorisidir. Emperyalizmi aklayan, silahlanmasını ve yağmacılığını destekleyen teori dünya barışına hizmet edemez. 1962'de ÇKP, bugün bu teorinin savunduğu anlayışı mahkum etmişti:

«Sayısız tarihi gerçek ispat etmiştir ki, halkların temel çıkarları pahasına ve devrimci ilkeler pahasına emperyalizmden barış dilenmek, gerçek barışı hiç bir zaman sağlayamaz; tersine bu sadece emperyalist saldırganların kustahlığını artırır.» (62)

Ve,

«...emperyalizm güzel gösterilir, umutlar emperyalizme bağlanır, ulusal kurtuluş hareketleri ve halkların devrimci mücadelesi karşısında pasif ya da muhalif bir tavır takınılır ve emperyalizme boyun eğilerek teslim olunursa, bunun dünya halkları için sonucu, yalnızca yalancı bir barış ya da gerçek bir savaş olacaktır.» (63) (a.b.ç.)

Amerikan, Avrupa ve Japon emperyalizminin sömürge yağması ve ilhaklarını, nötron bombası gibi en gelişmiş silahlarla silahlanmaları ve militarizmi geliştirmelerini destekleyen «üç dünya» teorisyenleri, süper devlet haline getirmeye çalıştıkları Çin'in, -Jugün için- Batılı emperyalistlerin koltuğu altında, «milli» çıkarlarını, hegemonya ve sömürge talanı peşinde koşmasını, Amerikan emperyalizminin özellikle Sovyet nüfuz alanlarında yayılmasına hizmet eden bir koçbaşı rolü oynamasını (Romanya'nın durumu, Çin ile geliştirdiği ilişkiler bunun iyi bir örneğidir) ve emperyalist bir savaştan «kârlı» çıkmasını temel alan bir teori geliştirmişlerdir. Yeni olmayan, Bernstein, Kautsky, Tito, Togliatti, Kruşçev, Brejnev revizyonistlerinden ilham alan, Amerikan ve Rus emperyalizminin öteden beri savunup uygulaya geldiği, revizyonist ÇKP yönetimi tarafından yalnızca zenginleştirilen «üç dünya teorisi»dir bu.

«İKİNCİ DÜNYA», HAKLI SAVAŞ, MİLLİ MESELE:

«Üç dünya» revizyonizmi, dünya devriminin yedek gücü, geri ülkelerle

«eşit ilişkiler» kuran (!) ve sömürçeleri yağmalamayan (!) ülkeler olarak gösterirken, Avrupa ülkeleri, Japonya vb. için, sanki emperyalist demekle eş anlamlı değilmiş gibi «ileri kapitalist ülkeler» terimini kullanıyor. Ama onları böylesine şirinleştirip desteklemesine rağmen, teorisini kurarken bile onların emperyalist özelliklerini reddedemiyor, aksine desteklediği bu özellikler oluyor.

«...Birleşik Amerika denetim siyasetini sürdürdüğü sürece bu ülkeler (Avrupa ülkeleri, Japonya vb. -PARTİ BAYRAĞI) böyle bir denetime karşı ve eşit ortaklık için verdikleri mücadeleden vaz geçmeyeceklerdir.»

«Batı Avrupanın tekelci burjuvazileri,... Sovyet yayılma stratejisine... Amerikan sermayesi ve askeri varlığına karşı sınırlarını imtiyazlarını ve bizzat varlıklarını korumak için birleşmektedirler Bu dünya proletaryası ve «üçüncü dünya» açısından kötü değil, iyi bir şeydir ve desteklenmelidir.»

«Üç dünya» teorisyenlerinin desteklenmesini va'zettikleri nedir? Bu emperyalist imtiyazlar, yağma ve sömürge talanıdır. Desteklenen iki yüz kölesi olan köle sahibine karşı yüz kölesi olan köle sahibinin hakları, kölelerini boğazlaması ve elindekilerle yetinmeyerek daha fazla köle sahibi olması iki yüz kölesi olanla «eşit ortaklık» durumunda kölelerinin kanını içebilmesidir. Ve onlar böyle bir mücadeleyi yüz kölesi olanla iki yüz kölesi olanın arasındaki mücadeleyi «haklı» bir mücadele olarak görüyorlar. Emperyalist imtiyazların korunmasının haklılık neresindedir?

«Üç dünya» teorisyenleri, doğrudan ve yalnızca Avrupa Japonya vb. ülkelerin belirli bir denetim altında olmalarını, onların «imtiyazlarını korumak» için «haklı» bir platformda olmalarının ulusal bağımsızlıklarını korumak gibi ciddi bir sorunla karşı karşıya bulunmalarının nedeni olarak ileri sürüyorlar. Ve «bugün ikinci dünyadaki özellikle de Avrupa'daki gelişmiş ülkelerde milli bağımsızlığı savunma sloganını atmak ilke olarak doğru»dur hayalini yayıyorlar. «Milli bağımsızlığı korumak» kendi deyişleriyle «emperyalist imtiyazları korumak» ile eş anlamlı oluyor ve gerçek de budur.

Onlar, Vandervalde ve İngiliz-Fransız kautskistleri gibi, belli bir denetim altında bulunan emperyalist ülkelerin şartsız savunulmasından, kötü ünlü anayurt savunması» (tekeli burjuvazinin meselesi olarak) sloganından yana çıkıyorlar. Lenin emperyalist savaşta «küçük ülkelerin savunulması meselesine şöyle yaklaşmıştı:

«Savaş gerici ve emperyalistse, yani emperyalist, aç gözlü soyguncu, gerici burjuvazinin iki grubu arasında yapılıyorsa, her burjuvazi (en küçük ülkedeki bile) yağmaya katılır. O zaman, devrimci proletaryanın bir temsilcisi olarak benim görevim, bir dünya kasaplığının dehşetinden korunmanın tek yolu olduğu için, dünya proleter devrimini hazırlamaktır.» (64)

«Anavatan savunması», «milli bağımsızlığı koruma» ya da özünü «emperyalist imtiyazları koruma» değil, -en küçük ülkede bile- sosyal devrimi hazırlama zorunluluğu.

«Üç dünya» teorisyenleri bu noktada blokların, emperyalist gruplaşmaların varolduğunu, «ikinci dünya» denilen emperyalistlerin belli bir denetim altında olsalar da savaşın kaynağı olmaktan çıkmadıkları gibi, bu blokların birinin içinde «imtiyazlarını korumak» ve genişletmek için yer aldıklarını inkar ediyorlar, daha doğrusu, bu durumu akıyor, benimsiyor ve destekliyorlar.

Sözde denetim altında olduğu için, örneğin Almanya'nın hegemonya peşinde koşma imkanından yoksun olduğunu, dünyanın paylaşımına katılamayacağını ileri sürüyor, Alman emperyalist burjuvazisinin yaptığı şeyin, Almanya'nın «milli bağımsızlığını savunmak» olduğu yalanını yayıyorlar. Oysa tarihi gerçekler onları yalanlıyor. Kautsky «üretici güçleri geliştirdiği» vs. nedenlerle birinci dünya savaşında Almanya'nın yayılmasını, sözde «anavatan savunması»nı destekliyordu. Diğer ülkelerin Kautskistlerinin ve genel olarak 2. Enternasyonal oportünistlerinin gerekçeleri farklılık gösteriyordu, ama aynı işi yaptılar. Daha ilginç, Çarlık Rusyası İngiliz-Fransız emperyalizminin (ekonomik-siyasi) belirli bir denetimi altındaydı. Ama bu durum onun savaşını hiç de haklı bir savaş yapmadı. Tersini savunan menşevikleri Lenin şöyle eleştiriyordu:

«Bir grup -ilki, Avrupada bize yakın olanı- başını İngiltere çekmekte, ve diğer ikisi, ki bunların da başını Almanya ve ABD çeker. Diğer suç ortakları, kapitalist ilişkilerin daimi ve güçlü kalması için yardıma zorlanırlar.» (65) (a.b.ç.)

«Deniyor ki, İngiltere ve Fransa'nın mali desteği olmadan yapamazmız. Ama bu destek, asılan bir adamın boynuna geçirilen ilmek gibi bizi 'destekliyor'. Bırakın da Rus devrimci sınıfı böyle destek, yerin dibine batsın desin, Fransız ve İngiliz kapitalistlerine olan borçları tanımıyorum, kapitalistlere karşı genel bir başkaldırmayı öneriyorum. Alman kapitalistleriyle barışa hayır! İngiliz, Fransız emperyalistleriyle ittifaka hayır...

«...Karşı devrimciliktir yaptığınız, çünkü siz, İngiliz-Fransız emperyalistlerinin eline, ayağına kapanmışsınız ve onlardan korktuğunuzu açıkça söylemek istemiyorsunuz. Şu 'yabancı bankerleri alaşağıya etmek' mavalını okuyacağınız, 'biz çok aciziz, İngiliz Fransız emperyalistlerinin boyunduruğunu atamıyoruz. biz onların köleleriyiz ve bu yüzden savaşıyoruz' deseniz daha iyi olurdu. Hiç olmazsa, Rus halkına, işçilere, köylülere içinde bulunduğumuz durumu açıklamış olurdunuz.» (66) (a.b.ç.)

İngiliz-Fransız emperyalizminin belirli bir denetimi altında olan, hatta bu açıdan Stalin'in yarı-sömürge olarak nitelediği Rusya, başı çeken emperyalistlerin suç ortağıyken ne kadar «milli savaş» vermişse; bugün «ikinci dünya» denilen ülkeler de Amerikan ve Rus emperyalizminin suç ortakları olarak o kadar «milli savaş» verebilirler! Lenin'in menşevikleri eleştirirken söylediği şu sözler -Alman ve İngiliz-Fransızlar yerine Amerikan ve Rus sözcüklerini geçirirseniz- «üç dünyacılık»ın belini kırmıyor mu.

«Emperyalizmi kapitalizmin gelişmesinin son aşamasıdır, ve bütün dünyanın paylaşılabilirliği kadar paylaşılması aşamasıdır, şimdi bu uğurda, iki dev grup ölüm kalım mücadelesine girdiler. Bu gruplardan ya birine ya da ötekine hizmet etmelisiniz veya her ikisini de ortadan kaldırmanız gerekiyor. Başka bir yol yok. Aynı bir barış anlaşmasını reddettiğiniz zaman, Alman emperyalistlerine hizmet etmek istemediğinizi söylerken son derece haklısınız, ve biz de bu yüzden, aynı bir barış anlaşmasına karşıyız. Henüz fiiliyatta, kendinizle rağmen, Nicholas Romanov'un yardımıyla Rus kapitalistleriyle talancı anlaşmalar yapan İngiliz-Fransız emperyalistlerine hizmet etmeye devam ediyorsunuz.» (67) (a.b.ç.)

NATO ve VARŞOVA Paketi, AET ve COMECON vb. içinde yer alan, çeşitli talancı anlaşmalarla birbirine bağlanan, iki süper devletle «ikinci dünya» denilen ülkeler bir gerçek değil midir? Almanya'nın «milli bağım-

sızlığı»nı NATO'nunkinden (!) nasıl ayıracaksınız? Avrupalı «üç dünya»cılar, Amerikan emperyalizmine hizmet etmektedirler, Çinli revizyonistler ise, başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistlerle işbirliği içinde emperyalist bir süper devletin önderleri olma aşkıyla tutuşuyorlar. Söz konusu olan haklılık ve milli bağımsızlık değil, haksızlık ve emperyalizmdir.

«Üç dünyacı» revizyonistler, Avrupa'nın «milli bağımsızlığını» destekleme hainliğini birinci emperyalist savaş sırasında Belçika'nın savunulması ve kurtarılmasını önerdiğini söyledikleri Lenin'e dayandırmaya çalışıyorlar. Ama Lenin, o zaman «üç dünya»cıların benzeri revizyonistlerin (İngiliz-Fransız kampı uşakları revizyonistler) aksine bu anlayışı yere çalmıştı.

«Alman emperyalistleri, savaşan devletlerin her yerde ve her zaman yaptığı gibi, bütün anlaşmaları ve yükümlülükleri gereğinde çiğneyerek Belçika'nın tarafsızlığını hayasızca ihlal etmişlerdir... Bugünkü hükümetler tarafından çıkarılan bu savaşta Avusturya ve Türkiye'nin vs. boğazlanmasına yardım etmeden Belçika'ya yardım etmek imkansızdır. 'Anayurdu savunma' bunun neresine uygulanabilir? İşte burada emperyalist savaşın, gerici burjuvalar ve tarihi olarak modası geçmiş hükümetler arasında çıkarılan savaşın en önemli özelliği yatıyor. Bu savaşa katılmayı savunan herkes uluslara emperyalist baskının devam etmesini sağlıyordur. Hükümetlerin bu utanç verici durumundan faydalanıp sosyal bir devrim için savaşmayı savunan herkes, (a.b.c.) gerçekte yalnız sosyalizm altında mümkün olan bütün ulusların gerçek özgürlüğünü savunuyor demektir.» (68)

Ve Lenin Belçika'nın işgalini haklı gösteren Alman sosyal-şovenlerini eleştirdiği gibi, Belçika ve onun ittifak halinde bulunduğu İngiliz-Fransız burjuvazisinin «hakları»nı, imtiyazlarını savunan «sosyalistleri» (!) de mahkum etti:

«Belçika'nın işgalini haklı çıkaran ya da hoşgören Alman sosyal demokratları, Alman burjuvazisinin (ve kısmen de Alman işçilerinin) Belçikalıları, Alsaslıları, Danimarkalıları, Polonyalıları, Afrika'daki zencileri vs. ezme 'haklarını' savundukları için gerçekte sosyal demokrat değil, emperyalist ve milliyetçilerdir. Onlar sosyalist değil, diğer ülkeleri soymalarına yardımcı oldukları Alman burjuvazisinin adı uşaklarıdır. Yalnız Belçika'nın kurtuluşunu ve kefil olma hakkını isteyen Belçikalı sosyalistler de aslında 1.500.000. Kongolu nüfusu yağmalamaya devam etmeyi ve diğer ülkelerde ayrıcalıklar elde etmeyi amaçlayan Belçika burjuvazisinin isteklerini savunuyorlar. Belçika burjuvazisinin yabancı ülkelerdeki yatırımları üç yüz milyon frank gibi bir toplamdır. Her türlü hile ve düzeni kullanarak bu yatırımlardan sağlanan kârı korumak 'muhtemelen Belçika'nın gerçek 'milli çıkarıdır'. Aynı şey, Rusya, İngiltere, Fransa ve Japonya için daha geniş olarak söylenebilir.» (69) (abç)

Bugün «üç dünya»cı revizyonistler de aynı Belçikalı «sosyalistler» (!) gibi, Belçika emperyalist burjuvazisinin Kongo (Bugün bir parçası Zaire'dir) daki yatırımlarını, yağmasını ve onun «milli çıkarları»nı (emperyalist çıkarlarını), «anavatan savunması» sloganı altında savunup; emperyalist burjuvaziyi alaşağı etmenin, sosyalist devrimin karşısına burjuvazinin çıkarlarını koyan sosyalizm döneği hainler değil midir? «Hükümetlerin bu utanç verici durumundan faydalanıp sosyal bir devrim için savaşma», uluslararası burjuvaziyi, emperyalizmi ve gerici devrim yerine, «uluslara emperyalist baskının devam etmesini» ve emperyaliz-

«Üç dünya» teorisyenleri, emperyalist savaşın milli savaşa dönüşebil-
mi savunma platformunda değiller mi?

mesî ve Avrupa'da bir milli savaşın gündeme gelmesi ihtimali üzerine
spekülasyon yapıyor, emperyalizmi bu kılıf altında desteklemeye çalışı-
yorlar. Komünistler, Avrupa ülkelerinde sosyal devrim için, tekeli bur-
juvazinin devrilmesi için çalışır, bütün çelişmelerden (örneğin Amerikan
ve Rus emperyalizminin Avrupa'daki denetim ve etkilerinin doğurduğu
çelişmelerden) sosyalist devrimi zafere ulaştırmak için yararlanırlar. Ama
buna rağmen sifıra yakın bir ihtimalle de olsa, kuşkusuz özel şartlarda
Avrupa'da da bir milli savaş, milli bir ayaklanma mümkündür. Ve devrim-
ci proletarya, yine kuşkusuz büyük devletler burjuvazisine yönelen böyle
bir ayaklanmayı, -özel şartların sosyalist devrimi ileri bir tarihe attığı bir
durumda- destekleyeceklerdir. «Yeter ki, bu ayaklanma, gerici sınıfın
bir hareketli olmasın», Avrupalı burjuvazinin emperyalist çıkarları ve halk-
ları ezme hakkının ifadesi olmasın. İşte Lenin'in söyledikleri:

«...eğer Belçika 1917'de Almanya tarafından ilhak edilirse ve eğer bu ülke
kurtuluşunu elde etmek için 1918'de ayaklanırsa, Polonyalı yoldaşlar, Belçika
burjuvazisinin 'yabancı halkları ezme hakkına' sahip bulunduğu gerekçesiyle,
bu ayaklanmaya karşı çıkacaklardır.

«Böyle bir iddiada marksızlığın zerresi bile yoktur, bunu genel olarak dev-
rimci de sayamayız. Eğer sosyalizme ihanet etmek istemiyorsak, başlıca düşma-
nımız olan büyük devletler burjuvazisine karşı her türlü ayaklanmayı destek-
lemeliyiz, yeter ki, bu ayaklanma, gerici sınıfın bir hareketli olmasın. İlhak edil-
miş bölgelerin ayaklanmasını desteklemeyi reddetmekle, biz, nesnel olarak il-
hakçı durumuna düşeriz.» (70)

Evet, komünistler Avrupa'da bir milli savaş ya da ayaklanma ihtima-
lini reddetmezler. Ve emperyalizme yönelen böyle ayaklamaları destek-
lerler. Ama bunun, bu ülkelerin tekeli burjuvazisini, onun yağmacı çı-
karlarını ve genişletmek üzere katıldığı emperyalist savaşları destekleyen
«Üç dünya»cı revizyonistlerin önerdikleri «destek» ile bir ilgisi yoktur. On-
lar, tekeli burjuvaziye destekliyorlar, komünistler, özel şartları oluşup milli
bir ayaklanma patlak verdiğinde -bu, tekeli burjuvazinin bir hareketli de-
ğilse- gerçek milli bağımsızlığın sosyalizm altında mümkün olduğunu
bilerek ve milli hareketli sosyalizm hedefine yöneltmeye çalışarak bu ül-
keler halklarının çıkarlarını savunacak, hatta bu ayaklanmaya önderlik
etmeye çalışacaklardır. (Zaten ayaklanma başka türlü sosyalizm hedefi-
ne yöneltilemez).

«Üç dünya»cı revizyonistlerin savunduğu ise, -saklamaya hiç gerek
görmeden- tekeli burjuvazinin, onun sözde Amerikan ve Rus burjuvazi-
siyle eşit haklara sahip olma mücadelesinin desteklenmesidir. Yeni re-
vizyanistler «bu ülkelerde (ikinci dünya ülkelerinde) - PB), devlet ikti-
darının hemen ele geçirilebileceği devrimci durum henüz bulunmamakta-
dır» gibi gerekçelerle, bu ülkelerde tekeli burjuvazinin devrilmesi ve
sosyalist devrimin hazırlanması görevi yerine, Bernstein ve Togliattici
«demokratik reformlar» ve Kautskist «anavatan savunması» görevini ge-
çiriyorlar:

«...ikinci dünya ülkelerinin proletaryası bir yandan geniş kitleleri yerli te-
kelci sermayenin baskı ve sömürsüne karşı (dikkat edilsin tekeli sermaye

emenliğinin devrilmesi söz konusu edilmiyor-PARTİ BAYRAĞI) ve demokrasi ve daha iyi yaşama şartları için verilen zorlu mücadeleye seferber ederken, diğer yandan da milli bağımsızlık bayrağını yüksekte tutmalı, iki süper devletin saldırı tehdidine karşı direnişin başına geçmeli, belli şartlarda (yumuşatmayınız, siz tekelci burjuvaziyi yedek güç ilan ettiniz.-PB), süper devletlerin oyuncuğu olmayı reddeden herkesle birleşmeli ve mücadeleye faal bir şekilde önderlik etmeli ya da katılmalıdır.»

Bir dizi sahtekarlığa ve sözde proletaryanın görevi belirtilmesine rağmen, bir nokta iyice belirgin. Sosyalizm hedefi ve tekelci burjuvazinin devrilmesi görevi unutulduğu gibi, o, birleşmesi gereken güçler içinde yer alıyor. «Üç dünya» teorisyenlerinin «ikinci dünya» emperyalistleriyle (sadece onlarla da değil, Amerikan emperyalizmiyle de) birleştiği, kendilerinin sözleriyle açıklığa kavuşturulmuş durumda. Ve somut durumda da, Avrupa burjuvazisi iki düşman emperyalist ittifak içinde yer almış durumda. Ve onlar, hala bu burjuvaziyle birleşmeyi savunuyorlar.

Proletaryanın, Avrupa'da da, milli çelişmelerden de faydalanıp sosyal devrim için mücadele etmesi gerektiğini, özel durumlarda milli hareketleri de -bunlar tekelci burjuvazinin hareketi değildir- destekleyeceğini belirttik. Ama yeni revizyonistler Marks ve Engels'ten örnekler getirerek **Avrupa burjuvazisinin** milli hareketinden ve bunun desteklenmesi gerektiğinden inatla söz ediyorlar. Engels'ten şu sözleri aktarıyorlar:

«Rusya bütün Batılı milletlerin ve hatta bu milletlerin burjuvazisinin de düşmanıdır.»

«Hükümetin (Alman hükümetinin-PB) savaşı sürdürmek için devrimci yollar da dahil her türlü yola başvuracağını varsayarsak, savaş tehlikesi daha da büyürse, buna olanak sağlayacak bir anlaşmaya varıldığı takdirde (dikkat edilsin, Engels, bu dönemde, ilerlemeyi temsil eden burjuvazinin Çarlığın feodal despotizmine karşı savaşını desteklemek için bile şart ileri sürüyor-PB) hükümeti yabancı düşmana karşı desteklemeye hazır olduğumuzu hükümete bildirebiliriz... Bu bir milli ölüm kalm meselesi olduğu kadar, bizim için kazandığımız mevzilerin ve gelecekteki olanaklarımızın korunması meselesidir de.» (1891, Alman-Rus savaşıyla ilgili.)

Ve ekliyorlar:

«Devrimci öğretmenlerimizin yukarıdaki sözlerinden de anlaşılacağı gibi, ister gelişmiş ister gelişmemiş olsun, bir ülke emperyalist bir devlet tarafından işgal ve ilhak edilirse, onun bu işgal ve ilhaka karşı vereceği savaş haklı bir savaştır ve uluslararası proletarya bu savaşı desteklemeli ve ona yardım etmelidir.»

Bir ülke işgal ve ilhak edildiğinde, proletarya ve onun partisi, kuşkusuz sosyalizm hedefini unutmadan, milli bağımsızlığın da kendi görevi olduğunu aklından çıkarmaz. Ama o, hiç bir zaman, tekelci burjuvazinin kuyruğu olmayacak, onun hareketinin dalkavukluğunu yapmayacaktır. (Taktik sorunlar, geçici, şarta bağlı uzlaşmalar konu dışıdır. «Üç dünya» teorisyenleri, stratejik açıdan konuşuyorlar.)

«Üç dünya» teorisyenlerinin Engels'in bu sözlerini aktarma amacı açıktır. Engels, yükselen kapitalizmin temsilcisi Alman burjuvazisini feodal gericiliğin temsilcisi mutlakiyetçi Rusya'ya karşı desteklemekten söz etmektedir. Taraflar, kapitalizm ve feodalizm, ilerleme ve gelişmeden

yana bir hükümet ve zorba ve gerici Çarlıktır. «Üç dünya»cı revizyonistler ise, bu sözleri, Avrupa tekeli burjuvazisini Rus burjuvazisine karşı desteklemek için, iki emperyalist grup arasındaki ilişkilere uygulamaya çalışmaktadırlar. Onlar, iki tarafın da, gerici olduğunu gizlemeye çalışıyorlar. Yükselen kapitalizm çağında değil, gericileşen burjuvazinin temsil ettiği can çekişen kapitalizm çağında, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşandığını unutturmaya çalışıyorlar.

Çağımızda milli bağımsızlık nasıl savunulur, milli mesele nasıl ele alınmalıdır, kapitalizmin yükselme dönemini tamamlayıp can çekişme aşamasına ulaştığı günümüzde, kuşkusuz, kapitalizmin feodalizmi tasfiye ederek yükselmesi ve burjuva demokratik devrimler perspektifi içinde ele alınamaz. Milli mesele, çeşitli ulusların burjuvazileri arasında pazar kavgası olmaktan çıkmıştır. Avrupa'da gelişmesinin son evresine giren kapitalizm artık tekeldir ve pazar kavgası, sömürgelerin talanı ve sömürge savaşlarına dönüşmüştür. Tekelci burjuvazi her hangi bir ilerlemeyi temsil etmemektedir, feodalizmi tasfiye bir yana, onunla ve her türlü gericilikle birleşmiştir. Gelişen kapitalizm milli hareketlerin, bağımsızlığın ve milli devletlerin kuruluşunun kaynağı iken; tekeli kapitalizm düşmanıdır. Tekelci burjuvazi, milli bağımsızlık mücadelesinin artık, yalnız ve sadece **hedefidir**. Milli mesele, dünya proleter devriminin bir parçası durumuna gelmiştir. Avrupa ülkelerinde ise, kapitalizmin yükselme dönemi boyunca milli devletlerin kurulmasıyla bir iki istisna dışında esas olarak çözülmüş, Avrupa devletleri giderek milli devletler olmaktan çıkarak çok-uluslu sömürgeci devletler haline gelmişlerdir. Avrupa'da tekeli burjuvazinin milli hareketinden ve bunun desteklenmesinden bahsetmek; çağı şaşırmak, emperyalizmi destekleyen sosyal şövenler olmaya hak kazanmak ve milli meseleyi proletarya devriminin bir parçası olmaktan çıkarak emperyalistler arası pazarların, sömürgelerin, toprakların paylaşılması mücadelesi olarak anlamak demektir. Bugün Yugoslavya'da milli zulmün olmadığını ve milletlerin kardeşçe ve imtiyaz sahibi - ezilen ayrımı olmaksızın yaşadıklarını söyleyerek milli zulmü haklı çıkaranların Semiç ve Tito'nun, Kautsky ve «sınırlı egemenlik» fetvacısı Brejnev'in, Kruşçev'in yolundan gitmelerinden doğal bir şey yoktur.

Oysa birinci emperyalist savaşı **«kendi» burjuvazileri açısından** haklı göstermeye çalışan 2. Enternasyonal sosyal - şövenlerinin Marks ve Engels'in, örneğin 1848 ve 1891 savaşlarındaki, özel olarak feodal Rusya'ya karşı tutumlarına atıf yaparak «milli savaşlar»dan söz etmelerini Lenin şöyle mahkum etmişti:

«1848 de Marks Rusya'dan nefret ediyordu, çünkü o yıllarda az gelişmiş Rusya'nın gerici eli Almanya'nın üzerinde sallanmasaydı Almanya'da demokrasi kazanabilir ve gelişir, ülke birleşip tek bir milli bütün haline gelebilirdi...

«Lenin 18. ve 19. yüzyıllardaki savaşların ayrıntıları üzerinde de önemle durdu. (Lenin bu makaleyi bir gazete haberi olarak yazmıştı-PB) Bunların hepsi milli devletler yaratılmasını çabuklaştıran milli savaşlardır.

«Bu savaşlar feodalizmin yıkılışını ispatlayan ve yeni burjuva toplumunun feodal topluma karşı verdiği mücadeleyi gösteren savaşlardır. Milli devlet, kapitalizmin gelişmesinde önemli bir safha idi. Bir milletin kendi kaderini tayin, bağımsızlığını sağlama, kendi dilini kullanma, halkın temsil edilmesi, yani milli devletler için verilen mücadele, kapitalizmin bir döneminde üretici güçlerin gelişmesi için gerekli olan ortamı sağladı.

«Milli savaşların bu görevi ya demokrasinin kendisi tarafından, ya da Bismark'ın yardımıyla, savaşta rol alanların iradesi ve bilinçlerinden bağımsız olarak yerine getirildi...

«Emperyalist savaş tamamen ayrı bir şeydir... Bütün Avrupa ülkeleri kapitalizmin gelişmesinde eşit safhalara gelmişler, kapitalizmin verebileceği her şeyi elde etmişlerdir. Kapitalizm şimdiden en yüksek aşamasına erişmiş ve meta yerine sermaye ihraç etmeye başlamıştı. Milli sınırlar dar gelmeye başlamış yeryüzündeki serbest parçacıklar için mücadele başlamıştı. Eğer 18. ve 19. yüzyıllardaki milli savaşlar kapitalizmin başlangıcını gösterirse, emperyalist savaş da kapitalizmin sonunu gösterir.» (71) (abç)

Yine Lenin şunları söylüyordu:

«1848-1871'den 1898 ve 1916'ya kadar somut durum hangi bakımdan değişmiştir...? Çarlık artık açıkça ve tartışma götürmez biçimde irticanın başlıca kalesi olmaktan çıkmıştır. İlk önce, uluslararası finans - kapital, özellikle - Fransız finans - kapitali tarafından desteklendiği için ve sonra 1905'den ötürü. Eski dönemde büyük ulusal devletler sistemi -Avrupa demokrasileri-, dünyaya, demokrasiyi ve sosyalizmi, Çarlığa rağmen getiriyorlardı. Marks ve Engels emperyalizm dönemini göremediler. Bugünkü sistem (sayısı beş yada altıyı bulan), bir avuç emperyalist «büyük» devletten her birinin başka ulusları ezmesi sistemidir; ve bu ezilş kapitalizmin çöküşünü suni yollarla geçiştirmenin, ve dünyaya hükmeden emperyalist uluslarla oportünizm ve sosyal şövenizmi suni olarak desteklemenin kaynağıdır. Eskiden Batı Avrupa Demokrasisi büyük ulusları özgürlüğe kavuştururken, gerici amaçlarla bazı küçük ulus hareketlerini kullanan Çarlığa karşıydı. Bugün, bir yanda şövenler, 'sosyal-emperyalistler', öte yanda devrimciler olmak üzere ikiye bölünmüş olan sosyalist proletarya, Çarlık emperyalizmiyle gelişmiş kapitalist Avrupa emperyalizminin ittifakıyla karşı karşıyadır ve bu ittifak, her ikisinin bir çok ulusları ezmelerine dayanır.

«...eskiden asıl sorun 'Çarlığa karşı' (ve Çarlığın demokratik olmayan amaçlarla kullandığı küçük ulus hareketlerine karşı) ve Batının büyük devrimci halklarından yana savaşmaktır; bugün asıl sorun, artık birleşmiş olan emperyalist devletlerin, emperyalist burjuvazinin, sosyal-emperyalistlerin cephesine karşı savaşmak ve emperyalizme karşı olan tüm ulusal hareketleri sosyalist devrim yararına kullanmaktır.» (72) (abç)

«Batı ülkelerinde ulusal hareket uzak geçmişe ait bir şeydir. İngiltere, Fransa, Almanya vs. de 'anavatan' kelimesi ölü bir kelimedir, tarihi rolünü oynamıştır. Yani burada ulusal hareket, ilerici her hangi bir şey, yani kitleleri yeni bir ekonomik ve siyasi harekete yükseltecek her hangi bir şey veremez. Burada tarihin bir sonraki adımı feodalizmden veya ataerki barbarlıktan ulusal ilerlemeye, kültürlü ve siyasi bakımdan özgür anavatana geçiş değil, gününü tamamlamış, yani kapitalist olarak fazla olgunlaşmış 'anavatan'dan sosyalizme geçiştir.» (73)

Lenin'in bu söyledikleri temel öneme haizdir. Ve elbette onun Avrupa'da -sıfıra yakın da olsa- bir milli savaş ihtimalini reddettiği söylenebilir. O, sistemin yapısını ve tekerci burjuvazinin, emperyalizmin çıkarlarını savunmayı eleştirmektedir. Tekellerin «anavatanı»nın artık feodalizme karşı ilerlemenin ifadesi olan bir «anavatan» olmadığını; emperyalist savaşın, imtiyaz ve ganimetlerin paylaşılması savaşının, ezen sınıflar tarafından yürütülen bu savaşın «milli savaş», «haklı savaş» gerekçeleri ve Marks ve Engels'e atıf yapılarak savunulmaya çalışılmasının sosyal şövenizm olduğunu belirtmektedir. Yoksa, kuşkusuz, özel şartlarda, aeri-

öl tekellci burjuvazinin bir hareketi olmayan, örneğin küçük burjuvazinin önderliğinde bir milli ayaklanmayı desteklemek gerektiğini söylemektedir. O, açık olarak, «...bu günkü Avrupa savaşının sözünü ettiğimiz zaman, onu mahkum ediyoruz, böyle yapıyoruz, çünkü onu sürdürenler ezen sınıflar.» (74) (abc) demektedir.

Ama arsızlığın şampiyonluğunu ele geçirmek isteyen yeni revizyonistler, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e dayanarak, Avrupa tekellci burjuvazisinin emperyalist çıkarlarının ve çürümüş «anavatan»larının savunuculuğunu yapıyorlar. Lenin bu şarlatanlığı 2. Enternasyonal dönemlerinin şahsında çoktan mahkum etmişti:

«Almanya'da Kautsky'nin destekçileri, Fransa'da Longuet destekçileri, İtalya'da Turati ve ortakları da böyle iddialarda bulunuyorlar: Sosyalizm ulusların eşitliğini ve özgürlüğünü, kendi yazgılarını kendilerinin belirlemelerini zorunlu görür; bundan dolayı ülkemiz saldırıya uğrarsa; düşman birlikleri topraklarımızı işgal ederse, yurtlarını savunmak sosyalistlerin hakkı ve görevidir. Teorik yönden böyle bir iddia sosyalizmle açıkça alay etmektir, ya da bayağı bir yalandır. Öte yandan, bu, pratik politika açısından bakınca, savaşın sosyal ve sınıfsal karakteri konusunda, gerici bir savaşta devrimci bir partinin görevleri konusunda bilgisiz olmayan bilisizlerin iddiasına uygun düşer.

«Wilhelm zamanında bir Alman, Clemenceau zamanında bir Fransız, 'düşman tarafından işgal edildiği zaman bir sosyalist olarak yurdumu savunmak benim hakkım ve görevimdir' derse, bir sosyalist gibi değil, bir enternasyonalist, bir devrimci proleter gibi değil, küçük burjuva milliyetçisi gibi davranıyor demektir. Çünkü bu iddia, sermayeye karşı devrimci sınıf mücadelesini, dünya burjuvazisinin ve dünya proletaryasının görüş açısından savaşın bir tüm olarak değerlendirmesini, yani enternasyonalizmi hesaba katmıyor. Geriye zavallı bir dar milliyetçilikten başka bir şey kalmıyor. Benim yurdum zulüm görüyor, ben yalnız buna bakarım. İşte iddianın vardığı nokta burasıdır, küçük burjuvanın milliyetçi dar kafalılığının vardığı nokta burasıdır...

«Sosyalizm uluslara karşı zor kullanmayı kabul etmez, bu yüzden yurdum işgal edilirse ben kendimi savunurum», diyen bir Fransız, bir Alman ve İtalyan sosyalizme ve enternasyonalizme ihanet eder; çünkü bu insan, yalnız kendi 'ülkesini' görür, 'kendi' burjuvazisini her şeyin üstüne çıkarır ve savaş emperyalist yapan, onun burjuvazisini emperyalist soygun zincirinde bir halka haline getiren uluslararası ilişkileri hiç aklına getirmez.

«Bir sosyalist, bir devrimci proleter, bir enternasyonalist başka türlü iddia eder. Der ki: 'Savaşın karakteri' (ister gerici ister devrimci olsun), saldırganın kim olduğuna, ya da 'düşmanın' kimin yurduna yerleştiğine değil, savaş hangi sınıfın yaptığına ve bu savaşın hangi politikanın uzantısı olduğuna bağlıdır... Benim iddiam 'ülkemin' açısından değil (çünkü bu, emperyalist burjuvazinin elinde oyuncaktan başka bir şey olmadığını düşünmeyen zavallı, ahmak, küçük burjuva milliyetçisinin iddiasıdır), dünya proleter devriminin hazırlanmasında, propagandasında ve çabuklaştırılmasında olan payım açısındandır.'

«Enternasyonalizmin anlamı budur; enternasyonalistin, devrimci işçinin, gerçek sosyalistin görevi budur. Dönek Kautsky'nin 'unuttuğı' alfabe budur.» (75)

SONUÇ

Şimdiye kadar ülkemizde «ÜDT» çeşitli yönleriyle eleştirildi. Ama bir yönü nisbeten açılmadı ki, bu da, «ÜDT'nin, Amerikan emperyalizminin özellikle Rus sosyal emperyalizminin denetim ve nüfuz alanlarını

ondan koparmaya yönelik yayılmasına hizmet etmesi, Çin'e bir köçbaşı rolü yüklemesi ve bununla uyumlu olarak başını ABD'nin çektiği Batılı emperyalistlerin kanatları altında bir Çin hegemonyacılığını amaçlaması ve bunun kılıfı olmasıdır. Bugün «ÜDT» bu yönüyle özellikle eleştirilip teşhir edilmeli ve bu konuda uyanık davranılmalıdır.

İkinci bir mesele. «ÜDT»nin özellikle ÇKP'ne hakim kılınması süreci içinde, yeni revizyonistler sosyalizm hedefi ve perspektifini bir yana bırakıp, menşevik «aşamalı devrim teorisi»ne uygun olarak, sözde «sosyalizme ilerleyebilmek için» «bugünkü aşama»nın sorunlarını tartışma konusu yapıyor, örneğin anti-emperyalist demokratik mücadeleyi sosyalist mücadeleden koparıyor, dünya sosyalist devriminin parçası olmaktan çıkarıyor, hatta bütünüyle gerici karşı-devrimci sınıfların, Şahların, Mobutuların eline bırakıyorlardı. Bugün aynı çarpıtmalara devam ediyorlar, ama ek olarak, sözde hala revizyonist olarak niteledikleri Kruşçev-Brel-nevci tezler uyarınca, -leri bir tarihe erteleyerek- sözde toz kondurmaz göründükleri sosyalizmi de sosyalizm olmaktan çıkarıp kötü ünlü «sosyalizmler»i yeniden keşfediyorlar! Yugoslav «öz-yönetim sosyalizmi»ni (!) yüceltmeleri, ondan öğrenilmesi gerektiğini söylemeleri boşuna değildir. Onlar da bu tür bir «sosyalizm» uygulamasına girişiyorlar. Bu süreç ilerledikçe, kaçınılmaz olarak, yeni yeni tezlerle «teori»lerini zenginleştirerek (!) daha da gericileşeceklerdir. Ama Marksizm-Leninizm yenilmez; onlarsa yenileceklerdir.

- (1) Revizyonizm Üzerine, sf. 81.
- (2) Marksizm ve Revizyonizm, sf. 17.
- (3) Emek Partisi ve Anti-Revizyonist Mücadele, sf. 269.
- (4) Emperyalist Savaş Üzerine, sf. 118.
- (5) Sosyal Emperyalizm Üzerine, sf. 75.
- (6) Pekin - Moskova Çatışması, SBKP Mektubu, sf. 117-118.
- (7) Agy, sf. 127-128.
- (8) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi, sf. 12.
- (9) Agy, sf. 11.
- (10) Strateji ve Taktikler Üzerine, sf. 55.
- (11) Age, sf. 58.
- (12) Leninizm ve M. Revizyonizm sf. 49-50.
- (13) Agy, sf. 45.
- (14) UKKTH, sf. 161-162, (Kasım 1968 Baskısı).
- (15) Modern Revizyonizme Karşı Mücadele sf. 126.
- (16) Emek Partisi ve Anti-Revizyonist Mücadele, sf. 217-218.
- (17) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi, sf. 64.
- (18) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, sf. 317.
- (19) Revizyonizm Üzerine, sf. 87.
- (20) Milli Demokratik Devrim, sf. 99-100.
- (21) Seçme Eserler, cilt 1, sf. 11-12.
- (22) Age, sf. 181.
- (23) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi, sf. 23.
- (24) Age, sf. 24.
- (25) Dünya İşçi Sınıfına Tarihi Dersler, sf. 13.
- (26) Age, sf. 14.
- (27) Emperyalizm, sf. 74.
- (28) Emperyalist Savaş Üzerine, sf. 51.

- (29) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, sf. 43.
- (30) Age, sf. 45.
- (31) Emperyalizm, sf. 97.
- (32) Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi, sf. 14.
- (33) Emek Partisi ve Anti-Revizyonist Mücadele, sf. 253.
- (34) Modern Revizyonizmin Bunalımı, sf. 41-42.
- (35) Age., sf. 46.
- (36) Revizyonizm Üzerine, sf. 47-48.
- (37) Emperyalizm, sf. 103-104.
- (38) Age, sf. 115.
- (39) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, sf. 142.
- (40) Age, sf. 106.
- (41) Emek Partisi ve Anti-Revizyonist Mücadele, sf. 243.
- (42) Sosyal Emperyalizm Üzerine, sf. 152.
- (43) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, sf. 57,
- (44) Age, sf. 59.
- (45) Age., sf. 60.
- (46) Pekin-Moskova Çatışması, SBKP Mektubu, sf. 99.
- (47) Aktaran, BÜİB, sf. 39.
- (48) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, sf. 376.
- (49) Age, sf. 38.
- (50) Agy, sf. 38.
- (51) Age, sf. 44.
- (52) Emperyalist Savaş Üzerine, sf. 9.
- (53) Age, sf. 147.
- (54) Age, sf. 9.
- (55) Age, sf. 246.
- (56) Age, sf. 35.
- (57) Age, sf. 73.
- (58) Age, sf. 109.
- (59) Age, sf. 189.
- (60) Age, sf. 75.
- (61) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, sf. 40-41,
- (62) Age, sf. 41.
- (63) Age, sf. 250.
- (64) Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky, sf. 142-143.
- (65) Emperyalist Savaş Üzerine, sf. 246.
- (66) Age, sf. 255-256.
- (67) Age, sf. 248.
- (68) Age, sf. 119-120.
- (69) Age, sf. 110.
- (70) UKKTH, sf. 173.
- (71) Emperyalist Savaş Üzerine, sf. 64-65-66.
- (72) UKKTH, sf. 184-185.
- (73) Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm sf. 42-43.
- (74) Emperyalist Savaş Üzerine, sf. 297.
- (75) Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky, sf. 140-141-142-143.

NOT : «ÜDT»ni savunan aktarmalar, esas olarak ÇKP MK'nin 7 Kasım Yazısı (Aydınlık sayı. 82)'ndan alınmıştır.

İbrahim Kaypakkaya'nın Küçük-Burjuva Maceracı Görüşlerinin Eleştirisi - 1

GİRİŞ

Halkın Birliği ve Partizan gibi çizgiler İ. Kaypakkaya'nın izlediği siyasetin küçük burjuva maceracı bir siyaset olduğunu reddetmektedirler.

12 Mart döneminde faaliyet gösteren THKO, THKP-C gibi hareketlerle İ. Kaypakkaya'nın önderliğini yaptığı TİKKO hareketi arasında sınıf mücadelesine bakış açısında, çalışma, örgütlenme ve silahlı mücadele anlayışında esaslı farkların bulunmadığı sosyal pratik tarafından kanıtlanmıştır. İ. Kaypakkaya o dönemde faaliyet gösteren benzeri grupların önderleri gibi kitlelerden kopuk bir avuç aydının bireysel terörizmini esas mücadele biçimi olarak ele aldı ve bu görüşlerin teorisini yaparak bunları hayata geçirmeye çalıştı; buna uygun eylemlere girişti.

İ. Kaypakkaya'da diğer küçük burjuva ihtilalci önderler gibi, terörizmin temel mücadele biçimi olduğuna ilişkin tezlerini, revizyonistler tarafından ileri sürülen çağımızın ve emperyalizmin niteliğinin değiştiği yolundaki iddiaya dayandırmaya çalıştı. O, bireysel terörizmin sözde temel mücadele biçimi olduğunu kanıtlayabilmek (!) için öylesine bir zorlama içine girdi ki, bu yolda Marksizm-Leninizmin ustalarının görüşlerini kaba bir şekilde çarpıtmaktan, bu görüşleri canı istediği gibi yorumlamaktan çekinmedi. Hem de Marksizm-Leninizmin temel ve herkes tarafından kolayca kavranabilecek konularında...

Onun en temel yanlışlarından biri, terörizmi esas alan, kitlelerden kopuk bir avuç devrimcinin faaliyeti sonunda «halk ordusunun» inşa edilebileceğine ve halkın harekete geçirilebileceğine dair tezidir.

«Bunlar, sübjektif faaliyetin rolünü abartıyor ve mutlaklaştırıyorlar. Ve sa-

nıyorlar ki, tıpkı 'küçük bir motorun büyük bir motoru' harekete geçirmesi gibi, bir mücadele grubunun 'aktif eylemleriyle' devrimin patlaması için şart olan devrimci durum suni olarak yaratılabilir. Bunlara göre, kapitalist toplumda kit-
lelerin devrimci birikimi her an patlamaya hazırdır. Yeter ki dıştan bir darbe vurulsun, yeter ki bir gerilla merkezi kurulsun, kitleler onları otomatik olarak izleyeceklerdir.» (Enver Hoca, AEP 6. Kongresine sunulan rapordan)

İ. Kaypakkaya'nın yazılarının her satırında E. Hoca tarafından eleştirilen bu görüşlere rastlarız. İ. Kaypakkaya'nın bu düşüncesi, onu işçi sınıfının ulusal demokratik halk devrimindeki önderliği ve genel olarak devrimdeki konumunu bir kenara itmeye zorluyor. O da, lafta ne derse desin pratikte partinin rolünü bir gerilla kolunun fonksiyonuna devrediyor ve onun örgütlenmesini esas alıyordu. Onun parti ve işçi sınıfının devrimdeki rolü konusundaki yanlış görüşleri kaçınılmaz olarak demokratik devrimle sosyalist devrim arasındaki bağı kopardı, birinden diğerine kesintisiz geçişi inkâr etti ve proletaryanın devrimdeki önderliğini, sözde «Marksizmi öğrenmiş» bir grup aydının önderliği şekline indirgeyerek, her türden revizyonist ideolog tarafından ileri sürülen «ideolojik önderlik» safsatasına sahip çıktı.

İ. Kaypakkaya'nın yanlışları yalnızca bu söylenenlerden ibaret değildir. PDA revizyonizminin sınıf işbirlikçisi siyasetinin eleştirisi adı altında piyasaya sürdüğü tezleri içinde öyleleri vardır ki; bunlar komprador burjuvazi ve milli meselede olduğu gibi aşırı sağcı görüşlerin bir ifadesidir. İ. Kaypakkaya'nın yazılarında sağ ve «sol» oportünizmin içiçeliğini en çarpıcı bir şekilde görmek mümkündür. O, hiç bir şekilde PDA revizyonizminin dünyayı burjuva-idealizt yorumlayışının dışına çıkamadı. Sağ subjektivizm ve idealizmin yerine, «sol» subjektivizm ve idealizmi geçirdi. Her şeyi iradeci bir şekilde ele aldı.

İ. Kaypakkaya genel olarak PDA oportünizminin yanlış görüşlerini açığa çıkarmak için Marksizm-Leninizmin ışığında bir çabaya girmemiştir. O, PDA revizyonizmine karşı çıkarken Marksizm-Leninizmi ve dünya proletaryasının deneylerini esas almadığı için revizyonizmi aşamadı. PDA ve benzeri grupların görüşlerine eleştiri diye ortaya attığı düşünceler çoğunlukla 1960 ve 1970 yılları arasında çeşitli revizyonist ve troçkist «teorisyenler» tarafından ortaya atılan tezlerin eklektik bir karışımından ibarettir. Örneğin, İ. Kaypakkaya'nın «herkesi ayağa fırlatacak» dediği, Kurtuluş savaşı sırasında Kemalist hareketin komprador burjuvazinin önderliğinde olduğu ve milli meselenin özünü çağımızda da burjuvalar arasındaki pazar paylaşımı meselesinin teşkil ettiği yolundaki görüşleri, Türkiye devrimcilerine hiç de yabancı olmayan ve Kemal Tahir, İdris Küçükömer gibi yoz burjuva ideologları ve şoven Kürt milliyetçileri tarafından uzun zamandan beri savunulan görüşlerdi.

Milli Kurtuluş Savaşı ve Kemalist Hareketin Değerlendirilmesi

Gerek Parti Bayrağı, gerekse Halkın Kurtuluşu bu konudaki görüşlerini yayınlamış durumdadır. Onun için bu konu üzerinde uzun boylu durmayacağız.

Ulusal kurtuluş savaşının komprador burjuvazinin önderliğinde verildiğine dair görüşlerin ilk sahiplerinin İ. Küçükömer ve K. Tahir gibileri olduğunu söyledik. Bu meseleyi biraz daha kurcaladığımızda Padişahçı-Abdülhamidci gericilerin de bu görüşleri savunduğunu görürüz. İ. Kaypakkaya, Ş. Hüsnü ve PDA'nın Kemalist hareket konusundaki görüşlerine karşı çıkayım derken, en gericilerin görüşlerine sahip çıkıyor. Ve bilimsel olmayan bir tepkiyle, PDA oportünizminin milli kurtuluş savaşı ve Kemalist hareketin tutarlı anti-emperyalist muhtevaya sahip olduğunu ileri süren, onun emperyalizmle uzlaşan yanını gözardı eden görüşlerine karşı komprador burjuvazinin milli kurtuluş savaşına önderlik edebileceğini ileri sürüyor.

M. Belli ve PDA oportünizminin, M. Kemal hareketini yanlış değerlendirmesinin esas nedeni çeşitli yazılarımızda belirttiğimiz gibi cuntacı siyasetlerine malzeme sağlayabilme çabalarından ileri geliyordu. 1960'larda cuntacılık peşinde koşanlar, «Kemalist cuntacılar»a hoş görünmek için M. Kemal hareketinin emperyalizmle uzlaşan yanlarını ve onun feodal-burjuva niteliğini gözardı ediyorlardı. İ. Kaypakkaya haklı olarak gerçekleri çarpıtan bu burjuva görüşlere tepki duydu ve karşı çıktı. Ama o bu görüşlere barışçıl ve parlamenter yol peşinde olan revizyonistlerin de karşı çıktığını unuttu; Marksizm-Leninizmin karşı çıkışıyla bu revizyonistlerin karşı çıkışı arasındaki farklılığı görmedi.

İ. Küçükömer, K. Tahir gibi barışçıl ve parlamenter siyasetlerden yana olan burjuva aydın ve ideologları, cuntacı hareketin halktan yana olamayacağını kanıtlamak için ve reformcu cuntacı hareketin kendine örnek aldığı Kemalist hareketi karalayabilmek için, M. Kemal hareketinin milli burjuvazinin bir hareketi ve cılız kalan anti-emperyalist milli bir devrim olmadığını ileri sürüyor ve onun emperyalistlerarası savaşa tekabül ettiğini ve gericiler arasındaki bir mücadele olduğunu iddia ediyorlardı. Özellikle o dönemde K. Tahir ve etrafına kümelenmiş bir avuç burjuva aydın «Türkiye Defteri» adlı bir dergide bu görüşleri yaygınlaştırmaya çalışıyorlardı. İşte İ. Kaypakkaya cuntacı, darbe peşinde koşan sağ oportünistlere bu burjuva sağ görüşlere dayanarak karşı çıkmaya ve bunların kanıtlarıyla onları çürütmeye

yeltendi. Ne var ki, silah geriye tepti. İ. Kaypakkaya hareketi ve 12 Mart darbesiyle çökmeye, dağılmaya yüz tutan PDA hareketi İ. Kaypakkaya'nın yanlışlarından yararlanan revizyonist şeflerin çabalarıyla yeniden toparlanma fırsatı elde etti ve bu görüşlerin yanlışlığını ve yozluğunu kendi görüşlerinin doğruluğunun kanıtı olarak ileri sürdüler.

M. Kemal hareketinin milli burjuvazinin önderliğinde cılız kalan anti-emperyalist, emperyalizme darbe indiren ulusal bir hareket olduğunu kanıtlamak için uzun boylu bir araştırma yapmaya gerek yoktu. Çünkü, bu hareketin sınıfsal karakteri ve niteliği konusunu Marksizm-Leninizm çok önceden açıklığa kavuşturmuştu. Lenin, Stalin, Mao Zedung ve Komintern tarafından M. Kemal hareketi defalarca değerlendirilmiştir. Doğu Perinçek revizyonisti İ. Kaypakkaya'nın bu gafından alabildiğine yararlandı ve bu gafı kendi sağcı görüşlerini gizleyebilmek için bir örtü gibi kullandı. O, bunu yaparken meseleyi milli kurtuluş savaşının önderliğini komprador burjuvazi mi, yoksa milli burjuvazi mi yürütmüştür tartışmasına indirgedi. Ve ulusal kurtuluş savaşının önderliğini milli burjuvazinin yaptığını kanıtlamak için çeşitli Marksist ustalara başvurdu. Böylece Ş. Hüsnü'nün ve kendisinin M. Kemal hareketi konusundaki sağ oportünist tahlilleriyle Lenin, Stalin, Mao Zedung ve Komintern'in bu hareketi değerlendirmesi arasında ayniyet bulunduğunu ileri sürdü.

Parti Bayrağı ulusal kurtuluş savaşı ve kemalist hareket konusundaki sağ oportünist-revizyonist tezleri eleştirdi. Doğu Perinçek revizyonistinin iddialarının tersine, ulusal kurtuluş savaşını değerlendirmede Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasında çıkan ayrılığın temelini bu savaşın önderliğinin ulusal burjuvazinin elinde olup olmadığı teşkil etmemektedir. Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki temel ayrılık önderliği ele geçiren ulusal burjuvazinin sınıfsal niteliklerinin çarpıtılmasında ve onun burjuva-feodal, emperyalizmle uzlaşan karakterini gizlemesinde ortaya çıkıyor.

Parti Bayrağı'nın bu görüşleri Halkın Birliği dergisi tarafından gülünç bir şekilde «orta yol» olarak değerlendiriliyor. Bu «orta yol» kemalist hareket konusunda, revizyonizm tarafından ört bas edilmeye çalışılan, Lenin ve Stalin'in görüşleridir. Aslında Halkın Birliği orta yolun ne anlama geldiğini bile kavramıyor. Sağ ve «sol» oportünist görüşlere karşı çıkan Marksizm-Leninizm ona göre bu ikisinin «ortasıdır»! Halkın Birliği Marksizm-Leninizmi biraz kavrayaydı, her konuda olduğu gibi bu konuda da sağ ve «sol» oportünist görüşlerin aynı temele dayandığını görebilirdi.

İ. Kaypakkaya'nın görüşlerini eleştirmek için hemen ayağa fırlayan D. Perinçek, Parti Bayrağı'nın doğru, Marksist-Leninist görüşleri

karşısında tam bir sessizliğe gömülmüştür.

Gerek İ. Kaypakkaya, gerekse onun bu görüşlerini paylaşan Halkın Birliği ve Partizan gibi hareketler, yarı-sömürge ülkelerdeki ulusal burjuvazinin niteliğini revizyonist Doğu Perinçek ve benzerleri gibi ele almaktadır. D. Perinçek, ulusal nitelikteki feodal-burjuvazinin emperyalizmle işbirliği yapmadığını, uzlaşıcı bir sınıfsal niteliğe sahip olmadığını ileri sürüyor. İ. Kaypakkaya'da milli burjuvazinin sınıfsal karakteri konusunda D. Perinçek gibi düşünüyor. Onun anlayışına göre de emperyalizmle uzlaşan, onunla ekonomik, siyasi bağlantı kuran burjuvazinin ulusal nitelikte olmaması gerekmektedir! Her şey bir yana, meta ekonomisinin ve işbölümünün uluslararası bir karakter taşıdığı kapitalizm dünyasında içine kapanık burjuva ülkelerin olamayacağı açıktır. Bu, özellikle sermayenin dünyanın her tarafına yayıldığı ve egemenliğini götürdüğü, tek bir dünya ekonomisinin yaratıldığı emperyalizm çağında hiç söz konusu değildir. Uluslararası kapitalizm şartlarında, birbirleriyle sıkı bir bağlantı içinde bulunan tüm kapitalist ülkelerde kapitalizmin evrensel kanunlarının yürürlükte olduğu açıktır; dolayısıyla büyük sermaye küçük sermaye üzerinde egemenlik kurar ve onu kendine bağımlı kılar.

Bu şartlarda işçi ve emekçi kitleleri sömürmekten ve kârına kâr katmaktan başka bir şey düşünmeyen sömürge ve yarı-sömürge ülke burjuvaları kolayca emperyalizmin önünde boyun eğerek ve ona tabi olur. Hele emperyalizm çağıyla birlikte proleter devrimleri çağının başlaması, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde proletaryanın bağımsız sınıf eyleminin doğması, proletaryanın ulusal ve demokratik halk devriminin önderliğini ele geçirmesi, ve bu devrimle proleter-sosyalist devrim arasında kesintisiz ve aşamalı bir bağlantının doğması, dolayısıyla bu devrimin dünya sosyalist devriminin bir parçası olması, bu ülkelerdeki ulusal burjuvaziye emperyalizmle daha fazla uzlaşmaya itmektedir. Özellikle ulusal burjuvazinin üst kesimi emperyalist burjuvazi ile çeşitli ekonomik, siyasi ittifaklar kurup, halka karşı gerici bloklar oluşturmaktadır. Bu nitelikteki ulusal burjuvazi ülke içinde de feodal toprak ağalarıyla uzlaşarak köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesinin karşısında yer alır.

Parti Bayrağı'nın çeşitli yazılarında da belirtildiği gibi, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki komprador burjuvazi ve uzlaşıcı milli burjuvazi arasındaki sınıfsal nitelik farklılığını belirleyen sadece emperyalist sermaye ile kurulan ekonomik ve siyasi işbirliği değildir.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkeler burjuvazisinin sadece emperyalist sermaye ile çeşitli şekillerde kurdukları ekonomik ve siyasi işbirliğine göre onların ulusal veya komprador nitelikte oldukları tespit edilemez. Salt emperyalist sermaye ile kurulan ilişkilere göre burjuvazinin

ulusallığı tespit edilmeye kalkılırsa, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde küçük burjuvazinin (köylülüğün) dışında ulusal burjuvazinin bulunmadığına karar vermek zorunda kalırız. Veya komprador burjuvazinin de ulusal burjuvazi olduğu ve dolayısıyla gerçek anlamda komprador burjuvazi diye bir burjuvazinin olmadığı sonucuna varırız. Nitekim, emperyalist sermaye ile kurulan çeşitli bağlantılara göre burjuvazinin niteliğini tespitte kalkışanlar her iki yanıya da düşmekten kurtulamıyor.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ulusal burjuvazi ile komprador burjuvazi arkasındaki farklılığı belirleyen ekonomik yapıdır. Komprador burjuvazi uluslararası sermayenin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki uzantısıdır ve emperyalist sermaye ile aynı kategori içinde yer alır. Onun gayrı-milli niteliği buradan gelir. Ulusal burjuvazi emperyalist sermaye ile çeşitli ilişkiler içine girmesine rağmen ülkenin ulusal ekonomisinin bir parçasını teşkil eder ve ondan doğmuştur. Ekonomik olarak dayandığı yapı ulusal kapitalist ekonomidir. Dolayısıyla komprador burjuvazinin varlığı bütünüyle emperyalizme bağlıdır; ulusal burjuvazi ise emperyalizmle kurduğu ilişkilerin boyutlarına göre varlığını emperyalizme bağımlı kılmıştır. Özellikle kapitalizmin oldukça geliştiği sömürge, yarı-sömürge ülkelerde ulusal burjuvazinin üst kesimi kârını ve sömürüsünü düşündüğü için emperyalizmle daha sıkı bir ilişkiye girerek uzlaşıcı bir karakter kazanmıştır. Bu niteliğinden ötürü Mao Zedung bu burjuvazi için, «toprak ağalarından daha az feodal, komprador burjuvaziden daha az kompradordur» der.

İ. Kaypakkaya sömürge ve yarı-sömürgelerdeki emperyalizmle uzlaşan ulusal burjuvazinin özelliklerine Marksist-Leninist bir açıdan yaklaşmadı. Özel olarak ulusal kurtuluş savaşının önderi burjuvazinin, feodal-burjuva, emperyalizmle uzlaşan niteliğinin ulusallıkla bağdaşmayacağına karar vererek, onun ta kurtuluş savaşının başında emperyalist ülkelerle kurduğu çeşitli ekonomik ve siyasi işbirliğini yadırgadı. Böyle bir burjuvazinin ancak komprador nitelikte olabileceğini zannetti.

Bugün Halkın Birliği ve Partizan gibi gruplar İ. Kaypakkaya'nın hatalarını devam ettiriyorlar. Uzlaşıcı ulusal burjuvazinin özelliğini kavramadıkları gibi, komprador burjuvaziyi de emperyalist sermaye ile kurulan çeşitli ilişkilere göre tanımlamaya çalışıyorlar. Bu yüzden de Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu'nun komprador burjuvazinin emperyalist sermaye ile aynı kategori içinde yer aldığı konusundaki görüşlerini kavrayamıyorlar.

Sadece emperyalist sermaye ile kurulan siyasi ve ekonomik işbirliğine göre burjuvazinin kompradorluğu tespit edilmeye çalışılırsa, ister istemez, komprador burjuvazinin ulusal bir ekonomiye dayandığı

ve emperyalizmle komprador burjuvazi arasındaki çelişkinin uzlaşmaz bir çelişki olduğu kabul edilmek zorunda kalınır; nitekim gerek İ. Kaypakkaya gerekse Halkın Birliği ve Partizan bu görüşü kabul etmek zorunda kalıyorlar.

KOMPRADOR BURJUVAZİ İLE EMPERYALİZM ARASINDAKİ ÇELİŞME UZLAŞMAZ DEĞİLDİR.

İ. Kaypakkaya komprador burjuvazi ile emperyalizm arasındaki çelişmeyi uzlaşmaz bir çelişme olarak görüyor ve bu çelişmenin şiddetle dayalı bir mücadeleye dönüşebileceğini iddia ediyor. Oysa, komprador burjuvazinin emperyalizmle böylesi bir çelişmesinin olabilmesi için onun ulusal ekonomi temeline dayanması gerekir. Görüldüğü gibi sağ oportünist görüşler ne kadar keskin havalara bürünürse bürünsün sonunda komprador burjuvaziye milli burjuvazi olarak kabul ediyor.

Komprador burjuvazinin niteliği ve komprador burjuvazi ile emperyalizm arasındaki çelişmenin özelliğini Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu etrafı olarak inceledi. Özellikle «Oportünist Üç Dünya Teorisi ve Üç Dünyacı Aydınlik Revizyonizmi» adlı broşürde bu konu üzerinde geniş olarak duruldu. «Üç dünya»cı oportünizm sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki komprador burjuvazi ile emperyalizm arasındaki çelişmenin uzlaşmaz bir çelişme olduğunu ileri sürüyor ve komprador burjuvazinin emperyalizme karşı siyasi bağımsızlığı (ulusal bağımsızlığı) kazanabileceğini vaaz ediyor. «Üç Dünya»cı oportünistlerin bu düşüncelerine yönelttiğimiz eleştiriler aynı görüşleri paylaşan İ. Kaypakkaya'yı da hedef almaktadır.

İ. Kaypakkaya ulusal kurtuluş savaşının önderliğini komprador burjuvazinin yaptığını kanıtlamak için bir sürü hayali kanıtlar ileri sürmekte; mantık ve kelime oyunlarına başvurarak görüşünü kuvvetlendirmeye çalışmaktadır. Örneğin; ulusal kurtuluş savaşının önderliğini milli ticaret burjuvazisinin yaptığını açık olarak belirten Stalin'in bu ifadeyi kullanmasının nedenini onda komprador burjuvazi teriminin olmasına bağlıyor ve Stalin'in milli ticaret burjuvazisi kavramıyla komprador burjuvaziye tarif etmek istediğini ileri sürüyor. Bu görüşün saçmalığı ortadadır. Gerek milli kurtuluş savaşı sonrasında, gerekse daha sonraları sömürge ve yarı-sömürgelerde ortaya çıkan komprador burjuvazinin niteliği Stalin tarafından incelenmiştir ve bu burjuvazinin özellikleri belirgin hale getirilmiştir. Komprador burjuvazi milli burjuvazinin her hangi bir kesimini tanımlamakta kullanılan bir kavram değildir. O, yarı-sömürge ülkelerde emperyalizm tarafından yaratılan burjuvaziye tanımlamak için kullanılır. Dolayısıyla böyle bir burjuvazinin doğmadığı şartlarda bu kavramın kullanılması söz konusu değildir. Bir an için komprador burjuvazi kavramının

1919-20'lerde Marksist-Leninist terminolojiye girmediğini ve komprador burjuvazi olgusunun derinlemesine incelenmediğini varsayalım. O takdirde bu kavram geliştirildikten sonra uluslararası Marksist-Leninist hareketin belgelerinde milli kurtuluş savaşına önderlik eden sınıfı tanımlamak için bu kavrama başvurulması gerekirdi. Oysa bilindiği gibi tam da Stalin 1925 yılında komprador burjuvazinin özellikleri üzerinde durduğu bir makalesinde yine Türkiyedeki milli kurtuluş savaşının milli ticaret burjuvazisinin önderliğinde verildiğini vurguluyor.

Stalin'in görüşleri doğrudur. Çünkü, komprador burjuvazinin önderliğinde bir ulusal kurtuluş mücadelesi düşünülemez. O, ancak tabii olduğu emperyalizmin menfaatleri doğrultusunda diğer emperyalistlere karşı direnebilir ve mücadele yürütebilir; o da ancak belirli şartların bir araya gelmesiyle... Marksizm-Leninizm komprador burjuvazinin anti - emperyalist bir mücadeleye önderlik edemeyeceğini çok açık olarak ortaya koyar. Bu yüzden Marksist-Leninistler dünyanın hiç bir sömürge, yarı-sömürge ülkesinde komprador burjuvaziye, İ. Kaypakkaya'nın verdiği türden payeler vermemişlerdir. Kaldı ki, böylesi bir düşünceden hareket eden İ. Kaypakkaya'nın komprador burjuvazi terimini kullanması bile anlamsızdır.

İ. Kaypakkaya ulusal kurtuluş savaşının komprador burjuvazinin önderliğinde verildiğinin kanıtı olarak bir de sömürge statüsünün, yarı-sömürge statüsüne dönüşmesini gösteriyor.

Bu bakış açısının temelinde yatan emperyalist ekonomizmdir. Ekonomik sömürgeciliğin devam etmesi siyasi bağımsızlık tarafından engellenemez ve siyasi bağımsızlığın elde edilmesi bu tür sömürgeciliği ortadan kaldırmaz. Nitekim milli kurtuluş savaşı da bu tür bir bağımsızlığın elde edilmesiyle sınırlı bir anti-emperyalist mücadeledir. Proleter devrimler çağında ulusal burjuvazinin öncülüğünde bunun dışında bir şeyin elde edildiği de görülmemiştir. Bu durumda açıktır ki uzlaşmacı feodal burjuvazinin önderliğinde (ki bu ulusal burjuvazidir) yürütülen bir cılız anti-emperyalist devrim «sömürge statüsünün, yarı-sömürge statüsüne dönüşmesi»nden başka bir sonuç veremezdi ve vermemiştir. Fakat, buna rağmen, yani ekonomik bağımlılığa rağmen siyasi bağımsızlığın milli devrimci bir savaş sonucu elde edilmesi emperyalizme darbe indiren ve emperyalizmi zayıflatan bir olgudur. Lenin önderliğindeki Sovyetler Birliği, burjuvazisinin feodal ve toprak devrimini hedef alan demokrasi düşmanı niteliğine rağmen bundan ötürü milli kurtuluş savaşını desteklemiştir. İ. Kaypakkaya milli kurtuluş savaşının Sovyetler Birliği tarafından desteklenmesini emperyalistler arasındaki çelişmelerden yararlanma olarak gösteriyor; bu tam da «üç dünya»cı revizyonistlerin mantığıdır. Marksist-Leninist-

ler emperyalistler arasındaki çelişmeden yararlanmayı bir emperyaliste karşı diğerini desteklemek şeklinde ele almadılar ve alamazlar. Lenin'in I. emperyalist savaş sırasındaki emperyalistler arasındaki çelişmelerden yararlanma taktiği açıktır. Emperyalist savaş ve emperyalistler arasındaki çelişmelerin alabildiğine derinleşmesinden yararlanarak, emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek ve emperyalizmin egemenliğine son vermek; Lenin'in emperyalistler arasındaki çelişmeden yararlanma ilkesi budur.

İ. Kaypakkaya milli kurtuluş savaşının önderliğini komprador burjuvazinin yaptığını kanıtlamak için bir sürü burjuva-revizyonist görüşe sahip çıkmaktan çekinmiyor. Sözde milli kurtuluş savaşını karalamaya çalışırken, komprador burjuvaziye yüceltiyor, emperyalistler arasındaki çelişmelerden yararlanmayı, aynen Doğu Perinçek gibi bir emperyaliste karşı diğerini ve onun uşaklarını desteklemek olarak anlıyor. Böylesi bir anlayışla Doğu Perinçek gibi revizyonistlere karşı çıkmaya çalışmak, revizyonizmi güçlendirmekten başka bir sonuç veremez ve nitekim vermedi de.

İbrahim Kaypakkaya'nın Siyasi ve Silahlı Mücadele Anlayışı

İ. Kaypakkaya'nın barışçıl ve silahlı mücadele anlayışı Doğu Perinçek ve benzeri revizyonistlerin anlayışlarının aynısı ve onun «solcu» bir kisveye bürünmüş halidir.

İ. Kaypakkaya ile D. Perinçek arasındaki bu konudaki farklılık, sadece sınıf mücadelesini burjuvaca yorumlayışta ortaya çıkan sağ ve «sol» oportünizm arasındaki farklılıktır. Her ikisi de ezen ve sömürülenler arasındaki somut mücadelenin o günün somut koşullarında barışçıl veya silahlı olup olmayacağını pratikten yani kitlelerin mücadelesinden öğrenmeyi bir yana bırakıyor ve masa başında mücadele biçimleri icat ederek bunu kitlelere sözde empoze etmeye çalışıyorlar. Bu anlayışla ortaya çıkan mücadele biçimleri konusunda da, aralarında kör düşüşü biçimi bir çekişmeye girişiyorlar. Bazılarına göre bu çatışma «revizyonizmle Marksizm» arasında cereyan etmektedir! Sağ ve «sol» oportünist anlayış sahipleri kendilerine «Marksist» payesini verdikçe revizyonist ve Marksist kutuplar da durmadan değişikliğe uğruyor. Ama ne var ki İ. Kaypakkaya ile PDA (ki buna İ. Kaypakkaya Şafak revizyonizmi diyerek Aydınlik oportünizminin 12 Mart öncesiyle sonrası arasında bir farklılık olduğu izlenimi yaratmaya çalışıyor) arasındaki sürtüşmenin Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasındaki çatışmayla bir ilgisi yoktur. Bunlar arasındaki çatışma aynı anlayış temelinde hareket eden ve aynı sınıfların menfaatine tekabül eden küçük burju-

va politikacıları arasındaki bir çatışmadır; sınıf temelleri aynı olmasına rağmen bu akımların biri sağ oportünizmi temsil ediyor, diğeri ise «sol» oportünist küçük burjuva maceracılığını.

İ. Kaypakkaya ile PDA revizyonizmi arasındaki, «mücadele biçimleri» konusundaki tartışma, emekçi kitlelerin sınıf mücadelesinin dışında ve onlardan kopuk bir avuç aydının masa başında tespit ettikleri mücadele biçimlerini kitlelere nasıl empoze edecekleri noktasında düğümlenmektedir.

PDA revizyonistleri sağ burjuva anlayışlarına uygun olarak devamlı kitlelere «benimsetilecek» mücadelenin biçiminin barışçıl olması gerektiğini savunuyorlardı. Bunun için de devrimcilere, kitlelere devamlı barışçıl mücadele biçimlerinin empoze edilmesinin gerekliliğini vaaz ediyorlardı. Kafa yapılarına uygun olarak hiç bir şart altında bazı mücadele biçimlerinin (örneğin bireysel terörün) devrimci eylem biçimi olamayacağını ve kitleler tarafından benimsenmeyeceğini iddia etmekteydiler.

PDA revizyonizminin mücadele biçimleri konusundaki burjuva-idealist anlayışının özüne itirazı olmayan İ. Kaypakkaya ise her şart altında kitlelere silahlı mücadele biçimlerinin «empoze edilmesi» gerektiğini savunuyordu.

Kitlelerden kopuk bir grup aydının silahlı mücadeleye başlayarak bütün kitleleri ayaklanmaya sevk edebileceğini ileri süren İ. Kaypakkaya maceracı çizgisini, Leninin «Marksistler hiç bir mücadele biçimini reddetmez» yolundaki doğru anlayışına dayandırmaya çalıştı; sanki Lenin bu sözlerle kitlelere mücadele biçimlerinin dışardan empoze edileceğini iddia etmiş ve İ. Kaypakkaya'nın kitlelere aynen benzeyen Narodniklerin tezlerini eleştirerek yerle bir etmemiş gibi...

PDA oportünistleri mücadele biçimlerini masa başında ve kitlelerin en geri bilincine göre tespit ederek, onlara bu mücadele biçimlerini dışardan «empoze etme» sevdasına kapıldıkları için iflah olmaz reformist ve ekonomistler haline geldiler. İ. Kaypakkaya bu sofist düşüncüyü bir başka biçimde savundu. Ona göre kitlelere «benimsetilecek» ya da «empoze edilecek» tek ve esas mücadele biçimi «silahlı mücadele» olmalıydı. Bu işi başarmak için gerekli olan yalnızca «cesaret» di; yani maceracılığın rizikosunu göze almak gerekliydi.

«... Silahlı mücadele konusunda da kendisini gösteriyor. Şafak revizyonistleri, halk kitlelerini terbiyeli maymun gibi, işaret ettikleri yerlere bastırarak, silahlı mücadele yolunda ilerletebileceklerini sanıyorlar! Oraya basma yasak! Şuraya değme! Buna vurma! Şunu kırma! Silahlı mücadele değil, ip üzerinde canbazlık!» (İ. Kaypakkaya, Bütün Yazıları, s. 292, Tufan Yayınları)

Görüldüğü gibi burada mücadele biçiminin nasıl benimsetileceği tartışılıyor. İtirazlar da mücadele biçimini «benimsetme» metodu üzerinde yoğunlaşıyor.

Gerek silahlı mücadeleyi reddeden revizyonistler, gerekse kitlelerden kopuk kitlelerin siyasi mücadelesinin üst derecesi olarak doğmayan ve bir avuç aydının bireysel terörizmi olan silahlı eylemleri savunan «sol» oportünistler olsun, burjuva görüşlerinin kanıtlarını (!) Lenin' de aramaktan da vazgeçmiyorlar. Ve, Lenin'i kendi anti-Marksist burjuva görüşlerinin dayanağı yapmaktan çekinmiyorlar.

Her şeyden önce şunu belirtelim ki, PDA revizyonizminin bazı mücadele biçimlerini ilke olarak reddetmesi, İ. Kaypakkaya'nın maceracı anlayışını kuvvetlendirmekte ve ona prim vermektedir.

Marksistler önceden hiç bir mücadele biçimini reddetmezler, doğru formülasyonu, mücadele biçimlerinin nasıl ve kimin tarafından belirlendiği dikkate alınmadan ele alındığı zaman, maceracılığa dayanak olarak kullanılabilir. İ. Kaypakkaya bu yöntemi kullanarak Lenin'in görüşlerine tamamen ters düştüğünü ve Narodnizmi savunduğunu gizlemeye çalışıyor.

Lenin, maceracıların yozlaştırmaya çalıştığı yukarda aktarılan formülasyonla neyi anlatmak istemişti?

Her şeyden önce Marksizm-Leninizmin barışçıl ve silahlı mücadele biçimlerinin kullanılması hakkındaki tezleriyle, İ. Kaypakkaya'nın maceracı görüşleri arasında temel farklılıklar vardır. İ. Kaypakkaya'ya göre sömürenler ve ezenler ile sömürülenler ve ezilenler arasındaki sınıf mücadelesinin o günkü somut durumda barışçıl veya silahlı biçimlere bürünmesini belirleyen insan iradesi ve subjektif etkenlerdir; işte örneği :

«Diğer yandan, köylük bölgelerdeki faaliyetimizin muhtevası ve biçimi, Şafak revizyonizminden ayrıldığıımızdan beri hızla değişmiştir. 'Barışçıl' propaganda ve ajitasyonun yerini silahlı mücadele biçimleri, silahlı propaganda ve ajitasyon metotları almıştır. Ayrıca, hakim sınıfların genel olarak devrimci faaliyete karşı, özel olarak köylük bölgelerdeki devrimci faaliyetlere karşı tutumu da son derece değişmiştir. Hakim sınıflar, köylük bölgelerde devrimci faaliyetlere meydan vermemek, mevcut faaliyetleri yok etmek için azgın saldırılara girişmektedirler. Ufak bir ihbar üzerine, büyük birliklerini harekete geçirmektedirler. Bir veya birkaç kişinin üzerine, binlerce askerle gitmektedirler. Bu sebeple 'barışçıl' propaganda ve ajitasyona, özellikle köylerde imkan da kalmamaktadır. Bu yüzden, köylük bölgelere gönderdiğimiz kadroları silahlandırmak, hakim sınıfların silahlı saldırılarına karşı yine silahla karşı koyacak hale getirmek zorundayız.» (İ. Kaypakkaya, Bütün Yazıları, s. 118 - 119)

İşte Lenin'in reddettiği propaganda ve ajitasyonun yerine terörü geçirmek isteyen bu Narodnik görüşlerdir. İ. Kaypakkaya, faşist baskıların artışı karşısında kitlelerle kaynaşmayı bir yana iten bir avuç aydını silahlandırarak kendisinin de itiraf ettiği gibi bunları. binlerce faşist askerin karşısına çıkarıyor. Bu tam küçük burjuva maceracılığının faşist baskılar karşısında ne yapacağını şaşırması tutumunun ifadesidir. İ. Kaypakkaya benzerliklerden daha da net olarak maceracılı-

ğı teorileştiriyor.

İlk önce devrimci örgütlerin çalışma tarzının nasıl olacağını o günün somut koşullarında belirleyen esas olarak egemen sınıfların baskısı değil; devrimin kabarması ve kitlelerin mücadelesinin durumudur. Ekonomik ve politik krizin düşmesine veya yükselmesine paralel olarak alçalan veya yükselen kitle mücadeleleri devrimcilerin çalışmasının nasıl olacağını belirler. Egemen sınıfların baskısı bazan krizin düşmesine ve kitle mücadelelerinin yavaşlamasına rağmen devam edebilir. Devrimci örgütler ve devrimciler bu dönemde çalışmalarını saldırı biçiminde yürütemezler. Ve yine devrim dalgasının ve kitle mücadelelerinin yükselmesine rağmen devrimciler kitlerle kaynaşmayı başaramamışlarsa, faşist baskılar karşısında yapacakları illegal çalışmalara ve örgütlenmeye ağırlık vermektir. Çünkü, legal araçlardan yararlanarak kitlelere propoganda ve ajitasyon yapma imkanları oldukça kısıtlanmıştır. Ama bu illegal faaliyetlerin silahlı olmasının zorunluluğu yoktur. İ. Kaypakkaya, devrimci örgütlerin legal faaliyeti ve legal araçlardan yararlanmasıyla silahlı olmayan barışçıl faaliyetleri aynileştirmeye çalışıyor. Ve ona göre illegal faaliyetler her şart altında silahlı olmak zorundadır (!); o, bunun adına da silahlı propaganda diyor. Her faşist baskı karşısında kalındığında o günün somut şartları, devrim dalgasının ve kitlelerin durumu gözönüne alınmadan, İ. Kaypakkaya'nın önerdiği metotlarla faşistlere karşı mücadele edilmeye kalkılırsa devrimci örgütlenmeyi geliştirmek bir yana onların ezilip, dağıtılması kolaylaştırılır. Bizzat ülkemizin sosyal pratiği de bunu kanıtladı.

İ. Kaypakkaya'dan yaptığımız alıntıda esas üzerinde durmak istediğimiz konu barışçıl ya da silahlı mücadelenin esas olmasını tayin edenin, ona göre. sübjektif etken olmasıdır.

İ. Kaypakkaya'nın görüşlerinin Narodnizmden en küçük bir ayrılığı yoktur. O da Narodnikler gibi kitlelerden kopuk «silahlı propaganda» adı verilen bireysel terörizmi savunuyor, bunun her şart özellikle faşist baskı altında esas mücadele biçimi olması gerektiğini ileri sürüyor.

İ. Kaypakkaya barışçıl mücadele biçiminin geçersiz hale gelip gelmediğini kitlelerin eylemine göre tespit etmiyor; çünkü, onun mücadele biçimlerinden anladığı kitlesel mücadele biçimleri değildir. Bu yüzden de silahlı mücadeleyi içermeyen kitle eylemlerinin yarattığı mücadele biçimlerinin, örneğin, miting, boykot, gösteri, yürüyüş, toprak işgalleri, fabrika işgalleri vb. kitlesel mücadele biçimlerinin o somut koşullarda sınıf mücadelesini yürütmekte yetersiz kalıp kalmadığını kesinlikle incelemiyor. Ve silahlı mücadele biçimlerinin doğuşunun ve geliştirilmesinin gerekliliğine bu açıdan yaklaşmıyor. O, hep bir grup

adamin, yani devrimcilerin çalışmasının nasıl olması gerektiğinin üzerinde duruyor. Faşist baskılar nedeniyle kadroların legal (ki o barışçıl mücadele metotlarından sadece legal çalışmayı anlıyor) propaganda ve ajitasyon çalışmasını esas olarak yürütemez duruma gelmelerinin karşısına silahlı mücadelenin şartları oluşuncaya kadar esas alınması şart olan illegal propaganda, ajitasyon ve örgütlenmenin yerine «silahlı propaganda» adını verdiği bireysel terörizmi geçirmeye çalışıyor.

İ. Kaypakkaya PDA revizyonizminin emekçi kitlelerden kopuk menşevik, legal-Marksist, çalışma ve örgütlenme tarzının karşısına yine kitlelerden kopuk bir grup aydınının silahlı eylemi ve örgütlenmesini çıkarıyor. Burada tipik olarak legal, menşevik sağ hareketin, «sol» oportünizmin gelişmesine nasıl yardımcı olduğunu görüyoruz. Bu da bize, sağ oportünizmin etkinliğini kırmadıkça «sol» oportünizme karşı gerçek bir mücadele yürütemeyeceğimizi bir kere daha gösteriyor.

PDA oportünizminin her sağcı anlayışının karşısında, İ. Kaypakkaya'da «solcu» bir anlayış gelişiyor. Örneğin: PDA işçi, köylü kitlelerinin siyasi mücadelesinin silahlı mücadele aşamasına gelebilmesinin şartının işçi ve köylülerin ülke çapında komünist partisinin emir kumandasına girmesi olduğunu iddia ediyor. Bu görüş silahlı mücadeleyi belirleyenin subjektif etkenler olduğunu ileri sürmektedir. Aslında bu revizyonistler kitle mücadelelerini pasifize edenlerin, kitle eylemlerinin reformist talepler ve düzenin sınırları dahilinde kalması için çaba harcayanların böylece kitle mücadelelerinin gelişip genişleyerek silahlı mücadele aşamasına yükselmesini önleyenlerin başını çektikleri halde utanmadan ve iş olsun diye bir de silahlı mücadelenin nasıl olacağı konusunda tartışmaya giriyor ve ahkam kesiyorlar.

İ. Kaypakkaya PDA reformizmine Marksist bir açıdan karşı çıkmadı. Reformizmin karşısına maceracılığı çıkardı. Böylece PDA'nın ekonomist görüşlerinin temelini aşamadı. Aynı ekonomizm temelinden hareket ederek Narodnizmin maceracılığına sarıldı.

İ. Kaypakkaya, maceracı anlayışını gizlemek için silahlı mücadele biçimi ile kitlelerin ekonomik talepleri meselesini karşı karşıya getiriyor. Böylece silahlı mücadelenin siyasi mücadelenin devamı olduğunu ve onun bir üst aşamaya yükselmesiyle ortaya çıktığını gizlemeye çalışırken; bir yandan da siyasi mücadele ile ekonomik mücadele arasındaki bağı koparıyor. Böyle metotlarla kendi maceracı düşüncesine «ekonomizme karşı mücadele» adı altında avantaj sağlamaya çalışıyor.

«Kendilerinin, ihtilalci mücadelenin yerine geçirdikleri 'somut talepler' için mücadeleden, yani 'ücretler, iş saatleri, iş güvenliği vs...' için yürütülen mücadeleden daha direkt olarak iktidar mücadelesine hizmet etmiyor mu?» (İ. K., Bütün Yazıları, s. 293)

Emekçi kitlelerin siyasi mücadele biçimlerinin sınıf mücadelesi süreci içerisinde nasıl bir seyir izlemesi ve biçimlere bürünmesi gerektiği konusunda yoğunlaşması gereken tartışmayı İ. Kaypakkaya ekonomik talepler için mücadele mi, yoksa siyasi talepler için mücadele mi esastır, noktasına çekmeye çalışıyor. Sözde kendisi siyasi talepler için mücadeleyi esas almıştır! Sanki ekonomik ve siyasi talepler için mücadele hem silahlı hem de silahsız mücadele biçimleriyle yürütülmezmiş gibi...

Ekonomik talepler için (yani kapitalizmin sınırları dahilinde elde edilmesi mümkün olan işçi ücretlerinin artışı, işgücünün kısaltılması, iş kazalarının önlenmesi gibi vs.) mücadelenin biçiminin silahlı olmayacağını söylemek gerçekleri tersyüz etmekten başka bir şey değildir. Çünkü, işçi ve emekçi sınıfların mücadelesinin tarihi bizlere ekonomik talepler için yani kapitalist ekonomiyi yok etmeyi hedef almayan, işgücünü meta olmaktan çıkarmayan talepler için mücadelenin şiddete dönüştüğünü, silahlı mücadele biçimlerine büründüğünü göstermiştir. Nitekim, İ. Kaypakkaya'nın savunduğu ve pratiğe geçirdiği bireysel terörizm, ekonomik talepler için mücadeleyi içermekte ve onu kapsamaktadır. Aslında İ. Kaypakkaya'nın gizlemeye çalıştığı tam da budur.

Ve yine siyasi talepler için mücadele biçiminin barışçıl da olabileceği ve olduğu sınıf mücadelesinin tarihi tarafından kanıtlanmaktadır. Örneğin, kitleler siyasi talepleri için miting, gösteri, yürüyüş, grev, boykot ve çeşitli eylemlere girmektedirler.

İ. Kaypakkaya kitlelerden kopuk bir avuç aydının silahlı eylemini «doğru mücadele biçimi» olarak göstermek için durmadan kavramların içeriğini boşaltıyor ve onları anlamsız hale getiriyor.

Ekonomik talepler uğruna mücadele eden kitlelerin, siyasi talepler uğruna mücadele eden kitlelerden daha geri bilinçte olacağı bilinen bir gerçektir. Ekonomik talepler için mücadele kitlelerin kendiliğinden sahip oldukları bilincin sonucu olarak ortaya çıkar. Ama politik talepler için mücadele öncünün, yani partinin faaliyetleriyle kitlelere politik gerçeklerin açıklanmasıyla ve mücadele içinde elde edilen siyasi bilince tekabül eder. Politik talepler için eyleme giren, ve miting, gösteri, yürüyüş, boykot gibi barışçıl mücadele biçimleri içinde bir araya gelen kitlelerle, politik talepler için mücadeleyi dahi kavrayacak düzeyde olmayan, ama sınıf içgüdüleriyle eylemlerini şiddete dönüştüren kitleleri yan yana getirdiğimizde, birincilerin siyasal ve sınıfsal bilinçleri emeğin kurtuluşunun proletarya diktatörlüğünü kurmaktan

geçtiğini daha iyi kavrayabilmektedirler. (*) Ama İ. Kaypakkaya'nın mantığıyla hareket edersek, ekonomik talepler uğruna mücadele edebilen, ve bununla birlikte eylemlerini şiddete dönüştüren kitlelerin sırf şiddet yolunu seçtikleri için politik talepler uğruna barışçıl mücadele biçimlerini gerçekleştiren kitlelere göre daha ileri bilinçte olmaları gerekir! yine ona göre birinciler, ikincilere göre proletarya diktatörlüğünü kurmanın gerekliliğini daha iyi kavramışlardır!

İ. Kaypakkaya ekonomizmi eleştirmeye çalışırken, boylu boyunca ekonomizmin içine düşmektedir. Bu ekonomist görüşlerini ört bas edebilmek için de ekonomik ve siyasi talepleri gözardı ederek ne için olduğu belli olmayan «halkın silahlanma talebi»nden bahsetmektedir. Bunun ücretlerin yükseltilmesi, iş gününün kısaltılması, grev hakkının elde edilmesi vb. ekonomik taleplerden ileri bir talep olduğunu ileri sürerek terörizmin haklılığını kanıtlamaya çalışıyor. Ücret vb. talepler uğruna mücadele terörizm yoluyla da yürütülebilir. Eğer «halkın silahlanma talebi» egemen sınıfların siyasi iktidarını zor yoluyla yıkmayı ve onun yerine emekçilerin iktidarını kurmayı hedefliyorsa, yani kitleler böylesine bir bilince erişmişlerse, bu, değil sadece ekonomik talepler uğruna yürütülen mücadeleden siyasi talepler için yürütülen barışçıl mücadelelerden de üst derecede bir mücadele biçimidir. Ve böylesine bir silahlanma talebi siyasi iktidarı zor yoluyla kurma talebi ile çakışır. Ve aynı zamanda sınıf mücadelesini yürütmek için silahlı mücadele biçimleri dışındaki mücadele biçimlerinin yetersiz hale geldiğinin göstergesini teşkil eder.

Ama, bu «silahlanma talebi» feodal-burjuva toplumu yıkmayı hedef almayan, onun sınırları dahilinde kalan ekonomik taleplerle sınırlı kalıyorsa, bu çeşit silahlanma talebi her ne biçimde yürütülürse yürütülsün siyasi taleplerden geridir ve geri olmak zorundadır. Ve siyasi talepler uğruna yürütülen mücadelelerden ileri bir mücadele biçimi olamaz. Örneğin bir grup aydının bireysel terörizmi ve eşkiya hareketleri bu durumdadır. Bunlar, objektif olarak düzeni hedef almalarına ve sömürünün şu ya da bu biçimine karşı çıkmalarına rağmen, bunlar siyasi talepler uğruna kitlemel mücadeleyi kapsamamaktadır. Dolayısıyla böyle bir silahlı eylem siyasi mücadelenin üst aşamasına tekabül etmiyor. Görüldüğü gibi «savaş siyasetin devamıdır» doğru formülasyonu ile şu ya da bu şekilde karşı-devrime yönelen her silahlı eylem bilinçli siyasal eylemdir anlayışı arasında bir benzerlik yoktur. Egemen sınıfların iktidarını zor yoluyla parçalayıp yıkmayı ve bunun ye-

(*) Bu söylenenler ekonomik mücadelenin öneminin küçümsenmesi anlamına gelmeyeceği gibi; her şart altında Marksistlerin bu mücadeleye katılması ve siyasi çalışma yapmak için ondan yararlanması gereğini de ortadan kaldırmaz.

rine emekçi kitlelerin iktidarını kurmayı amaçlayan bilinçli bir şekilde toplumsal kanunları ve çelişkileri inceleyen ve buna uygun bir siyasi eylem çizgisi izleyen hareketlerle, amacının ne olduğunu bilemeyen bilinçsiz şiddet eylemleri arasında hiç bir benzerlik yoktur.

Genel olarak söylersek, son tahlilde, ekonomik talepler uğruna mücadele de siyasi bir unsur içerir. Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi bu mücadele de objektif olarak sömürü düzenini hedef almaktadır. Böyle bir mücadelenin barışçıl veya silahlı biçimde olması arasında esaslı farklar yoktur. Örneğin, çeşitli şekillerde düzene baş kaldıran eşkiya çetelerinin eylemi bu söylediklerimizin içine girer. Bunların eylemi de objektif olarak egemen sınıfların siyasi iktidarını hedef almaktadır, ama amaçlarının ne olduğunu bilmeyen, emekçilerin kurtuluşunun nasıl sağlanacağını kavramayan bir takım ekonomik restorasyonlar için mücadele eden bu tip emekçi unsurların hareketini bilinçli siyasi eylem olarak görmek ekonomizme boyun eğmekten başka bir anlama gelmez. (*)

Her ne yandan bakılırsa bakılsın, Marksizm-Leninizmin düzene yönelen her silahlı hareketi siyasi mücadelenin üst derecedeki devamı olarak göremeyeceği açıkça ortadadır. Bu çeşit düşünceler anti-Marksisttir. Ana kaynağını kendiliğinden sınıfsal kinin teşkil ettiği bu tür silahlı eylemler, bilinçli barışçıl siyasal eylemlerin gerisindedir.

İ. Kaypakkaya, bu anlayışla, «savaş siyasetin devamıdır» doğru formülasyonunu çarpıtarak yorumlamaya çalışıyor. Lenin'in bu formülasyonu doğru bulup sahip çıkmasının nedeni her silahlı eylem bilinçli siyasi eylemdir, düşüncesinde olması değildi. Lenin, savaşın sınıflarüstü olmadığını ve her savaşın bir sınıfın menfaatine tekabül ettiğini gösterebilmek amacıyla bu formülasyonu kullandı. Çünkü, siyaset sınıfların menfaatine tekabül eder. İster barışçıl ister silahlı biçimlerde yürütülsün, her siyaset bir sınıfın damgasını taşır ve o sınıfın menfaatini gözetir. Ama, İ. Kaypakkaya bunu her silahlı eylem bilinçli siyasi mücadelenin üst düzeyde bir devamıdır, şekline sokuyor ve silahlı mücadele meselesine böyle yaklaşıyor.

İktidar mücadelesini içermeyen ve onu kapsamayan mücadele biçimleri ne şekilde olursa olsun siyasi mücadelenin içine girmez. Özet olarak söylersek emekçilerin siyasi mücadelesi, egemen sınıfların iktidarının yerine, emekçilerin iktidarını zor yoluyla kurmayı hedef alır, bu uğurda mücadeleyi kapsar. Bunu içeren siyasi talepler formüle edilir ve onların gerçekleştirilmesi uğruna savaşırlar.

Emekçi sınıf ve tabakalardan olan bazı insanlar da böyle, yani

(*) Elbette burada söz konusu edilen karşı-devrim ve toprak ağaları tarafından beslenen eşkiya çeteleri değildir.

ekonomik taleplerle sınırlı silahlı eylemlere girerler; bunların her silahlı eylemi siyasi mücadele biçimidir, anlayışıyla yaklaşmak ekonomik taleplerle sınırlı silahlı mücadelenin gerçek niteliğini gizlemeye yarar. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu tip silahlı eylemlerle ekonomizm arasında temel bir ayniyet vardır. İşte İ. Kaypakkaya bu gerçekleri örtbas edebilmek için silahlı eylemlerin siyasetin devamı olduğunu uzun uzun anlatmak mecburiyetinde kalıyor.

İ. Kaypakkaya, her şart altında bireysel terörizmin esas mücadele biçimi olduğunu kanıtlamak için siyasi mücadele ile silahlı mücadelenin birbirinin zıddı şeyler olmadığını ileri sürüyor. Yukarıda da açıkladığımız gibi bazı dönemlerde ve şartlarda silahlı eylemler siyasi içerikten yoksundur ve siyasi mücadele biçiminin dışında ekonomik mücadeleye tekabül eder.

Siyasi mücadelenin «zıddı» olmayan silahlı mücadele, siyasi mücadelenin üst bir aşamasına tekabül eden silahlı mücadeledir. Örneğin, anarşistlerin giriştikleri silahlı eylemler kitlelerin siyasi mücadelesinin üst düzeye yükselmiş bir biçimi değildir. Bu ne de bilinçli bir siyasi iktidar mücadelesini içerir. Aksine emekçi kitlelerin siyasi iktidar mücadelesine zarar verir, onu şu ya da bu şekilde geciktirir, onun önünde engel durumuna gelir. Bunun için Marksizm-Leninizm kitlelerin siyasi mücadelesinin gelişmesi için revizyonizme karşı mücadele ile birlikte anarşizme karşı mücadeleyi de gündemine alır. Örneğin, İ. Kaypakkaya'nın maceracı fikirlerine karşı da mücadele edilmedikçe siyasi mücadele doğru bir rota izleyemez.

İBRAHİM KAYPAKKAYA PROPAGANDA VE AJİTASYON ÇALIŞMALARI İLE SİYASİ MÜCADELEYİ AYNİLEŞTİRİYOR, HATTA SİYASİ MÜCADELEDEN PROPOGANDA VE AJİTASYON FAALİYETLERİNİ ANLIYOR

İ. Kaypakkaya'nın «siyasi mücadele, silahlı mücadele»den bahseden yazılarına göz attığımız zaman en çarpıcı şekilde karşımıza siyasi mücadele biçimi ile devrimci örgütün yürüttüğü propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin kastedildiği çıkıyor. Hatta siyasi mücadele biçiminin propaganda, ajitasyon çalışmalarından ibaretmiş gibi ele alındığı görülüyor.

Bu anlayış, onu, siyasi mücadeleyi bir azınlığın siyasi faaliyetinden ibaret olarak görmeye kadar götürüyor. Böylece siyasi faaliyetin ve mücadelenin içinde bizzatı kitlelerin yer almasının gerekliliği gözardı edilmekte, siyasi mücadelenin kitlesel mücadele özelliği taşıması gerekliliği unutulmaktadır. Marksizmi diğer burjuva siyasetlerden ayıran en temel kıstas siyasi mücadeleyi kitlesel mücadele olarak ele almasıdır;

bu bir kere unutuldu mu Marksizmden de sapmalar başlar.

İ. Kaypakkaya, siyasi mücadeleyi bilinçli bir azınlığın propaganda, ajitasyon çalışmaları olarak gördüğü için siyasi mücadeleden silahlı mücadeleye geçişi de «barışçıl propaganda» çalışmalarından «silahlı propaganda» çalışmalarına geçiş olarak ele almakta ve sonuçta silahlı mücadeleyi de bir azınlığın siyasi faaliyetiyle eşdeğer tutmaktadır. İşte, İ. Kaypakkaya'nın fokocu, silahlı mücadele anlayışının temelini bu düşünceler oluşturmaktadır. Siyasi mücadeleyi devrimci örgütün yapmak zorunda olduğu propoganda faaliyetleriyle aynileştiren. İ. Kaypakkaya emekçi kitlelerin siyasi mücadelesinin gelişip, genişlemesi sonucunda silahlı mücadele biçiminin esas mücadele biçimi olmasının zorunluluğunu da kabul etmiyor. İ. Kaypakkaya silahlı mücadele biçiminin propoganda çalışmasının içsel bir değişikliği olarak görüyor. Ve maceracılığın dört elle sarıldığı, uygulamaya çalıştığı propoganda ve ajitasyon çalışmasının yerine terörü ikame etmeye yelteniyor. Propoganda ve ajitasyon çalışmalarının yerine ikame edilmeye çalışılan bireysel terörün adı da «silahlı propoganda»dır! Her türlü maceracı akımın sahip çıktığı «silahlı propoganda» kavramını savunan İ. Kaypakkaya bu maceracı düşüncesini örtbas etmek için Mao Zedung'un kızıl ordunun propoganda, ajitasyon, örgütlenme ve üretim faaliyetlerine katılması gerektiğini ve katıldığını söyleyen sözlerini kendi amaçları doğrultusunda kullanmaya çalışıyor. Gerek Mao Zedung'un kızıl ordunun kitlelere yönelik propoganda faaliyetlerinden, gerekse diğer Marksist-Leninistlerin «silahlı propoganda birlikleri»nden kastettikleri «silahlı propoganda» değildir. Kitlelere yönelik propoganda faaliyetinde bulunanların zorunlu durumlarda silahlı olması ve silahlı birlikler oluşturmalarıdır burada kastedilen. (*)

Marksist-Leninistlerin düşüncelerini tümünden reddeden İ. Kaypakkaya'nın «silahlı propoganda» konusunda söyledikleri şunlardır!

«Gerçekten, kendileri genel olarak siyasi faaliyetin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun sadece barışçıl biçimlerini kabul ediyorlar. Siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini ve silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddediyorlar.» (İ.K., Bütün Yazıları, s. 187)

«Biz silahlı mücadeleyi genel olarak politik mücadelenin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz. Revizyonist klik ise silahlı mücadele ile siyasi mücadeleyi, propaganda ve ajitasyonu karşı karşıya koyuyor. Böylece, siyasi mücadelenin, silahlı biçimlerini reddediyor. Silahlı propaganda ve ajitasyonu reddediyor.» (age, s. 287)

Görüldüğü gibi, İ. Kaypakkaya en açık şekilde siyasi mücadelenin biçimi ile propaganda ve ajitasyonu aynı kefeye koyuyor. Ve propaganda

(*) Bu mesele ile ilgili olmamasına rağmen, belirtelim ki, siyasi mücadelenin üst biçimi olarak ortaya çıkan savaşın başarıyla yürütülmesi kitlelerin bilinci ve moralini yükseltici etki yapar.

ve ajitasyonu da kendi başlarına siyasi mücadelenin biçimi (iktidara yönelen mücadele) olarak görüyor.

Bu durumda, propaganda ve ajitasyondan ne anlaşılması gerektiği üzerinde kısaca durmak zorundayız.

Lenin propaganda ve ajitasyonun içeriği konusunda şunları söylüyor :

«Ajitasyon, sadece acil ekonomik ihtiyaçların giderilmesi için değil, aynı zamanda politik baskıların teşhir edilmesi için yapılmalıdır. Propaganda, sadece bilimsel sosyalizmin öğretisini yaymakla yetinmemeli, aynı zamanda demokratik fikirlerin kavranması yolunda da yapılmalıdır.» (Lenin, Revizyonizm Üzerine, s. 26, Koral yayınevi)

Demek ki, devrimci propaganda başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelere bilimsel sosyalizmin öğretilerini ve demokratik fikirlerin kavratılması için yapılan faaliyetleri kapsamaktadır. Böylesine kapsamlı bir çalışmanın terörcü eylemlerle yürütülemeyeceği açıkça ortadadır. Bu çalışmaları ancak işçi sınıfının en bilinçli kesimleri ve siyasi bilince erişmiş ileri unsurları yapabilir. Ajitasyon çalışması da yine bu unsurlar tarafından yapılan politik baskıların teşhirini kapsar. Politik baskıların teşhir edilebilmesi için egemen sınıfların politik mekanizmasının nasıl çalıştığı bilimsel olarak araştırılmalı ve açıklanmalıdır, bunu da ancak bilinçli bir azınlık yapabilir. Bu faaliyetlerin doğrudan egemen sınıfların iktidarını hedef alan mücadele biçimleriyle bir ilişkisi yoktur. Bu herkes tarafından kolayca kavranabilecek bir husustur.

Politik propaganda ve ajitasyon çalışmaları kitleleri siyasi mücadele içine çekmeyi amaçlar ve eyleme çağırır. Bir yandan proletaryanın örgütlü ve bilinçli öncüsünün, yani partinin, propaganda ve ajitasyon faaliyetleri, diğer yandan esas olarak kitlelerin kendi mücadele tecrübeleri kitlelerin bilincinin yükseltilmesini sağlar, kitlesel siyasi mücadelenin gelişip, genişlemesinin zeminini hazırlar. Propaganda ve ajitasyon faaliyetleri genel olarak siyasi mücadelenin içinde yer alır, ama kendi başlarına ne siyasi mücadelenin bir biçimini oluştururlar, ne de doğrudan iktidara yönelen siyasi faaliyeti içerirler. Propaganda ve ajitasyon faaliyetleri doğrudan doğruya harekete geçirilmek istenen ve siyasi mücadeleyi omuzlayacak olan kitlelere hitap eder. Onları harekete geçirmeyi amaçlar.

Tabii ki propaganda, ajitasyon sınıfların menfaati doğrultusunda yapılan siyasi çalışmalardır ve sınıfsal içeriği vardır. Ama bunlar, onu siyasi mücadeleyi yürütmenin araçları haline getiremez. Çünkü, bu faaliyet içinde ancak proletaryanın en bilinçli, örgütlü kesimleri ile siyasi bilince varmış ileri unsurları yer alabilir. Emekçi kitleler arasında geri bilinç ve ileri bilinç arasındaki farklılık devam ettikçe (ki ancak

bu komünizmin ikinci evresinde ortadan kalkacaktır) bu durumun devam etmesi zorunludur. Ama, siyasi mücadele esas olarak hiç bir şekilde bilinçli bir azınlığın mücadelesi değildir ve bilinçli bir azınlık tarafından yürütülemez. Ancak bu bilinçli ve örgütlü öncü, siyasi mücadelelenin kurmayını oluşturur. Ordusuz kurmay düşünülmemeyeceğine göre ve ordu olmadan savaşamayacağına göre emekçi sınıflar olmadan siyasi mücadele de yürütülemez. Demek ki emekçilerin siyasi mücadelesinin kitlesel bir özellik taşıması zorunludur.

Propaganda ve ajitasyon sözlü ve yazılı olarak yapılır. Esas olarak başka yöntemlerle siyasi gerçeklerin açıklanması, Marksizm - Leninizmin öğretilerinin, sosyalizmin öğretilerinin ve demokratik fikirlerin kitlelere yayılması sağlanamaz. Ancak yazılı ve sözlü propagandaı gerçekleştirebilecek çeşitli araçlardan faydalanılır. Bu araçlar bizzat kitlelerin içine girmeyi sağlayan ve onlara ajitasyon ve propaganda yapmak imkânını doğuran araçlar olmalıdır. Bu şehirdeki araçlarla siyasi gerçekler açıklanabilir, Marksizm - Leninizmin öğretileri ve demokratik fikirler yayılabilir ve kitlelere kavratılabilir.

İ. Kaypakkaya'nın dahil olduğu maceracı siyasetler propaganda ve ajitasyon çalışmasının yerine terörizmi geçirmeye çalışıyorlar. «Silahlı propaganda» adını verdikleri terörist eylemleri propaganda ve ajitasyon çalışmalarıyla özdeşleştiriyor, hatta onun üst derecedeki bir aşamasına tekabül ettiğini söylüyorlar.

Bu maceracı mücadele anlayışının öncüleri Narodniklerdir. Bunlar, kitlelerden kopuk bir grup aydının bireysel terörizmini propaganda olarak görmekteydiler. Siyasi mücadeleyi İ. Kaypakkaya gibi propaganda faaliyetleri olarak görenler Narodinizmin etkisine kolayca girebilmektedir.

Propaganda faaliyetleri terörist eylemlerle yürütülemez, denildiğinde İ. Kaypakkaya, hemen bunu «silahlı mücadeleye karşı çıkmak» (!) olarak yorumluyor. Ne yazık ki (!) böylesine «silahlı mücadeleye» karşı çıkanların başında Lenin geliyor. Oysa, İ. Kaypakkaya en temel propaganda aracı olarak terörist eylemleri görüyor. Bu görüşünü kuvvetlendirmek için de adım başı, Marksizm ilke olarak hiç bir mücadele biçimini reddetmez, görüşünü ileri sürüyor.

Propaganda ve ajitasyon çalışmalarını siyasi mücadele biçimi olarak gördüğünden sözlü ve yazılı yapılan propaganda faaliyetlerini «barışçıl mücadele biçimi» olarak gösteriyor ve silahlı propagandanın kitleleri bilinçlendirmekte bunlardan kat kat etkili olduğunu söylüyor. Böylece terörizm ile propaganda ve ajitasyon çalışmaları yapılabileceğini de sözde kanıtıyor! Ama Lenin, bu görüşün tamamen karşısındadır:

«Siyasal sınıf bilinci, işçilere, ancak dışardan (a.ç. Lenin) verilebilir, yani,

ancak iktisadi mücadelenin dışından, işçilerle işverenler arasındaki ilişki alanının dışından verilebilir. Bu bilgiyi elde etmenin mümkün olduğu biricik alan, **bütün** (a.ç. Lenin) sınıf ve tabakaların devletle ve hükümetle ilişkisi alanı, **bütün** (a.ç. Lenin) sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır. Onun için işçilere siyasal bilinci vermek için ne yapmalı sorusuna yanıt, pratik içindeki işçilerin ve özellikle ekonomizme eğilim gösterenlerin çoğunlukla yeterli buldukları, 'işçiler arasına gidilmelidir' yanıtı olamaz. İşçilere (a.ç. Lenin) siyasal bilgi verebilmek için, sosyal-demokratlar nüfusun bütün sınıfları arasına gitmek zorundadırlar;... (a.ç. Lenin)» (Lenin, Ne Yapmalı, s. 101)

İşçilere siyasal bilgi vermek için demek ki devletle, ve hükümetle bütün sınıf ve tabakalar arasındaki ilişkiyi ve sınıf ve tabakaların kendi arasındaki ilişkiyi özümlemek, bu alanda faaliyet göstermek gerekiyormuş. Böylesine bir çalışmayı kitlelerden kopuk bireysel terörist örgütlenmelerin ve çalışmaların yapamayacağı açıkça ortadadır. Lenin'in öğretileri doğrultusunda meseleye yaklaştığımızda terörist eylemlerin propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin yerini alamayacağını kolayca kavrayabiliriz. Bunun için terörizmi propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin yerine geçirmeye çalışan maceracı görüşe karşı çıkmakla silahlı mücadeleye karşı çıkmak arasında en küçük bir benzerlik yoktur. Çünkü, terörizm, propagandanın bir çeşidi ve biçimi değildir. Terörizmle propaganda ve ajitasyon faaliyetleri birbirinden ayrı şeylerdir. Ve ayrı amaçlara hizmet ederler.

Ve yine terörizmle işçilere siyasal bilinç verilemeyeceğini söylemek silahlı mücadelenin siyasal mücadeleyle ilişkisi olmadığını söylemek anlamına da gelmez. Silahlı mücadele siyasal mücadelenin üst derecede bir devamı olduğu halde propaganda ve ajitasyonun yerine konulmaya çalışılan terörizm, propaganda ve ajitasyonun üst aşamasına tekabül etmediği gibi bunlar arasında doğrudan ve kopmaz bir bağlantı da yoktur.

«(Devrimciliğin yeniden doğuşu-68) (*). Açıkça kabul ederek; ajitasyonun yerine terörü koymak istemektedir.» (Lenin, Ne Yapmalı s. 89, Sol yay.)

İ. Kaypakkaya da ajitasyon ve propagandanın yerine terörü koymakta ve hiç çekinmeden bu anlayışının Leninizme ters olmadığını söyleyebilmektedir. Propagandanın yerine terörizmi geçirdiğini örtbas edebilmek için de çeşitli mantık oyunlarına giriyor ve silahlı mücadelenin siyasal mücadeleyle birbirine zıt olmadığını söylüyor. Yukarıda da açıkladığımız gibi kitlelere siyasal bilgi vermek terörist eylemlerle gerçekleştirilemez. Bu ancak kitlelerin içine girilerek ve yazılı ve sözlü propaganda aracılığıyla başarılabilir.

Terörizm, yani «silahlı propaganda» propaganda ve ajitasyonun görevini yerine getirmediği için, maceracılar bir de «silahlı propaganda»nın propagandasına girişmek zorunda kalıyorlar. Tabii ki böylesi-

(*) «Svoboda» isimli sosyalist-devrimci gazetede çıkan makalenin başlığı

ne bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti ekonomist amaçlarla yapılan propaganda ve ajitasyon faaliyetinin dışına çıkmıyor; çıkamaz da, çünkü, terörizmle ne devrim yapılabilir ne de işçilerin, köylülerin iktidarı kurulabilir.

Ama ne var ki, İ. Kaypakkaya'nın da içinde yer aldığı maceracılar «silahlı propagandanın propagandasını yaparak» sözde kitlelerin mücadelesiyle terörizm arasında bağ kurduklarını söylüyorlar. Böylece kitlelerin dışında terörist eylem biçimleri savunmadıkları da ispat edilmiş olunuyor!

Tüm bu görüşlerin ilk sahipleri, Türkiye'de maceracı bir siyaset izleyenler değildir. Terörizmi «kızıştırma» aracı olarak görenlerin öncüleri Narodniklerdir.

«Svoboda terörü işçi sınıfını 'kışkırtma' aracı olarak, ona güçlü bir iti sağlama aracı olarak savunuyor.» (Lenin, Ne Yapmalı, s. 98, Sol yay.)

İ. Kaypakkaya'da aynen bu düşüncüyü savunuyor. «Silahlı propaganda»yı en etkili «kızıştırma aracı» olarak görüyor.

«Silahlı mücadele (silahlı propagandanın da kastedildiği unutulmasın-PB) barışçıl propaganda ve eğitim çalışmalarından yüz kere, bin kere daha etkili olacaktır.» (İ.K., B.Y., s. 276)

«Diğer yandan, köylük bölgelerdeki faaliyetimizin muhtevası ve biçimi, Şafak revizyonizminden ayrıldığımızdan beri hızla değişmiştir. 'Barışçıl' propaganda ve ajitasyonun yerini silahlı mücadele biçimleri, silahlı propaganda ve ajitasyon metotları almıştır.» (İ.K., B.Y., s. 18)

Görüldüğü gibi, İ. Kaypakkaya terörizmi kitleleri bilinçlendirmenin en önemli propaganda aracı olarak görüyor. Oysa, kitlelerin bilinçlenmesinin en etkili aracı kitlelerin kendi mücadelesi ve tecrübesidir. Lenin'in Narodniklerin terörist anlayışına karşı yürüttüğü mücadele, yeni maceracıları daha dikkatli olmaya sevk ediyor. Terörizmi, işçi sınıfını «kızıştırma» aracı olarak gören Narodnikler bu görüşlerini açık olarak yazdıkları halde aynı düşüncüyü dolambaçlı bir şekilde savunan İ. Kaypakkaya gibileri böylesine açık davranmaktan çekinmektedir. Yeni kavramlar icat ederek maceracı görüşlerini gizlemeye çalışıyorlar. Örneğin «silahlı propaganda» vb. gibi. İ. Kaypakkaya, «silahlı propagandayı», silahlı mücadelenin bir şekli saymakta; ilk dönemlerde silahlı mücadelenin «silahlı propaganda» biçiminde yürütülebileceğini ileri sürüyor. Dolayısıyla da, tüm faaliyetler ve örgütlenme biçimleri terörizme tabi kılınmalıdır, diyor.

Bilindiği gibi, İ. Kaypakkaya, diğer maceracılar gibi silahlı mücadelenin her şart altında ve devrimin tüm süreci boyunca temel olması gerektiğini savunmaktadır. Böylesine kitlesel mücadeleyi içermeyen silahlı mücadelenin ilk biçimini de terörizm oluşturuyor. Bu tip bir silahlı mücadelenin ilk şeklinin «silahlı propaganda», yani terörizm olmasından doğal bir şey olamayacağı ortadadır. Nitekim, İ. Kaypak-

kaya bu düşünceye göre hareket etti. Mücadele biçimi olarak terörizmi «seçti». «Silahlı propagandanın propagandası» faaliyetine girişerek de sözde halk kitlelerini bilinçlendirecekti!

Terörizmin «propaganda aracı» ve bunun kitleleri eğitmekte diğer propaganda araçlarından bin kere daha etkili olduğunu söyleyen İ. Kaypakkaya gibi maceracılar Lenin şöyle cevap veriyor :

«Rus yaşamında yeralan haksızlıklar yeterli değilmi ki, özel 'kızıştırıcı' araçları (yani «silahlı propogandayı-PB) icat etmek gereksin. Öte yandan Rus zorbalığının bile kızıştırmadığı ve kızıştıramayacağı kimselerin kollarını kavuşturarak hükümetin bir avuç teröristle düellosunu kenardan seyredecekleri besbelli değildir.» (Ne Yapmalı, s. 98)

Emperyalizmin ve faşist diktatörlüğün baskısının kızıştırmadığı Türkiye halkını İ. Kaypakkaya gibi maceracılar özel terörist araçlar, yani «kızıştırma araçları» icat ederek kızıştırmaya çalıştılar. Ama ne var ki, aynen Rusya'da olduğu gibi halk kitleleri hükümetle bir avuç terörist arasındaki düelloyu kenardan seyretti ve seyretmeye devam ediyor. İ. Kaypakkaya gibilerinin iddiasının aksine, «silahlı propaganda»nın kitleleri bilinçlendirmenin etkili aracı olmadığı sosyal pratik tarafından kanıtlandı.

Bunun için bu tip «silahlı propaganda» özelliği taşıdığı söylenen terörist hareketlerin kitleleri devrime kazanma yönünden etkili olması söz konusu değildir.

«Bildiri, terörizm teorisinin coşturucu yanını da eksik etmemiş. Bize deniliyor ki: 'Bir kahramanın giriştiği tek tek çarpışmalar bizim mücadele ruhumuzu ve cesaretimizi yükseltiyor'. Ama hepimizdeki (açL) mücadele ruhunu ve cesareti gerçekten yükselten biricik şeyin, (açL), kitle hareketinin yeni biçimleri ya da kitlelerin yeni yeni kesimlerinin bağımsız mücadeleye atılışı olduğunu hem geçmişte biliyor, hem de bugün gözlerimizle görüyoruz. Oysa tek tek çarpışmalar, Balmaşof'lar tarafından yürütülen tek tek çarpışmalar (açL) olarak kaldığı sürece, ilk başta anlık bir heyecan uyandıran bir etki yaratırlar, ama bu arada dolaylı olarak da, bir kayıtsızlık ve gelecek sefere (açL) kadar pasif bir bekleyişe yol açarlar. Daha ilerde şöyle deniliyor: 'Her terörizm alevi zihinleri aydınlatır'. Ne yazık ki, terörizmi öğütleyen sosyalist-devrimcilerin partisi için biz bunun doğru olduğunu görmedik.» (Lenin, Örgütlenme, s. 65 - 66,)

İşte, Lenin'in de belirttiği gibi, kitlelerin siyasi mücadelesinin gelişmesinin üst aşaması olarak doğmayan terörist hareketler, ilk başta anlık bir heyecan yaratmaktan başka bir işe yaramamaktadırlar. Nitekim, 1971 «sol» hareketleri ilk anda kitleler üzerinde bir heyecan yaratmasına rağmen sonradan tamamen kayıtsızlığa yol açtı. Bugün, 1971 «sol» hareketinin devamı olduğunu söyleyenler ve o hareketi taklit etmeye çalışanlar, kendinden öncekilere göre terörist eylemleri daha da yoğunlaştırdıkları halde, kitleler bu tip eylemlere kayıtsız kalmaktadır.

«Bir de öndümüze, büyük iş, küçük iş teorisi getiriliyor. 'Daha büyük güce, daha fazla imkana ve daha büyük kararlılığa sahip olan küçük (!) işlerle yetinmesinler; kendilerine kitleler arasında terörizm propagandası (!), çarpışık terörist eylemlerin ... (kıvraklık teorisi çoktan unutulmuş!) hazırlanması gibi daha büyük bir iş bulsunlar ve kendilerini ona adasınlar.' Ne kadar akıllara durgunluk veren bir zeka: yerini alçak Plehve'nin alacağı alçak Şipyagin'den öç almak uğruna bir devrimcinin hayatını feda etmek: buna büyük iş deniliyor. Ama örneğin, (açL) kitleleri silahlı gösteriye hazırlamak; bu da küçük iş oluyor.» (Lenin, Örgütlenme, s. 66)

Lenin'in eleştirdiği bu terörist görüşlerin hemen hemen tümü İ. Kaypakkaya'da mevcuttur. O, kitleleri seferber etmeyi, bilinçlendirme-yi, örgütlemeyi bir yana bırakarak terörizmi esas mücadele biçimi «seçti». Bu durum ortadayken o, kitleler arasında çalışmayı reddetmediğini ilave etmekten de geri durmuyordu. Ama bu görüşler dahi Rus sosyalist-devrimcilerinden alınmıştır :

«Artık, sosyalist-devrimciler, kitleler arasında çalışmayı rafa kaldırmadıkları ya da terörizmi savunmakla bu çalışmayı parçaladıkları yolundaki teminatlarıyla sayfalar doldursalar, onların bu laf yağmuru, bildiriden aktardığımız bölümün modern bir teröristin gerçek ruh halini yansıttığını örtbas edemez. Güç aktarma teorisi sadece geçmişin bütün tecrübesini değil aynı zamanda bütün sağ duyuyu da tepetaklak eden kıvraklık teorisinde doğal bütünleyicisini bulur.» (Lenin, age., s. 63 - 64)

«Sosyalist-devrimciler bir yandan biz teröristlerin hatalarını tekrarlamıyoruz, dikkatleri kitleler arasında çalışmadan saptırmıyoruz, diye bizi temin ediyorlar; bir yandan, Balmaşof'un Şipyagin'i öldürmesi gibisinden eylemleri partiyeye hararetle tavsiye ediyorlar. Ama artık bu eylemlerin kitlelerle uzaktan yakından hiç bir ilişkisinin olmadığı ve böyle yürütüldüğü sürece olamayacağını, bu terörist eylemi yapan kişilerin kitlelerin belirli bir eylemini ya da desteğini ne akıllarının ucundan geçirdiklerini, ne de umduklarını herkes iyi biliyor ve görüyor.» (Lenin, age., s. 60)

Aynı benzer görüşleri İ. Kaypakkaya'da da görüyoruz. İşçi ve köylü kitleleriyle doğru dürüst bağı bulunmadığı ve kitle eylemleriyle bir alakası bulunmadığı halde, etrafına topladığı öğrenci gençlikten çıkan bir takım aydın unsurlarla terörist eylemlere girişti, «...terörizmi savunmakla kitleler arasında çalışmayı gözardı etmiyoruz» gibisinden lafları etmekten de geri durmadı. Bu konuda sosyalist-devrimcilerin sözleri ne kadar inandırıcı ise, İ. Kaypakkaya'nın ki de o kadar inandırıcı olmaktadır. İ. Kaypakkaya bazan terörizmin kitlelerin mücadelesine ters düşmediği yolundaki kamuflaj çabalarında sosyalist-devrimcilerin de gerisine düşmektedir. Sosyalist-devrimciler «biz, terörizmi kitleler arasında çalışmanın yerine değil, aksine sırf bu çalışma için ve onunla birlikte savunuyoruz» (aktaran Lenin, Örgütlenme, s. 61 - 62) diyebilmekte idiler. Oysa İ. Kaypakkaya, kitleler içinde çalışmanın yerini «silahlı propagandanın» yani terörizmin almasını açıkça savundu ve bunun teorisini yaptı.

«Tersine, bu sorunun 'belirsiz ve uzak bir geleceğe' ait olduğu yolundaki itiraza aldırmadan, bu görevi yerine getirmek için kararlılıkla ve sebatla çalışacağız. Evet, beyler, biz hareketin sadece geçmişteki biçimlerini değil, gelecekteki biçimlerini de savunuyoruz. Biz, geçmişte mahkum edilmiş şeylerin 'kolay' bir tekrarını değil, geleceği olan uzun ve çetin bir çalışmayı tercih ediyoruz. Biz, malum dogmalara karşı lafta savaş açan, ama fiiliyatta güç aktarma, büyük iş küçük iş ayırımı ve elbette tek tek çarpışmalar teorileri gibi küflenmiş ve zararlı görüşleri savunanları her zaman teşhir edeceğiz.» (Lenin, age., s. 68)

Sosyalist-devrimciler gibi düşünen İ. Kaypakkaya'ya göre ise silahlı mücadelenin kitlesel mücadele olması gerektiğini söylemek ve silahlı mücadelenin siyasi mücadelenin üst bir aşaması olduğunu ileri sürmek, silahlı mücadeleyi bilinmeyen bir tarihe ertelemekle özdeştir!

İ. Kaypakkaya, maceracı görüşünü kuvvetlendirmek için sanki PDA revizyonizmi kitlesel mücadeleden yanaymış, bunu silahlı mücadeleye doğru kanallıze etmeye çalışıyormuşçasına eleştiriye tabi tutmaktadır. Olmayan böyle çalışmaları ileri sürerek bunların silahlı mücadeleyi «ertelemek» anlamına geldiğini söylemektedir.

Her şeyden önce, PDA revizyonizmi ortaya çıkar çıkmaz, ilk ağızda, tüm gücüyle, kitlesel mücadeleyi tasfiye etmek, onun karşısına geçmek için çaba harcadı ve halen de harcamaya devam ediyor. Onu henüz silahlı mücadele aşamasına gelmeyen kitle mücadelesi biçimlerinden yanaymış gibi göstermek PDA revizyonizmini yüceltmekten başka bir şey değildir. Onun hiç bir dönemde kitleleri harekete geçirmek, kitlesel mücadeleleri geliştirip genişleterek silahlı mücadele aşamasına doğru kanallıze etmek gibi sorunları olmadı. PDA revizyonizmi, kitlelerden kopuk bir avuç aydının hareketi olarak doğdu, bugün de bu özelliğini korumaktadır. PDA revizyonizmini henüz silahlı mücadele aşamasına gelmemiş kitlesel mücadelelerden yana gibi göstermek, bu mücadeleler içinde yer aldığını söylemek, bu revizyonistlerin o dönemde «doğru» bir siyaset izlediklerini söylemekle özdeştir. Çünkü, maceracı olmayan herkes o dönemde kitle mücadelelerinin henüz silahlı mücadele aşamasına gelmediğini görebilmekteydi. Aslında İ. Kaypakkaya PDA revizyonizmini eleştirmek isterken ona haketmediği payeler veriyor. PDA revizyonizminin o günkü mücadelesinin temel yanlışlığı kitle mücadelesini tasfiye etmek ve onu düzenin sınırları içinde tutmakta odaklaşıyordu; eleştiriye bu noktaya yöneltmek gerekirken İ. Kaypakkaya, kitle mücadelesini parçalayan, dağıtan, pasifize etmeye çalışan PDA revizyonizminin karşısına maceracılığı çıkarıyor. İstemeden revizyonizmin reformist yolunu aklıyor, haklı çıkarıyor.

Marksist - Leninistler «Marksistler Hiç Bir Mücadele Biçimini Reddetmezler» Sözleriyle Ne Kastediyorlar?

PDA revizyonizminin ilke olarak bireysel terörü mücadele biçimi olarak reddetmesi ve terörün devrimci eylem biçimi olamayacağını ileri sürmesi İ. Kaypakkaya gibi maceracıların kitlesel karakteri olmayan terörist mücadele anlayışlarının gizlenmesine zemin hazırlamaktadır ve hazırladı.

PDA revizyonizmi, Lenin'in Narodniklerin terörizmi «kızıştırıcı araç» ve esas mücadele biçimi olarak gören anlayışına yönelttiği eleştiriden kalkarak ilke olarak bireysel terörü reddetti ve devrimci bir mücadele biçimi olarak görmedi.

İ. Kaypakkaya ise Leninizmin ilke olarak terörün mücadele biçimi olmasını reddetmemesinden kalkınarak kitlelerden kopuk bir grup aydının yürüttüğü ve «kızıştırıcı» propaganda ve ajitasyon aracı gördüğü terörizmi aklamaya ve maceracı anlayışının Marksizm - Leninizm ile özdeşliğini ispatlamaya yeltendi.

Aynı objektif ve subjektif şartlarda yapılan terörist hareketlerin doğru veya yanlışlığını «siyasete» göre tayin etmeye çalışan İ. Kaypakkaya kendinin «Marksist siyasete» sahip olduğunu ileri sürerek aynı şartlarda yapılan terörist hareketlerin kendi öncülüğünde yapıldığı müddetçe doğru olduğunu iddia etti. Böylece aynı objektif ve subjektif şartlarda gerçekleştirilen ve kitlesel karakteri olmayan bir grup aydının terörist eyleminin «Marksizmin hatmedilmesine» göre yanlışlığına veya doğruluğuna karar veriliyordu. Bu konuya ilerde tekrar döneceğiz. Şimdi esas üzerinde durmak istediğimiz Marksistlerin reddetmediği bireysel terörün niteliğidir.

Marksizm - Leninizm maceracı küçük burjuva terörist eylem anlayışını her zaman reddetmiştir; ama kitlelerin mücadelesinin yükselmesinden doğan ve doğması kaçınılmaz olan bireysel terörü Marksizm - Leninizm hiç bir şekilde reddetmez ve etmemektedir. Sadece terörü değil, kitlelerin mücadelesinin yarattığı hiç bir mücadele biçimini Marksizm - Leninizm reddetmez. Ama Marksizm - Leninizm hiç bir dönemde terörü esas ve tek mücadele biçimi olarak ele almaz ve almamıştır. Küçük burjuva maceracılarla Marksist - Leninistler arasındaki bu konuda en büyük farklılıklardan biri de budur.

Marksizm - Leninizm her dönemde bireysel mücadeleye karşı kitlesel mücadeleyi temel alır. Bireysel terör kitlesel mücadelenin gelişmesi sonucunda ortaya çıkan ve onun devamı olan mücadele biçimi olarak doğsa da, kitlesel karakter taşısa da yine kitlesel mücadelenin yerine konulmaz ve konulmamıştır da. Ama objektif ve subjektif şartlar elverişli ise gerilla savaşı halkın silahlı ayaklanmasını hazırlar.

«Sağlam bir sosyalist inancın zorunluluklarından ve her türden halk hareketinin ağır tecrübelerinden çok uzak olan bu adamların kullandığı dili biz iyi biliriz! Onlar, kısa sürede elde edilebilecek ve gürültü koparabilecek sonuçlar ile pratiği birbirine karıştırırlar. Onların gözünde, sınıf tavrına sıkı sıkıya bağlı kalmayı ve hareketin kitle niteliğini (abç) korumayı istemek 'bulanık teori yürütmektir'. Kesin olarak onların gözünde her düşünce karşısında kölece boyun eğmek ve ... ve bu boyun eğişin sonucu olarak da her defasında kaçınılmaz bir şekilde çaresizliğe düşmektir.» (Lenin, Örgütlenme, s. 66)

«Devrimci bir partinin ancak devrimci sınıfın hareketine fiilen (açL) rehberlik ettiği zaman adına layık olabileceğini akıldan çıkarmamalıyız. Gene, herhangi bir halk hareketinin sayısız biçimlere büründüğünü durmadan yeni biçimler geliştirdiğini ve eski biçimleri ıskartaya çıkardığını, değişiklikler getirdiğini ya da eski ve yeni biçimlerin yeni bileşimlerini yarattığını hiç unutmamalıyız. Mücadele araçlarının ve yöntemlerinin oluşması sürecine faal olarak katılmak görevimizdir. Öğrenci hareketi şiddetlendiğinde, biz işçilere öğrencilerin yardımına koşmaları için çağrıda bulunmaya başladık. (Iskra, sayı 2). Ama bunu, gösterilerin biçimlerini önceden kestirmeye kalkışmadan, bu gösterilerin derhal bir güç aktarması ile ve zihinlerin aydınlanmasıyla sonuçlanacağını ya da özel bir kıvraklığı vaad etmeden yaptık. Gösteriler güçlendiğinde gösterilerin örgütlenmesi ve kitlelerin silahlanması için çağrıda bulunmaya başladık ve bir halk ayaklanmasına hazırlanma görevini ileri sürdük. Şiddet ve terörizmi ilke olarak reddetmeksizin kitlelerin doğrudan katılımını sağlayabilecek ve bu katılımı güven altına alabilecek şiddet biçimlerinin hazırlanması için çalışılmasını istedik. Bu görevin zorluklarına gözümüzü kapamıyoruz.» (Lenin, age., s. 67 - 68)

«Öncelikle, mücadele biçimleri sorununun incelenmesinde her Marksistin isteyeceği başlıca şeyler nelerdir? Hareketi belli özel bir mücadele biçimine bağlamayan Marksizm, sosyalizmin tüm ilkel biçimlerinden ayrılır. Her çeşit mücadele biçimini kabul eder. Onları «icat» etmez (abç), sadece genişletir, örgütler ve eylem içinde kendiliğinden ortaya çıkan devrimci sınıfların mücadele biçimlerine bilinçli ifade verir. (abç). Bütün soyut kalıpların ve öğreti reçetelerinin can düşmanı olan Marksizm, mücadele ilerledikçe, kitlelerin sınıf bilinci büyüdükçe, ekonomik ve politik buhranlar keskinleştikçe sürekli olarak yeni, değişik savunma ve saldırı yöntemleri doğuran ilerleme halindeki kitle mücadelesi karşısında dikkatli bir tavır almasını gerektirir. Bu yüzden Marksizm kesinlikle hiç bir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm hiç bir şekilde kendini yalnız belirli bir anda var olan olabilir mücadele biçimleriyle sınırlamaz. Bunu yaparken toplumsal durum değişince o an içinde onların bilmediği yeni mücadele biçimleri doğmasının kaçınılmaz (açL) olduğunu bilir. Bu bakımdan Marksizmin kitlelerin pratiğinden öğrendiği (açL) söylenebilir. Hiç bir zaman 'sistemciler'in çalışma odalarında icat ettikleri mücadele biçimlerini kitlelere öğretmeye kalkmaz.» (Lenin, Gerilla Savaşı Üzerine, s. 21 - 22, Kor yay.)

Lenin'in bu öğretisi şimdiye kadar tüm Marksist - Leninistlere mücadele biçimleri konusunda yol göstermiş; onlara mücadele biçimlerini kitlelerin eyleminden öğrenmeyi öğretmiştir.

«Halk hareketinin sayısız biçimlere büründüğünü, durmadan yeni biçimler geliştirdiğini ve eski biçimleri ıskartaya çıkardığını» göz-önüne alan Marksistler hiç bir zaman mücadele biçimleri «icat» et-

mezler. Lenin'in dediği gibi kitlelerin mücadelesi karşısında dikkatli tavır alırlar. Onlar mücadele biçimlerinin nasıl bir niteliğe bürüneceğini kitlelerin mücadelesinin pratiğinden öğrenirler. Oysa İ. Kaypakkaya gibi maceracı siyaset izleyenler Marksizm - Leninizmin mücadele biçimleri konusundaki görüşlerini bir yana atmışlardır. Kitle mücadelesinin seyri içinde ve ekonomik, politik krizin ve kitlelerin mücadele içinde yükselen bilincinin ne tip mücadele biçimlerini gündeme getirdiğini incelemek maceracı akımların ve İ. Kaypakkaya'nın meselesi olmamıştır. İ. Kaypakkaya mücadeleden hep öncünün faaliyetini anlamıştır. Nitekim, 'Marksistler hiç bir mücadele biçimini reddetmezler' formülasyonundan anladığı halk hareketinin sayısız biçimlere bürünebileceği değildir. O, bundan öncünün faaliyetinin çeşitli biçimlerde olabileceği sonucunu çıkarıyor.

«Lenin yoldaşın bu tamamen doğru cümlelerini, kendilerinin legal yayıncılıktan ibaret olan faaliyetlerini haklı çıkarmak için kullanmaya yeltenen bu alçaklar Lenin yoldaşın aynı makalede 'banka soygunlarını' desteklediğini görmemiş olabilirler mi?» (İ. Kaypakkaya, s. 293)

Görüldüğü gibi mücadele biçimi olarak ele alınan ve karşı karşıya getirilen bir öncü azınlığın faaliyetidir. Kitle mücadelelerinin dışında hem gazete çıkaran hem de banka soyan seçkin azınlığın faaliyeti hal-kın, yani kitlelerin mücadelesi olarak gösterilmek istenilmektedir. Ve sözde Marksist - Leninistlerin bu «kitlese mücadele biçimi»ni hiç bir şekilde reddetmediği de kanıtlanmış olunuyor!

Oysa, Marksizm - Leninizm siyasal kitlese mücadeleden siyasal bilince varmış kitlelerin siyasal talepler uğruna yürüttüğü mücadeleleri kastetmektedir. Örneğin, siyasal talepler için kitlelerin yürüttüğü miting, gösteri, boykot, çeşitli isyan hareketleri, silahlı ayaklanma, silahlı mücadele vs. şeklindeki mücadele biçimleri kitleler ilk önce o günkü ekonomik, politik şartlarda ve siyasal bilinç düzeyine göre sömürenlere karşı kitlese mücadelelerini miting, gösteri, grev, boykot ve çeşitli barışçıl mücadele biçimleriyle yürütürler. Ekonomik, politik krizin derinleşmesi, kitle mücadelelerinin gelişmesi ve kitlelerin giderek artan bilinci yeni mücadelelerin ortaya çıkmasının ortamını hazırlar. Eski mücadele biçimlerinin yetersiz hale gelmesi bu durumlarda kaçınılmazdır. Dolayısıyla yeni kitlese mücadele biçimlerinin doğması da zorunlu hale gelir. Artık kitleler eski mücadele biçimleriyle sınıfsal ve siyasal eylemlerini yürütemez duruma gelirler.

İ. Kaypakkaya'da gerilla savaşının veya terörün barışçıl mücadele biçimlerinin yetersiz hale gelmesiyle yükselen kitle mücadelesinin ve bilinci yeni kitlese silahlı mücadele biçimlerinin doğması arasındaki aşamada ortaya çıkması kaçınılmaz çarpışma biçimi olarak ele alınıyor. O, diğer maceracılar gibi mücadelenin pratiği içinde miting,

gösteri, grev, çeşitli direniş ve isyan hareketlerinin yetersiz hale gelip gelmediğine bakmadan her şart altında terörün esas mücadele biçimi olabileceğini, bütün mücadele biçimlerinin buna tabi olması gerektiğini iddia ediyor. O, devamlı geçersiz hale gelen mücadele biçimine örnek olarak kitle mücadele biçimlerini göstermiyor. Parti kadrolarının legal faaliyetinin faşist baskılarla sürdürülemez duruma gelmesi nedeniyle silahlı mücadele biçiminin esas mücadele biçimi haline geldiğini söylüyor. Oysa Lenin Marksizmin reddetmediği gerilla savaşının, yani terörün, özelliğini şöyle izah ediyor :

«Letonya sosyal-demokratlarının bu çalışmalarına anarşizm, blankizm, ya da terörizm demeye kimsenin dili varmaz. Niçin? Çünkü burada yeni mücadele biçimleriyle Aralık'da patlayan ve yeniden mayalanmakta olan ayaklanma arasında açık bir ilişki bulunuyor. Bir bütün olarak ele alındığında Rusya'da bu ilişki pek belirgin değil ama gene de var. 'Gerilla' savaşının, Aralık'tan sonra yaygınlaşması ve bunun yalnız ekonomik buhranın değil, politik buhranın da şiddetlenmesiyle bağlantısı kesin bir gerçektir. Eski Rus terörizmi suikast düzenleyen aydınların işiydi, günümüzde genellikle gerilla savaşı yapanlar işçi savaşçılar ya da işsiz kalan işçilerdir. Aynı tarzda düşünmeye yatkın kimselerin aklına hemen Blankizm ve anarşizm gelir. Ama Letonya eyaletinde olduğu gibi bir **ayaklanma durumunda** bu yakıştırmaların uygunsuzluğu açıkça ortadadır (abc).

«Letonya örneği aramızda yaygın olan, bir ayaklanmanın koşullarına başvurmadan gerilla savaşını çözümlemenin ne denli yanlış, bilim dışı ve tarih dışı olduğunu açıkça göstermektedir. Bu koşullar akılda tutulmalı; büyük ayaklanmalar arasında kalan geçiş süresinin özel ayrıntıları üzerinde düşünmeliyiz; bu koşullar altında, kaçınılmaz olarak ne gibi mücadele biçimleri doğduğunu anlamalıyız. Kadet'lerin ve Novaya Vremya'cılarının bir ağızdan kullandıkları anarşizm, soygunculuk, külhanbeylik gibi ezbere laflarla yutturmacılığa kalkmamalıyız.» (Lenin, Gerilla Savaşı Üzerine, s. 26)

«Bunun bir ulusal baskı sorunu olmayıp, (günümüz için ele alırsak faşist baskı sorununu da içerir - PB) başkaldırma koşulları sorunu olduğunu, sorunun somut bir çözümlemesi gösterecektir. Gerilla savaşı kitle eylemlerinin gerçek bir ayaklanma haline ulaştığı zaman ve iç savastaki büyük 'kavgalar' arasındaki süre oldukça uzadığında ortaya çıkan kaçınılmaz bir çarpışma yöntemidir.» (Lenin, age., s. 28)

İşte Lenin'in ilke olarak reddetmediği terörün, gerilla savaşının niteliği budur. Kitlelerin eylemi gerçek bir ayaklanma haline ulaştığı zaman da ortaya çıkan gerilla mücadelesi kitlelerin silahlı ayaklanmasına yardım edebilir, kitlesele mücadelenin silahlı mücadeleye, silahlı ayaklanmaya dönüşmesine etki edebilir ve bunun ortamını yaratabilir. Lenin, 1906 Çarlık Rusyasında ortaya çıkan gerilla savaşının devrime katkısını şöyle izah ediyor :

«Silahlı mücadelenin birbirinden kesin olarak ayrılması gereken iki ayrı amacı vardır: birincisi, ordudaki ve polisteki şefleri ve diğer bazı kimseleri öldürmek. İkincisi, hem hükümetten hem özel kişilerden zor yoluyla para elde etmek. Zor yoluyla alınan paralardan bir kısmı, parti hazinesine alınır, bir kıs-

mi ayaklanma hazırlama ve silahlanma için (abç) bir kısmı da söz ettiğimiz mücadelede dövüşen kişilerin geçimi için harcanır. Bu mücadele şekli ancak 1906'da yani Aralık ayaklanmasından sonra çok gelişti ve şiddetlendi.» (Lenin, age., s. 24 - 25)

Lenin'in öğretilerinin ışığında gerilla savaşının, uygun, yani kitle mücadelelerinin ayaklanma aşamasına ulaştığı, ama henüz iç savaşın başlamadığı şartlarda kitleleri üst bir mücadele biçimine hazırlayabileceği ve halkın silahlanmasına yardımcı olabileceğini kolayca kavrayabiliriz. Bu bakış açısı ilke olarak gerilla savaşını reddeden PDA revizyonizmine bir cevap teşkil ettiği gibi her şart altında terörün her şeyin dermanı olduğu düşüncesiyle hareket eden İ. Kaypakkaya gibi maceracıların anlayışına da cevap teşkil etmektedir.

Marksizm - Leninizm yolunda sarsılmadan yürüyen Arnavutluk komünistleri, gerilla savaşı meselesine devamlı Leninizmin öğretilerinin ışığında yaklaşmışlardır. Bu konuda Mehmet Şehu yoldaş şunları söylüyor :

«Arnavutluk Komünist Partisi doğduğu andan itibaren devrimci çalışmasına girişti. Onu son derece güç görevler bekliyordu. Geçmiş savaşların ve mücadelelerin tecrübesi, devrimci ve doğru bir siyasi yönetim olmadıkça, halkın hiç bir gayretinin onu başarıya götüremeyeceğini gösteriyordu. Komünist Partisi, geniş halk yığınlarını harekete geçirmek, onları milli kurtuluş ve halk devrimi yolunda eğitmek, faşist işgalcilere ve vatan hainlerine karşı silahlı savaş vermek üzere onları teşkilatlandırmak zorunda idi. Bütün halkın silahlı ayaklanmasından başka bir çıkar yol yoktu. Komünist Partisi de bu yolu tuttu. Kuruluşunu takiben ilk gününden itibaren mitingler ve düzenlediği kongrelerle, kitle ajitasyonuna girişti (abç).» (M. Şehu, Milli Kurtuluş Savaşının Tecrübesi ve Milli Ordumuzun Gelişmesi Üzerine, Günce yay., s. 21)

«Başlangıçta işgalcilere karşı mücadelenin en uygun şekilleri (a.ç. M. Şehu) grevler ve gösteriler, toplu protestolardı. Ancak 1941 sonlarına doğru, bu mücadele biçimi somut şartlara artık uymuyordu (abç): İtalyan faşistleri ve hain hükümetin jandarmaları bu gösterileri silahla bastırıyorlardı. Gösteri yapan kitlelerin üstüne faşistlerin ateş açması, gösterilerin artık düşmanla mücadelenin esas biçimi olamayacağını ortaya koyuyordu. Hareketimiz bu mücadele şeklinin sınırlarını aşmıştı ve daha yüksek aşamaya, düşmana karşı halkın silahlı mücadelesi aşamasına getirilmesi gerekliydi. Bu yüzden, mücadeleyi örgütleyen ve yöneten parti yeni mücadele biçimi üzerine kesin teminatını verdi. Yeni mücadele biçimi ne olmalıydı? Bu bir anda bütün halkın genel isyanı mıydı? Böyle bir şey siyasi bir hazırlık ve üst bir askeri örgüt olmaksızın imkansızdı. Bu yüzden Parti casusları ve hainleri imha etmek ve düşmanın depolarına, telefon hatlarına ve bu gibi yerlere karşı küçük hareketlere girişecek gerilla birliklerinin kurulmasının teminatını verdi. Casusların ve hainlerin imhası Arnavutluk'un bütün şehirlerinde başladı. Bunlar, parti organları tarafından örgütlenmiş küçük partizan birlikleri tarafından yapıyordu. Parti, bu birliklerin teşkilatına ve teknik askeri eğitimlerine özel bir itina gösterdi. Gerillalar, casuslara ve hainlere karşı sık sık suikastler yapıyor, depolara saldırıp yakıyorlar, ayrı düşmüş düşman müfrezelelerini rahat ettirmiyor ve bankalara, faşist bürolarına, bu gibi yerlere hücum ediyorlardı.

«Rusya'da 1900'lerden önce 'Narodnik' denilen popülistlerin uyguladığı terör (suikastlar), ve millî kurtuluş savaşı sırasındaki suikastlar arasında ne fark vardır? Popülistlerin bireyci terör usullerine bizim hareketlerimizi benzetmek yanlış olur. Popülistlerin şiddet hareketleri, devrimci genel hareket yolunda kitlelerin örgütlenmesine dayanmayan, tersine tecrit olmuş bireyci hareketler niteliğindeydi ve hep öyle kalıyordu. Popülistler, kitleleri 'kahraman'ların ardından gitmek zorunda olan 'cahillere sürüsü' olarak görüyorlardı. Bireyci terör yoluyla devrim yapılabileceğini sanıyorlardı. Popülistlerin şiddet hareketleri, kitlelerin silahlı isyanlarını hazırlayan bir mücadele biçimi değil, tek mücadele yolu idi (a.ç. M. Şehu) Bizim düzenlediğimiz suikastlar ve hücumlar ise tamamen başka nitelikte idi. Bizde bu hücumlar, daha ileri mücadele biçimlerine geçiş hazırlamaya (a.ç. M. Şehu) hizmet eden mücadele şekillerinden sadece biriydi (a.ç. M.Ş.). Örgütlü ve planlıydılar ve yeni gelişmeleri hazırlıyorlardı. Elverişli zamanı kollanarak yapıyorlardı ve mücadelenin ilk döneminde baş vurulması gerekliydi. Hücumlarımız, tecrit olmuş eylemler değildi, kitle gösterileri tarafından destekleniyordu ve bu hücumlarla birlikte kitleler açık mücadeleye çağrılıyordu. Bunlar şahsî intikam hareketleri değildi, askeri eylemlerdi. (a.ç. M.Ş.)» (age, s. 23-24-25)

Görüldüğü gibi Mehmet Şehu'da önemle, gösteri, miting vs. gibi kitle mücadele biçimlerinin yetersiz hale gelmesiyle gerilla savaşına başladıklarını belirtiyor. Doğaldır ki ancak böyle bir gerilla mücadelesi silahlı ayaklanmayı hazırlayabilir. Bu Leninizmin öğretileri ne bütünüyle uygundur. M. Şehu'nun işaret ettiği dönemlerde dahi gerilla savaşı kitleleri silahlı ayaklanmaya hazırlayan tek bir araç durumunda değildi. Diğer kitle mücadeleleriyle birleştiği sürece gerilla savaşı silahlı ayaklanmanın oluşumuna katkıda bulunabilir.

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi İ. Kaypakkaya ise her dönemde ve her şart altında terörizmi silahlı ayaklanmaya hazırlanmanın bir aracı olarak görüyor. Fakat bir yandan da bunlar, Lenin'in yukarıda aktardığımız gerilla savaşı konusundaki görüşlerinin, parça parça iktidarın alınması yoluyla ülke çapında iktidarın kurulmasının objektif şartlarının bulunduğu ülkeler için geçerli olmadığını, sadece Çarlık Rusyası gibi silahlı ayaklanmayla işçi - köylü iktidarının kurulduğu ülkeler için bunun geçerli olabileceğini iddia ediyorlar. Bu görüşün elle tutulur bir yanı yoktur; çünkü, gerilla savaşı bir takım maddi koşulların oluşmasıyla ortaya çıkar. Parça parça iktidarın alınması, yani uzun süreli halk savaşı yoluyla ülke çapında işçi - köylü iktidarını inşa eden ülkeler de dahil olmak üzere gerilla savaşının mücadele biçimi olarak doğması Lenin'in gösterdiği somut şartlarda olmuştur. Bu tip gerilla savaşları ancak silahlı ayaklanmayı hazırlamış ve diğer kitlesel mücadele biçimleriyle birleşerek düzenli orduların oluşması, topyekun silahlı mücadele aşamasına gelmesine yardımcı olmuştur. Çin, Vietnam vb. devrimlerin deneyleri bu söylediklerimizin kanıtıdır.

Yine ülke çapında kitle mücadelesinin barışçıl biçimlerinin yeter-

siz hale gelmesiyle, silahlı mücadele aşamasına gelinir diye bir mesele yoktur ve kesinlikle silahlı mücadele aşamasına böyle yaklaşılmaz. Nitekim Lenin'de meseleye böyle yaklaşmamaktadır. Devrimin dengesiz geliştiği, parça parça iktidarın alınması yoluyla devrimci iktidarın ülke çapında kurulmasının mümkün olduğu ülkelerde, kitle mücadelesinin tüm ülke çapında aynı düzeyde olması ve aynı seyri izlemesi söz konusu değildir. Ülkenin bir bölgesinde (sınıf mücadelesinin dengesiz gelişmesinden ötürü) kitlesel barışçıl mücadele biçimleri (miting, gösteri, yürüyüş, grev, toprak ve fabrika işgalleri vb.) yetersiz hale gelebileceği ve kitle mücadelesinin ancak yeni mücadele biçimleri altında sürdürülebileceği şartlar mevcut olduğu halde; bazı bölgelerde kitle mücadeleleri geri düzeyde bulunabilir ve kitlelerin mücadelesi silahlı mücadele biçimleri yaratacak düzeye gelmeyebilir. Bu durumda geri bölgelerdeki mücadelenin yükselmesi beklenmeden ileri bölgelerde gerilla savaşına başlanabilir ve başlanmalıdır. Ama bunlar masa başında değil kitlelerin mücadelesinin pratiğiyle tayin edilmeli ve ona sıkı sıkıya bağlı kalınmalıdır. Gerçekten herhangi bir bölgedeki kitlesel barışçıl mücadele biçimleri yetersiz hale gelmiş olmalıdır; bu durum hamasi nutuklara bakarak tespit edilemez. Hele bu tespitler masa başında «marksizmi hatmetmiş» (!) olduğunu iddia eden birkaç adamın köy gezintileriyle (İ. Kaypakkaya'nın yaptığı gibi) yapılamaz.

İ. Kaypakkaya PDA revizyonizmini kendisini ileri değil, geri bölgelere göre ayarlamakla suçluyor. Ama kendisi hangi bölgedeki kitle mücadeleleri somut şartlarda barışçıl mücadele biçimlerini iskartaya çıkarmıştır sorusuna cevap aramaya ve bu meseleyi incelemeye gerek görmüyor. İleri bölgelerin kitle mücadelelerinin barışçıl biçimleri geride bırakmakta olduğunun tek göstergesi, bizzat bu mücadelenin durumundan başka bir şey olamaz. İ. Kaypakkaya ileri bölgeleri yoğunlaşan kitle mücadelelerine göre tespit etmiyor; o köy gezintileriyle, birkaç köylü kökenli insanla yapılan sohbet toplantılarında, sözde edindiği bilgilerle o bölgelerin «silahlı mücadele aşamasına girdiğini» iddia ediyor. Sohbet toplantısında bir köylü çıkar, «silahlı eylemlere girmek, ağanın evini yakmak gereklidir» diyorsa ve ağadan başka düşünemiyorsa o bölgede «kitle mücadeleleri silahlı mücadele aşamasına gelmiş» demektir!

1971 öncesi Türkiye'deki emekçi kitlelerin mücadelesini yakından takip edenler bu mücadele biçimlerinin hangi düzeyde olduğunu gayet iyi bilmektedirler. O dönemde Türkiye'nin hiç bir bölgesinde barışçıl mücadele biçimleri geçersiz hale gelmemişti ve bu yetersizliği gösterecek hiç bir işaret yoktu. Her şeyden önce kitle eylemleri çoğunlukla öğrenci gençliğin eylemlerinden ibaretti. Bunun yanı sıra işçi ve köylülerin ekonomik talepler için yürüttükleri mücadeleler de

yoğunlaşmaktaydı. Kapitalist ekonominin krizinin derinleşmesi, ekonomik talepler uğruna mücadelenin kapsamını gittikçe genişletiyor, bağımsız kitle mücadelelerini geliştiriyordu; örneğin, çeşitli fabrika işgalleri, toprak işgalleri, küçük üretici köylü hareketleri, 15 - 16 Haziran işçi sınıfının direnişi vb. Bu direniş ve mücadeleler halihazırda siyasal bir muhteva, esas olarak, kazanmamıştı. Kitle mücadeleleri kendiliğinden de olsa faşist diktatörlüğü sarsıyor, onun yasaklarını bir tarafa atıyordu. Fakat hepsi bununla sınırlıydı. Kitle mücadelelerinin silahlı mücadele aşamasına girdiğini iddia eden İ. Kaypakkaya'nın içinde bulunduğu PDA revizyonizmi dahil olmak üzere hiç bir siyasal küme, grup bu kitlesel mücadeleleri daha bilinçli, örgütlü hale getirip bunu genişletip ve geliştirme yolunda ciddi bir çabaya girişmedi. Cuntacı, revizyonist siyasetleri buna izin vermiyordu; ancak kitlesel mücadelelerin yetişebildiklerince ardından koşuyorlardı.

Bu durumdaki kitle mücadelelerinin siyasi talepler uğruna mücadele seviyesine yükselemeyeceği açıkça ortadadır; çünkü, kitle mücadelelerinin siyasal bir muhteva kazanması bilinçli öncünün çabasıyla ve kitlelerin pratik tecrübesiyle olabilir. Parti faaliyeti olmadan kitle mücadeleleri ekonomik mücadeleden siyasi mücadeleye doğru gelişme gösteremez. Kitleler 1971 öncesi gibi geri bilinç seviyesindeyken, gösteri, miting, boykot, toprak ve fabrika işgalleri vb. barışçıl kitlesel mücadele biçimlerinin yetersiz hale geldiği, siyasi mücadelenin silahlı mücadele aşamasına yükseldiği söylenemez. Ve o günkü kitle mücadelesinin pratiği böyle bir olguyu göstermiyordu.

İ. Kaypakkaya devamlı PDA revizyonizmini, kitleleri eğitim grupları içerisinde bilinçlendirme yolunu izlemekle suçluyor. Ve kitlelerin «silahlı mücadele içerisinde bilinçlendirileceğinden» bahsediyor. Yani bir anlamda kitlelerin bilinçlenmesinin pratiğin sorunu olduğuna işaret ediyor. Ama nedense kitlelerin sınıf mücadelesi içinde bilinçleneceği anlayışı maceracılığa geldiği zaman unutuluyor. Ve hangi kitlesel mücadelenin gelişmesi ve mücadelenin pratiği kitlelere silahlı mücadelenin bilincini vermektedir, bunu söylemiyor ve göstermiyor.

O, devamlı üzerinde durduğumuz gibi kitlelerin pratiğinden öğrenmeyi bir yana atmıştır. Masa başında ya da köy sohbetlerine dayanarak silahlı mücadele aşamasına girildiğine karar veriyor. Uzun ve meşakkatli bir çalışma sonucunda elde edilecek bir mücadele biçimini subjektif isteklerine göre sözde hemen gündeme getiriveriyor. Buna göre de kitlelerin artık silahlı mücadele aşamasına geçebilecek bilinçte olduğu kanaatine varıyor.

«... Sınıf düşmanlarına karşı saçından tırnağına kadar kinle dolu yoksul köylüleri, parti önderliğini ve örgüt disiplinini kabul ederek silahlı mücadeleye katılmayı isteyen köylüleri, 'olmaz, önce Marksizm-Leninizmi öğrenin, polise karşı tecrübe kazanın!' diye göğüslerinden geri itmek gerekecektir. Okuma

yazma bilmeyen, feodalizmin uyusturduğu yüzbinlerce köyü, ağalara, beylere ve merkezi otoriteye karşı silaha sarılmak isterse, hemen ellerinden silahlarını almak, terbiyesizliklerinden dolayı! yanaklarına bir kaç tokat yapıştırmak, sonra da, yakalarından kavrayıp eğitim gruplarına götürmek gerekecektir.» (İ. K., B. Y., s. 261-262)

Hamasi nutuklarla dolu olan ama ekonomizmin ve maceracılığın içiçeliğinin en açık bir örneğini teşkil eden bu sözlerle silahlı mücadelenin her dönemde esas mücadele biçimi olduğu ileri sürülüyor.

Ama nedense, yoksul köylülerin hangi partinin ve nasıl önderliğini, örgüt disiplinini kabul ettiğinin kanıtları gösterilmiyor. İster yoksul köylüler, isterse işçiler olsun Komünist Partinin önderliğini sınıf mücadelesinin kızgın pratiği içinde ve birçok siyasi ve ideolojik çatışma sonucunda ve doğru bir şekilde mücadeleye önderlik edilerek ancak Partinin önderliğini «kabul» edebilir ve onun örgütlü disiplini altında hareket edebilir. Komünist Partisi, doğru siyasetle kitlelerle kaynaşır, onların mücadelesine önderlik edebilir ve kurtuluşlarının yolunu gösterirse, kitleler o partinin etrafında toplanabilirler. 1970'ler Türkiye'sinde bunun olmadığı açıkça ortadaydı. Sadece ekonomik bilincin verdiği sınıf içgüdüleriyle «sınıf düşmanlarına karşı saçından tırnağına kadar kinle dolu» olan ama ne yapabileceğini bilemeyecek durumdaki kitlelerin Komünist Partisinin önderliğini kabul ettiği ve onun örgütlü disiplini altında hareket edebileceği söylenebilir mi? Bunlar ancak mücadelenin pratiği içinde elde edilebilecek şeylerdir. Öyle anlaşıyor ki, yoksul köylülerin silahlı mücadele bilincine erişmesinin nedeni «eğitim gruplarında yapılan çalışmalar» değil, köylülerle yapılan sohbetlerdir. Veya çok kısa süreli, köylülere yönelik propaganda ve ajitasyon çalışmaları sayesinde köylüler «partinin önderliğini ve örgütlü disiplinini kabul» etmişlerdir! Doğu Perinçek'in mantığı her adım başı İ. Kaypakkaya'ya yol gösteriyor. PDA revizyonizminin eğitim gruplarının karşısına aynı işlevi görmekle görevli «köy sohbet toplantıları» ve «kısa dönemli propaganda, ajitasyon çalışmaları» çıkarılıyor. Revizyonizmin mücadeleyi engelleyici tavrı karşısında, maceracılığın her şeyi beş dakikada halletme tavrı... Reformizme karşı maceracılık. İşte İ. Kaypakkaya'nın hareketi budur.

Kitleler silahlı mücadelenin sınıfsal kurtuluşları için zorunlu olduğunu ne «eğitim gruplarında» ne de «kısa dönemli propaganda ve ajitasyon çalışmalarıyla» kavrayabilirler; onlar bizzat kitlesel mücadelelerin pratiği içinde kendi tecrübeleriyle ve bir dizi ideolojik ve siyasi çatışmanın sonucunda ve partinin yaptığı uzun vadeli propaganda ve ajitasyon çalışmalarıyla silahlı mücadelenin zorunluluğunu kavrayabilir ve bu mücadeleyi yürütebilir.

İ. Kaypakkaya, bu söylediklerimizin tümünü bir kenara atıyor ve tüm maceracılar gibi iradeciliğe sarılıyor. Kendinde var olduğunu zan-

nettigi «üstün bilinç» (!) sayesinde ve iradeci çabalarla yüzbinlerce yoksul köylünün «silaha sarılma» dönemine geldiğine karar veriyor! İ. Kaypakkaya'da her şeyi yaratanın dahiler olduğunu zanneden iradeci düşünce egemen durumdadır. O, aynen D. Perinçek gibi doğru siyasetin «dahilerin eseri» olduğunu sanıyor. Böylesine bir anlayışla hareket ettiği için aynı maddi koşullarda ve aynı sınıfsal ve eylem konumunda olduğu THKP/C ve THKO gibi hareketlerin küçük burjuva, kendisinin ise «Marksist» olduğunu söyleyebiliyor. Kendisinin sözde «Marksist», diğerlerinin ise küçük burjuva akımı temsil ettiğinin göstergesi olarak «izlediği doğru siyaseti» gösteriyor. Bu «doğru siyasetin» neye göre tespit edildiği ortadadır. Böylesine bir tespite nereden bakılırsa bakılsın, kendini objektif kanunların üzerinde gören küçük burjuva aydınının böbürlenmesinden başka bir şey görmek mümkün değildir.

Aynı objektif ve sübjektif koşullarda, aynı sınıfın oluşturduğu (yani küçük burjuva aydınlarının) ve aynı eylem çizgisini izleyen küçük burjuva gruplarının kiminin «Marksist», kiminin ise «anti-marksist» olduğu neye dayanarak söylenebilir? Olsa olsa kendini beğenmiş küçük burjuva aydın sübjektivizmine. Kendini «Marksist» olarak lanse edenin izlediği çizgiyi bir yana bırakalım. Bunların işçi sınıfıyla, işçilerin ve yoksul köylülerin oluşturduğu gruplarla hiç bir ilişkisinin olmadığı herkes tarafından bilinir. Şüphesiz işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün her hareketi, bunların oluşturduğu siyasi kümeler Marksist ve doğru siyaset izleyen hareketler değildir ve böyle bir kural da yoktur. Ama bir hareketin anti-marksist çizgisine rağmen proletaryanın hareketi olması da söz konusudur. Bunlar proletaryanın küçük burjuva tabakalarına (objektif olarak işçi ana bilinci halâ küçük burjuva olan tabakalar) dayanan siyasi hareketlerdir. Böyle nitelikteki bir hareket yanlış bir siyaset izler, yani dünyayı, toplumsal olayları Marksizm - Leninizm açısından değil de küçük burjuva dar bakışıyla ele alırsa bu hareket Marksist bir siyaset izlememesine rağmen proletaryanın bir hareketi olmak vasfını korur; İ. Kaypakkaya'nın hareketi böyle bir hareket de değildi. O, tıpkı benzerleri gibi kitlelerden kopuk maceracı bir çizgi izleyen küçük burjuva aydınlarının bir hareketiydi.

İ. Kaypakkaya'ya göre THKO ve THKP/C gibi hareketlerle kendi hareketi arasındaki farklılığı belirleyen «siyasettir». Peki bu «farklı siyaset» kendini nerede gösteriyordu. Ve yine İ. Kaypakkaya'ya göre aynı somut koşullarda yapılan banka soygunu vb. eylemler THKO ve THKP/C gibi hareketler tarafından yapılırsa yanlış ve maceracı; kendisi tarafından yapılırsa «doğru» ve «Marksist»tir. Çünkü o, Marksizmi herkesten iyi «bilmektedir» !

Aynı somut koşullarda, yani aynı objektif ve sübjektif şartlarda ve aynı durumdaki sınıf mücadelesinin kanunlarına uygun olan mücadele biçimleri hangi sınıfın öncülüğünde yürütülürse yürütülsün doğrudur. Bu mücadele ister küçük burjuvazinin önderliğinde, isterse proletaryanın önderliğinde yapılmış olsun. Doğru bir eylemin ve mücadele biçiminin önderliğini burjuvazi ya da küçük burjuvazi yapamaz diye bir kural yoktur ve olamaz.

Bunun tersine, objektif ve sübjektif koşullara uygun düşmeyen eylemleri ister işçi sınıfı, isterse küçük burjuvazi yapsın bu yanlışır ve anti-Marksisttir. Çünkü bir eylemin doğru veya yanlışlığını belirleyen ne insan iradesi, ne de sınıfların iradesidir. Bunu belirleyen somut koşullar ve sınıf mücadelesinin kanunlarıdır. Bir takım adamlar, kendilerine vehmettikleri bir takım üstün özellikler dolayısıyla yanlış eylemleri doğru eylem haline getiremezler.

Nitekim Lenin Çarlık Rusyası şartlarında doğru bulduğu sınıf savaşına olumlu yönde etki ettiğini söylediği bireysel terörü yürütenlerin siyasal önderliğine bakarak eylemin doğru veya yanlışlığını tespit kalkışmıyordu. Böyle bir tespit Marksist değildir. Her şeyin dahilerin eseri olarak gören iradeci ve idealist görüş sahipleri ancak böyle bir yönetime başvurabilir.

Doğru bir siyasal mücadele, o günkü ekonomik, politik, sosyal kanunlara, sınıf savaşının kanunlarına uygun olarak yürütülen siyasal mücadelelere denilir. Eğer izlenen siyaset objektif kanunlara tersse bu siyaset sınıf mücadelesinin gelişmesine olumlu yönde etki edemez. Nitekim anarşizm bu durumdadır. Sınıf mücadelesinin objektif kanunlarına uygun olan siyasetler mücadelenin gelişmesine olumlu yönde etki edebilir ve onu hızlandırabilir. Bu yüzden bir siyasetin doğruluğunun kanıtı sınıf mücadelesinin somut pratiğidir. İ. Kaypakkaya doğru bir siyaset izlediğini iddia edebilir; ancak bu iddianın doğruluğunu kanıtlayabilecek tek bir ölçüt vardır: sosyal pratik. Ve o şaşmaz ölçütün İ. Kaypakkaya'nın iddialarını ne ölçüde doğruladığı herkesin malumudur. Ama O doğru bir siyaset izlediğinin kanıtı olarak, Marksizmin bir takım genel doğrularını diğer bir takım küçük burjuva hareketlere göre daha fazla ve daha sık tekrarlamış olmasını gösteriyor. Sadece teorik planda ve lafta kalmak üzere Marksizmin bir takım genel doğrularına kim sahip çıkıyorsa o, «Marksist siyaset» izlemiş olmaktadır! Bu sofistçe düşüncenin en önde gelen temsilcilerinden biri Doğu Perinçek şarlatanıdır. O, revizyonist ve reformist siyasetini ört bas edebilmek için lafta «proletarya diktatörlüğünden» bahsetmekte ve bunu mahkemelerde savunduğunu hararetle iddia etmektedir. Marksizm - Leninizm laf salatası değil, eylem klavuzudur. Toplumu değiştirmek için Marksizm - Leninizmden faydalanılmıyorsa, onun öğre-

tileri hayata geçirilmiyorsa ve ona uygun bir siyasi çizgi izlenmiyorsa gerisi laf-ı güzaftır. Marksizm - Leninizmin sadece bir takım lafızlarına, sahip çıkan bir takım küçük burjuva akım ve siyasi çizgiler Marksist - Leninist bir hareket olmak niteliğini hiç bir zaman kazanamazlar. İzlenen çizgi revizyonist ve maceracı olmasına rağmen Marksist terminolojinin bir takım sözlerinin ve kavramlarının tekrar edilmesi göz boyamacılıktan başka bir şeye tekabül etmez. Lafta Marksizmin bir takım genel doğrularının tekrarlanmasına göre bir hareketin niteliğini tespit etmeye kalkışırsak tüm revizyonist, Troçkist ve maceracı akımların Marksist olduğuna karar vermemiz gerekir; çünkü bir çoğu İ. Kaypakkaya'dan daha fazla Marksizmin genel doğrularını tekrarlıyorlar.

Bu yüzden İ. Kaypakkaya'nın hareketi THKO ve THKP/C gibi hareketlerden nitelik olarak farklı değildir; onlardan daha fazla Marksizmin bir takım genel doğrularına sahip çıkmış olması, onun Marksist olduğunu göstermez.

İ. Kaypakkaya, THKO ve THKP/C hareketleri ile farklılığını ortaya koymaya çalışırken, bu yüzden bir dizi çelişki içine düşmek zorunda kalıyor. Kendi dışındaki hareketlerin terörist eylemlerini maceracılık olarak nitelendiriyor. Sınıf mücadelesinin koşulları gerilla mücadelesini eylem biçimi olarak doğurmuşsa (ki İ. Kaypakkaya doğurduğunu söylüyor) o zaman bu eylemler neden maceracı olsun?

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Lenin 1906'larda Rusya'da ortaya çıkan terör eylemlerinin Narodniklerin terörizmiyle alakası olmadığını söylerken; sadece partililerin değil, partisiz unsurların da giriştikleri bireysel terörist eylemleri bu kategori içerisine sokuyor :

«Özellikle kent ve köyde sefaletin, açlığın, işsizliğin artması, sözünü ettiğimiz mücadelelerin önemli nedenlerinden biridir. Bu mücadele biçimi serseriler, lumpen proleterler ve anarşist gruplar tarafından en iyi ve tek toplumsal çarpışma biçimi olarak benimsendi... Tanımladığımız mücadeleyi değerlendirirken varılan yargılar genellikle şunlardır: bu anarşizmdir, blankizmdir, eski terörizmdir, kitlelerden kopmuş bireylerin hareketidir, işçilerin gözünü korkutur, moralini bozar, geniş halk tabakalarını hareketten soğutur, devrimi zedeler. Bu yargıları kanıtlayan örnekler, her gün gazetelere geçen olaylarda kolayca bulunabilir. «Ama bu örnekler inandırıcı mıdır? Bunu sınamak için incelediğimiz mücadele biçiminin en çok geliştiği yer olan Letonya eyaletini ele alalım... Letonya sosyal-demokratlarının bu çalışmalarına anarşizm, blankizm ya da terörizm demeye kimserin dili varmaz...eski Rus terörizmi suikast düzenleyen aydınların işiydi, günümüzde ise genellikle gerilla savaşı yapanlar, işçi savaşçılar ya da işsiz kalan işçilerdir.» (Lenin, age, s. 25-26)

Lenin'in makalesinin devamında «partisizlerin» yaptığı gerilla savaşının örgütsüzlüğünün yol açtığı zararlar üzerinde durulmakta ve bu zarara yol açanın gerilla savaşı ve gerilla eylemleri değil onun örgütsüzlüğü olduğu belirtilmektedir. Lenin moral bozukluğuna yol aç-

nın bu olduğunu ve bu durumun giderilmesi gerektiğini ısrarla belirtir. Görüldüğü gibi Lenin terörün, terör biçiminde mücadelenin yanlış veya doğruluğunu doğrudan doğruya sınıf mücadelesinin somut koşullarına göre tespit ediyor. Başka bir deyişle kitlelerin mücadele seviyesinin gelişmesine ve kitlelerin mücadele içindeki bilincine göre gerilla savaşının doğru veya yanlış bir mücadele biçimi olduğuna karar veriyor.

Buna göre meseleye yaklaşırsak, 1971 döneminde eğer sınıf mücadelesinin koşulları gerilla savaşının mücadele biçimi olarak doğmasını yaratıyor ve THKO ve THKP/C gibi hareketler ilk ağızda bu eylem biçimini benimsiyorsa; bunlar neden maceracı eylemler içine girmiş olsunlar? İbrahim Kaypakkaya bu soruya cevap vermekten itinayla kaçınıyor. Çünkü o bunu yaptığı anda «THKO ve THKP/C hareketleri küçük burjuva maceracı, ben Marksistim ve doğru bir eylem çizgisi izliyorum» iddiası iflas edecek, ve O, ya THKO ve THKP/C'nin de doğru bir eylem çizgisine sahip olduklarını söylemek, ya da kedisidi ve hareketinin de onlardan özde bir farklılığının olmadığını itiraf etmek zorunda kalacaktır. İ. Kaypakkaya'nın içine girdiği çıkmaz, bugün onu Marksist - Leninist olarak ilan eden ve onun siyasi çizgisini izleyenler için de aynen söz konusudur; onlar da bu soruya açık bir cevap verdikleri anda, kuru iddialar dışında, kendilerini «acilciler» vb. akımlardan ayıran hiç bir temel farklılığın olmadığını göreceklerdir.

(Birinci Bölümün Sonu)

«Hareket tarzını duruma göre belirlemek, kendini günün olaylarına, küçük siyasetin düzensizliklerine ve değişmelerine uydurmak, proletaryanın birincil çıkarlarını ve kapitalist sistemin tümünün, kapitalist evrimin tümünün ana özelliklerini unutmak, bu birincil çıkarları anın gerçek ya da varsayılan yararları uğruna feda etmek - revizyonizmin siyaseti budur. Ve bu siyasetin doğasının ta kendisinden, onun sonsuz biçimler alabileceği ve az çok 'yeni' her sorunun, olaylardaki az çok umulmadık ve önceden görülmeyen her değişikliğin, temel gelişim çizgisini ancak önemsiz bir ölçüde ve son derece kısa bir dönem için değiştirmekle birlikte, her zaman kaçınılmaz bir biçimde revizyonizmin şu ya da bu türüne yolaçacağı sonucu çıkar.»

V. İ. Lenin